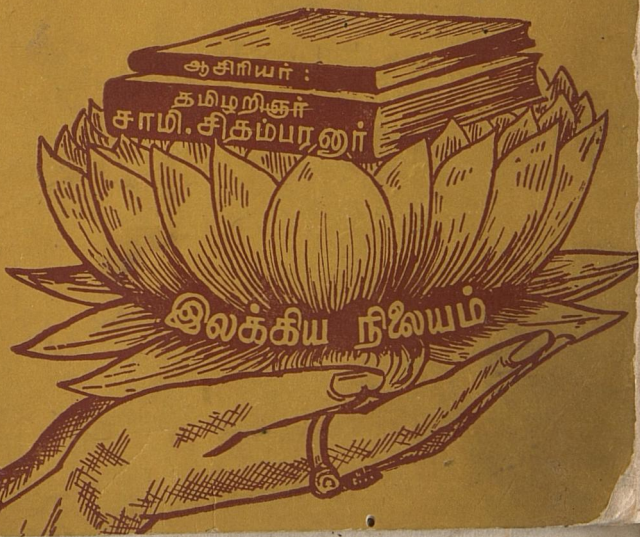

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரனார்

I

இலக்கியம் என்றால் என்ன?

(கட்டுரைத் தொகுப்பு)

ஆசிரியர்

தமிழறிஞர்— சாமி. சிதம்பரனார்

பதிப்பாசிரியர்

திருமதி, சாமி. சிதம்பரனார்

சிவகாமி சிதம்பரனார்

இலக்கிய நிலையம்

சென்னை-94

முதற் பதிப்பு: ஜூன், 1963

இரண்டாம் பதிப்பு: மார்ச்சு, 1976

உரிமை பதிவு

(C) Sivakami. Chidambaranar,
Ilakkiya Nilayam
No. 9, Sourashtra Nagar, 7th St., Madras—94

விலை. ரூ. 5-00

வெளியிட்டவர்
திருமதி சிவகாமி சிதம்பரனார்
இலக்கிய நிலையம்
9, செளராஷ்டிரா நகர், 7-வது தெரு, சென்னை-94

பேராசிரியர், திருமிகு, நா. வானமாமலை
எம். ஏ. எல். டி. அவர்கள்

முன்னுரை

சாமி. சிதம்பரனார் அவர்களுடைய நூலுக்கு அறிமுகம் தேவையில்லை. ஆயினும் அவர்களுடைய துணைவியாரின் கட்டளைக்கிணங்க இதனை எழுதும் பேறு எனக்குக் கிட்டிற்று.

சாமி. சிதம்பரனார் தமிழ்நூல் புலமை மிக்கவர்கள். ஆனால் பழமை விரும்பியல்ல. காலப் போக்கில் மாறிவரும் சமுதாயத்தின் வளர்ச்சியையும், அதற்கேற்ப மாறும் இலக்கிய வளர்ச்சியையும் அறிந்தவர்கள். எனவே பழம்பெருமையென்னும் சுமையின் அழுத்தத்தை நாம் அவர்களுடைய பண்டைய இலக்கியங்களின் விமரிசனத்தில் காண்பதில்லை.

இலக்கியம், சமுதாயத்தை அடித்தளமாகக் கொண்டது. ஒவ்வொரு சமுதாயமும் தமக்கென்றே சிறப்பியல்புகளைப் படைக்கின்றது. அவை தாங்கள் தோன்றிய காலத்தின் முத்திரையைத் தாங்கி நிற்கின்றன. அவற்றுள் பொதிந்து கிடக்கும் கருத்துக்களில் சில காலமாறுதலால் காலாவதியாகிவிடும்; சில செழுமை பெற்று வளரும். (வளரும் இலக்கிய மரபுகளை மேற்கொண்டு, தேய்ந்துவிட்டவற்றை ஒதுக்கிவிட்டு தற் கால இலக்கியத்தை நாம் வளர்த்துச் செல்லவேண்டும்.

இந்த அடிப்படைக் கண்ணோட்டத்தில் சாமி. சிதம்பரனார், பழங்கால இலக்கியங்களையும், தற்கால இலக்கியங்களையும் விமரிசிக்கிறார்கள்.

இலக்கியம் என்றால் என்ன என்ற கட்டுரையில் இலக்கியத்தின் பொருளை, முன்னோர் கண்ணோட்டத்திலும் ஆராய்ந்து, 'அறம், பொருள், இன்பம்' ஆகிய மூன்றுமே உள்ளடக்கம் என்று முடிவாகக் கூறுகிறார்கள். வேறு வகையாகக் கூறினால், "வையத்து வாழ்வாங்கு வாழ்தல்" எதுவெனச் சித்தரித்தலே இலக்கியம் என்று சுட்டிக்காட்டுகிறார்கள்.

இலக்கியத்தில் கொள்கை கூடாது என்று சிலர் இன்று பேசியும், எழுதியும் வருகிறார்கள். சாமி. சிதம்பரனார், 'இலக்கியமும்—கொள்கையும்'; 'பாரதியார் கவிதைகள்'

ஆகிய இரண்டு கட்டுரைகளில் கொள்கையும், அரசியலும் தமிழ் இலக்கிய மரபில் வளர்ச்சியுற்று வந்துள்ள விதத்தைப் பல சான்றுகள் காட்டி விளக்கியுள்ளார்கள். புறநானூற்றுக் காலம் முதல் பாரதி காலம்—வரை மக்களுக்கு அரசியலையும், உயர்ந்த கொள்கைகளையும் விளக்கிக் காட்ட எழுந்த இலக்கியங்களையெல்லாம் சுட்டிக்காட்டுகிறார்கள். சமுதாய முன்னேற்றத்திற்கு, அந்தந்தக்காலத்தில் தேவையான கருத்துக்களை இலக்கியங்கள் எவ்வாறு கலைமெருகோடு எடுத்துக் கூறுகின்றன என்பதை மறுக்க முடியாத ஆதாரங்களோடு சாமி. சிதம்பரனார் விளக்குகிறார்கள்.

‘கவிதை மட்டுமே இலக்கியம்’ என்று கருதும் பண்டிதர்கள், சிறுகதை, நாவல் முதலியவற்றை இலக்கியமெனக் கொள்வதில்லை. சாமி. சிதம்பரனார் தற்காலச் சிறுகதைகளை வரவேற்பதோடு வாழ்க்கையின் பல அம்சங்களைச் சாளரத்தின் வழியே காண்பதுபோல பலகோண நோக்கில் வாழ்க்கையைக் காணத் துணை செய்பவை சிறுகதைகள் என்று கூறுகிறார். “சிறுகதை வாழ்க்கையின் ஒரு பகுதியை மற்றவற்றின் கலப்பை மறந்து, ஏன் விட்டுவிட்டுக் கவனிக்கிறது” என்ற புதுமைப் பித்தன் சொற்களைச் சிறுகதையின் இலக்கணமாகக் காட்டுகிறார்.

சிறுகதை, நாவல் ஆகிய இரண்டு இலக்கியப் படைப்புத் துறைகளிலும் எத்தன்மையான வளர்ச்சி ஏற்பட்டிருக்கிறது என்ற விமர்சனத்தில் சாமி. சிதம்பரனார் இறங்கவில்லை. ஆயினும் அவற்றின் இலக்கியத் தரத்திற்கு உரைகல்லாக ஒருதர அளவீட்டை நமக்கு அறிவுறுத்துகிறார்.

“குறிக்கோளை உடையவை, கருத்துக்களைக் கொண்டவை—அவைகளை மக்களிடம் எடுத்துரைக்க வேண்டும் என்ற கருத்துடன் எழுதப்பட்டவை—பல நிகழ்ச்சிகளை எடுத்துக் காட்டி, அவற்றால் பல உண்மைகளை உணர்த்துகின்றவை இவைகள் எல்லாம் இலக்கியம்.”

தற்போது தமிழ்நாட்டில் ‘தனித் தமிழ்’ கிளர்ச்சி யொன்று தோன்றியுள்ளது. பாடப் புத்தகங்களில், வேதநாயகம் பிள்ளை, பாரதியார் போன்ற சிறந்த எழுத்தாளர்களின் உரை நடையில் காணப்படும் வடமொழிச் சொற்களை நீக்கி விட்டு தமிழ் சொற்களைச் சேர்த்து ‘திருத்தம்’ செய்யும் அளவுக்கு இவ்வெறி ஓங்கியுள்ளது. பொதுமக்களிடையே பரவி, வழக்கிலுள்ள சொற்களைக் கூடக் களைந்தெறிந்துவிட்டுப் புதிதாகப் படைத்த பொருத்தமற்ற தமிழ்ச் சொற்களை அவர்

நிற்குப் பதிலாகப் புகுத்தும் போக்கு வளர்ந்து வருகின்றது. இதைக் குறித்து சாமி. சிதம்பரனார் அவர்களின் கருத்து வருமாறு:

“தனித்தமிழ் நடையில்தான் எழுதவேண்டும், அல்லது கலப்புத் தமிழில்தான் எழுதவேண்டும் என்று முடிவுகட்டிக் கொண்டு எழுதுவதால் தமிழ் வளராது; இலக்கியங்களும் பெருகமாட்டா. பெரிய தேக்கம்தான் ஏற்படும். காப்பியடிக்கும் புத்தகங்கள் தான் பிறக்கும்.

“அவரவர்கள் திறமைக்கும், அறிவுக்கும் ஏற்ற இயற்கையான நடையில்—தாராளமாக — தட்டுத்தடங்கல் இல்லாமல் எழுதுவதுதான் சிறந்த நடையாகும்; மக்கள் மனதைக் கவரும் நடையாகும்; மொழியும் இலக்கியமும் வளர்வதற்கான நடையாகும்.”

இந்நூலில் முற்போக்கான இலக்கியக் கருத்துக்களுக்காக சாமி. சிதம்பரனார் வாதாடியுள்ளார்கள். முக்கியமாக பழமையான இலக்கியங்களைக் காணவேண்டிய கண்ணோட்டத்தைப்பற்றியும், புதுமையான இலக்கியங்கள் படைக்கப்படவேண்டிய அடிப்படையைப்பற்றியும் தமது தெளிவான கருத்துக்களைக் கூறியுள்ளார்கள். ஆழ்ந்து கற்று, மிக எளிய நடையில் தமது கருத்துக்களை சாமி. சிதம்பரனார் விளக்கியுள்ளார்கள்.

பண்டைய இலக்கியங்களைப்பற்றி எழுத பழைய உரையாசிரியர்களின் நடையை இன்றும் சில தமிழாசிரியர்கள் பயன்படுத்துகின்றனர். அவ்வாறுதான் எழுத முடியும் என்று வேறு சாதிக்கிறார்கள். எந்தக் கருத்தையும் பாமர மக்கள் பேசும் தமிழை இலக்கண வரம்புக்குட்படுத்தி எழுதமுடியும் என்பதை சாமி. சிதம்பரனார் தமது தமிழ்நடையில் நிரூபித்துள்ளார்கள். அவர்களுடைய நூல்கள் பலவற்றை நான் படித்திருக்கிறேன். மிக எளிதில் எக்கருத்தையும் விளக்கத்தக்க எளிய, இனிய தமிழ்நடையை அவர்கள் படைத்திருக்கிறார்கள்.

சாமி. சிதம்பரனாரின் பிற நூல்களுக்கு அளித்த வரவேற்பைத் தமிழகம் இந்நூலுக்கும் அளிக்கும் என நான் நம்புகிறேன். அவர்களுடைய வெளிவராத எழுத்துக்களை வெளியிட முயன்று பணியாற்றி வரும் அவரது துணைவியாருக்கு தமிழகம் கடமைப்பட்டிருக்கிறது.

பதிப்பாளர் உரை

“நவில்தொறும் நூல்நயம் போலும் பயில்தொறும்
பண்புடை யாளர் தொடர்பு”

என்று எழுதி வைத்தார் தமிழ் மறை தந்த தெய்வப் புலவர்.

இந்நூலின் ஆசிரியர் அவர்கள் இலக்கியம் என்றால் என்ன? என்ற கேள்வியை அமைத்துக்கொண்டு இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்குமுன் தோன்றிய திருக்குறளிலிருந்தும், நம் கால மக்கள் கவிஞர் பாரதியார், பாரதிதாள் வரையில்— பழம்பெரும் சங்கத் தமிழ் நூல்களாகிய திருக்குறள், தொல் காப்பியம், புறநானூறு, குறுந்தொகை, நாலடியார், சிலப்பதிகாரம், கம்ப ராமாயணம், பிரபந்தம், சிந்தாமணி, பழமொழி பத்துப்பாட்டு, பட்டினப்பாலை, மணிமேகலை இராமலிங்கர் அருட்பா, பாரதி கவிதைகள் முதலிய நூல்களிலிருந்து ஆணித் தரமான சான்றுகள் மூலம் மிக உயர்ந்த பொருளும் விளங்கு கற்றோர் மகிழும் உவமானங்களை எடுத்துக் காட்டி எழுதியிருக்கிறார்கள்.

என்மார்க்கம் எனக்களித்து என்னையும் மேலேற்றி

இறவாத பெருவரம் ஈந்த மெய்ப்பொருளே!

என்பதற்கு ஒப்பாக வாழ்ந்திருந்த திரு. சாமி. சிதம்பரனார் அவர்கள், “மக்கள் சமுதாயத்திற்குப் பயன்படவேண்டும் என்ற கருத்துடன் மக்கள் உள்ளத்திலே பதியும் வரிசையில் எழுதப்பட்டிருக்கும் நூல்கள் எல்லாம் இலக்கிய வரிசையிலு சேர்த்தக்கலைவகளை என்பதே நமது கருத்து” என்று எழுதியுள்ளார்கள்.

இவ்வித ஆசைகளை மனதில் கொண்டு என் கணவர் அவர்கள் மக்களுக்கு பொருளும், கருத்தும், எளிதில் விளங்கும் வகையில், எளிய இனிய நடையில் எழுதியுள்ளார்கள். இந்நூல் மக்கள் சமூகத்திற்கு பேருதவி அளிக்கும் என்பதில் நமக்கு ஐயமில்லை.

இந்த சிறந்த நூலுக்காக பலக் கட்டுரைகள் எழுதி வைத்திருந்தார் உள். பல ஆண்டுகளாக இலக்கியம், தொழிலரசு, தமிழ் முரசு, தாமரை, சரஸ்வதி, நவசக்தி, பாரதி, தமிழர் திருநாள் மலர் முதலிய பத்திரிகைகளில் தமிழ் இலக்கியத்தைப்

பற்றி அவர்கள் எழுதிவந்த கட்டுரைகளையும் திரட்டித் தொகுத்துள்ளேன். அவைகளே நூல் வடிவம் பெற்றுள்ளன.

இதுபோன்ற இன்னும் பல சிறந்த கட்டுரைகள், கவிதைகள், சிறுகதைகள், ஆகிய தொகுப்பு நூல்கள் வெளிவரவேண்டும். எனது கணவர் விட்டுச் சென்ற பணியை, மற்ற எழுத்துகளும், நூல்களும் வெளியிடும் பணியில் எனக்கு மக்கள் பேராசிரியர் தந்த உற்சாகமளிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

வாசக அன்பர்கள் நூலில் காணும் தவறுகளை அன்பு கூர்ந்து எமக்கு அறிவித்தால் மறுபதிப்பில் திருத்தமுறச் செய்ய உதவியாக இருக்கும்.

பல அலுவல்களுக்கும் மத்தியில் சிறந்த முன்னுரை தந்து உதவிய எனது கணவரின் அன்பு நண்பர் போராசிரியர் திரு. வாணமாமலை, எம். ஏ., எல். டி., அவர்களுக்கு எனது நன்றியுள்ள வணக்கங்கள்.

சிறந்த முறையில் குறித்த காலத்தில் பொறுப்புடன் அச்சிட்டு உதவிய கவிஞர், திரு, நாரா. நாச்சியப்பன் அவர்களுக்கும் நாவல் ஆர்ட் பிரிண்டர்ஸ் அச்சகத் தொழிலாளர்களுக்கும் எமது நன்றி வணக்கங்கள்.

இலக்கிய நிலையம்

சென்னை-94

18-6-1963

அன்புடன்

சிவகாமி சிதம்பரஞர்

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
முன்னுரை	3
பதிப்பாளர் உரை	6
1. இலக்கியம் என்றால் என்ன?	9
2. இலக்கியம் பற்றிய கருத்துக்கள்	16
3. இலக்கியமும் கொள்கையும்	22
4. இலக்கியம் அன்றும் இன்றும்	30
5. இலக்கியப் பெருக்கம்	37
6. திருக்குறள் இலக்கியமே	52
7. மக்கள் இலக்கியம்	65
8. வசன இலக்கிய வளர்ச்சி	80
9. வசன இலக்கியம் வளர்ந்த விதம்	91
10. பழய இலக்கியங்கள் கூறும் உண்மைகள்	106
11. ஒன்றெனக் காண்பதே தமிழர் உள்ளம்	128
12. கன்னித் தமிழ்	140
13. சிந்தையை அள்ளும் செந்தமிழ்	158

1. இலக்கியம் என்றால் என்ன ?

இலக்கியம் என்றால் என்ன என்ற விவாதம், தமிழிலே இதுவரையிலும் தோன்றியதில்லை. இப்பொழுது இந்த விவாதம் கிளம்பியிருக்கின்றது. இந்த விவாதம், “எது இலக்கியம்?” என்ற கேள்வியை எழுப்பியிருக்கின்றது. இதுவரையிலும் இலக்கியம் என்று நம்பி வந்த—நினைத்து வந்த—சில நூல்களைப்பற்றி, அவை இலக்கியம்தானா என்ற சந்தேகத்தையும் கேள்வியையும் உண்டாக்கியிருக்கின்றது.

கண்மூடித்தனமாக ஒன்றைப் பின்பற்றிச் செல்லும் போது சிந்தனைக்கு வழியில்லை. எந்த இடத்தில் சந்தேகமும், கேள்வியும் பிறக்கின்றனவோ அந்த இடத்தில்தான் அறிவும் ஆராய்ச்சியும் வளரும். இந்த உண்மையை வைத்து எண்ணும்போது, இலக்கியம் பற்றிய விவாதம் இலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பெரும் துணை செய்யும் என்பது உறுதி. ஒவ்வொருவருக்கும் தாம்எண்ணுவதைப்பற்றி வெளியிடும் கருத்துரிமையுண்டு. இத்தகைய கருத்துரிமைக்கு மதிப்புக் கொடுத்து, அக்கருத்தை ஆராயவேண்டும். இந்த முறையைப் பின்பற்றியே இலக்கியம் என்றால் என்ன என்பதைப் பற்றி எழுதுகின்றோம்.

இலக்கியத்தின் அமைப்பு

பிழையில்லாமல்-இலக்கண வழவில்லாமல்-எழுதப்பட்டிருப்பது இலக்கியம் என்பது இலக்கண நூலார் கொள்கை.

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரனார்

எழுத்துருவிலே உள்ளவைகள் அனைத்தும் இலக்கியம் என்பது ஒரு பொதுவான கருத்து. கணக்கு இலக்கியம், சரித்திர இலக்கியம், வைத்திய இலக்கியம், சோதிட இலக்கியம், விஞ்ஞான இலக்கியம், அரசியல் இலக்கியம், மத இலக்கியம் என்று பொதுவாக எல்லாவற்றைப்பற்றியும் இலக்கியம் என்று சொல்வது வழக்கம். இப்படிச் சொல்வது தொன்று தொட்ட வழக்கமாகும். ஆங்கிலத்திலும் இப்படித்தான் சொல்லுகின்றனர்.

ஆனால் இன்று இத்தகைய பொருள் நூல்களை இலக்கியம் என்று கொள்ளுவதில்லை. உள்ளத்திற்கு இன்பம் ஊட்டும் கற்பனை நிறைந்த நூல்களைப் பொதுவாக இலக்கியம் என்று நினைக்கின்றோம். படிக்கப் படிக்க நமது நெஞ்சத்தைக் கவரும் நடை, உள்ளத்திற்கு மகிழ்ச்சியை—துன்பத்தை உண்டாக்கும் கருத்து, நம்மைச் சிந்திக்கத்தூண்டும் சிறந்த மொழிகள், ஒரு முறை படித்தபின் வீசி எறிந்துவிடாமல் மீண்டும் படிக்க வேண்டும் என்னும் எண்ணத்தை எழுப்பும் தன்மை, அப்படியே திரும்பவும் படிக்கச் செய்யும் செயல், படித்தவைகளில் உள்ள பல செய்திகள் அப்படியே நம் உள்ளத்தில் தங்கிவிடும் இயல்பு, நமது வாழ்க்கையிலே தவறு நேராமல் நல்ல முறையில் நடந்துகொள்ளவேண்டும் என்னும் எண்ணத்தை உண்டாக்கும் சக்தி; பல திறப்பட்ட அரிய பொருள்களை நாம் அறிந்து இன்புறச் செய்யும் பண்பு—இவைகளெல்லாம் அமைந்த நூல்களையே இலக்கியம் என்று எண்ணுகின்றோம்.

அந்த இயல்புகளுடன் அமைந்திருக்கும் நூல்கள் எவையாயினும் அவைகள் இலக்கியங்கள் தாம். அவைகள் செய்யுள் வடிவிலும் இருக்கலாம்; உரை நடையிலும்—அதாவது வசன நடையிலும் இருக்கலாம்.

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரனார்

செய்யுள் வடிவில் அமைந்திருக்கும் இலக்கியங்கள் எல்லாம் நம் உள்ளத்தைக் கவர்வதில்லை. சில கவிஞர்களுடைய செய்யுட்கள்தாம், படிப்போர் மனத்தைக் கொள்ளை கொள்ளுகின்றன. பலருடைய செய்யுட்களைப் படிக்கவேண்டிய நூல்கள் என்பதற்காகவே படிக்கின்றோம். இதைப்பற்றிப் பின்பு விளக்கமாகக் கூறுவோம். செய்யுளைப் போலவே நம் உள்ளத்தைக் கவரும் உரை நடையும் உண்டு; விஷயம் நன்றாக இருக்கின்றது, எப்படியாவது படித்து முடிப்போம் என்று நினைத்துக்கொண்டு படிக்கும் உரை நடையும் உண்டு.

செய்யுளானாலும் சரி, வசனமானாலும் சரி, படிப்பவர்கள் சிந்தனையை அங்கே இங்கே அலையவிடாமல் தன் வசப்படுத்திக்கொண்டு செல்லும் அழகிய எளிய நடையில் இலக்கியங்கள் அமைந்திருக்கவேண்டும், ஒரு நல்ல இலக்கியத்திற்கு மக்களைப் படிப்பதற்குத் தூண்டும் இலக்கியத்திற்கு—இத்கைய எழுத்து நடையே முதற்படி என்பது நமது கருத்து.

முன்னோர்கள் செய்யுள் வடிவிலே இலக்கியங்களை எழுதி வந்ததற்கு இதுவும் ஒரு காரணமாகும். செய்யுளிலே இனிய ஓசையுண்டு; பண்ணொடு பாடலாம்; செம்பகமான செய்யுட்கள், படிக்கும்போதே நம் மனத்தில் அப்படியே ஒட்டிக்கொள்ளும்; முன்னோர்களின் உரை நடைகளிற்கூட செய்யுளின் வாடை வீசுவதைக் காணலாம். ஆதலால், இலக்கியத்திற்கு அதன் எழுத்தமைப்பு, இனிய நடை இன்றியமையாதது என்பதில் ஐயமில்லை.

இலக்கியம் பற்றி முன்னோர்கள்

முன்னோர்கள் இலக்கியத்தை நூல் என்ற பெயரால் அழைத்திருக்கின்றனர். நூல் என்றால் பல இனிய கருத்

துக்களும், கற்பனைகளும் நிறைந்த செய்யுட்களின் தொகுப்பு என்று கூறிவிடலாம். இக்காலத்தில் இவ்வாறு பொருள் கூறுவது பொருந்தும்: இதில் தவறு இல்லை. உரைநடை நூல்களுக்கும் இது பொருந்தும்.

முன்னோர்கள் அறம், பொருள், இன்பங்களைக் கூறுவதே செய்யுள்; அச்செய்யுட்கள் அமைந்ததே நூல் என்று கூறினர்.

“செய்யுட்கள் அறம், பொருள், இன்பம் முதலிய மூன்று பொருட்களையும் அமைத்துப் பாடுவதற்கு உரியன” என்று தொல்காப்பியர் கூறியிருக்கின்றார். அவரும் தான் சொல்லுவதாகக் கூறவில்லை; தனக்கு முன்னிருந்த அறிஞர்கள் இப்படிச் சொல்லியிருக்கிறார்கள் என்று கூறியிருக்கின்றார். இதனை,

“அந்நிலை மருங்கின் அறம்முதலாகிய
மும்முதற் பொருட்கும் உரிய என்ப”

என்ற தொல்காப்பியச் செய்யுள் இயல் சூத்திரத்தால் காணலாம்.

ஆகவே, நூல் என்றால் அறத்தைப்பற்றியும், பொருளைப் பற்றியும், இன்பத்தைப்பற்றியும் உரைப்பதே என்று அறியலாம்.

அறம் என்பது, மக்களின் கடமைகளைப்பற்றிக் கூறுவது; அவர்கள் பண்பைப்பற்றி விளக்குவது; அவர்கள் எப்படி வாழவேண்டும் என்பதை அறிவிப்பது; அவர்கள் இன்புற்று வாழ்வதற்கு வழி காட்டுவது. இவை போன்றவைகள் எல்லாம் அறத்தில் அடங்கும்.

பொருள் என்பது, செல்வத்தின் அவசியத்தைப்பற்றி உரைப்பது; அதைத் தேடும் வழிகளைப்பற்றிக்கூறுவது;

எவை எவை நன்மை தரக்கூடிய பொருள்கள் என்பதை விளக்குவது; அறத்திற்கும் இன்பத்திற்கும் அடிப்படையானது பொருளாகும் ஆதலால் அதை ஈட்டவேண்டியதை வலியுறுத்துவது. இவைகளைப்பற்றி உரைப்பதே பொருளாகும்.

இன்பம் என்பது, உலக வாழ்வில் நாம் அடையும் இன்பம்; இன்பத்திற்கு அடிப்படை அன்பு; அன்பு வளரும் இடம் இல்லறம்; மனைவி மக்கள் இவர்களே அன்பைத் தழைக்கச் செய்யும் பருவமழை. இவர்களோடு கூடி இன்புறுவதைப் பற்றியும், இதே சமயத்தில், மனித சமுதாயத்துடன் ஒன்றுபட்டுக் கலந்து வாழ்வதற்கான முறைகளைப் பற்றியும் கூறுவதே இன்பமாகும் பிறருக்கு உதவுதல், விருந்தோம்பல், வறியோர்க்கு உதவுதல் போன்ற அறங்கள் இல்லறத்தார்க்கு வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன, இவைகள் மனித சமுதாயத்துடன் ஒன்றுபட்டுக் கலந்து வாழ்வதற்குக் காட்டும் வழிகளாகும்.

சுருக்கமாகச் சொல்லவேண்டுமானால் அறம், பொருள், இன்பம் என்ற இந்த மூன்று தலைப்பின்கீழ் மனித வாழ்வைப் பற்றிய எல்லா விபரங்களையும் மனித வாழ்வுக்குத் தேவையான எல்லாவற்றையும்—விரிவாகச் சொல்லிவிட முடியும். ஆதலால்தான், இந்த மூன்றுபொருள்களையும் கூறுவதே செய்யுட்கள்; அச் செய்யுட்களின் தொகுப்பே நூல் என்று கூறினர்; முடிவுகட்டினர்.

பிற்காலத்தில் இம்மூன்றுடன் வீட்டைப்பற்றியும் நூலில் கூறவேண்டும் என்று எண்ணினர் இவர்கள்.

“அறம், பொருள், இன்பம், வீடு அடைதலுநால் பயனே” என்று சொல்லினர்.

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரனார்

தொல் காப்பியருக்கு முன் வாழ்ந்த முன்னோர்கள் வீட்டைப்பற்றிக் கவலைப்படவில்லை. இவ்வுலகில் மக்கள் வாழ வேண்டிய முறைப்படி வாழ்ந்தால் போதும்; அதுவே வீட்டு வாழ்க்கை—மோட்சம்—என்று எண்ணினர்; இறந்த பின் உள்ள வாழ்வைப்பற்றி அவர்கள் சிந்தித்தார்களா என்பது கூடச் சந்தேகந்தான். இவ்வுலகத்தில் துன்பம் இல்லாமல் நன்றாக மகிழ்ச்சியுடன், விரும்பும் தேவைகளையெல்லாம் பெற்று வாழவேண்டும் என்பதே அவர்கள் எண்ணம். ஆதலால், அவர்கள் நூல்களிலோ, செய்யுட்களிலோ வீட்டைப்பற்றி—மோட்சத்தைப்பற்றிப் பேசவேண்டும் என்று சொல்லவில்லை.

திருவள்ளுவரும் இதைத்தான் சொன்னார். முன்னோரைப்போலவே அவர் வீட்டைப்பற்றிக் கூறாமல், அறம், பொருள், இன்பங்களைப்பற்றியே திருக்குறளில் சொல்வி வைத்தார்.

“வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வான்உறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்”

என்னும் குறளே இதற்குச் சாட்சியாகும்.

“இவ்வுலகில் வாழவேண்டிய முறைப்படி வாழ்கின்றவன், தேவருலகில் இன்புற்று வாழும் தேவர்களில் ஒருவனாக வைக்கப்படுவான்” என்பதே இதன் பொருள். இன்பங்களைப்பற்றிக் கூறுவதே அவர் கொள்கை

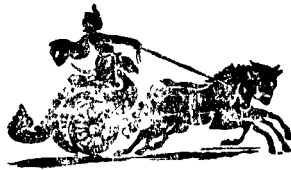
பிற்காலத்தினர்தான்—மதப் பிரசாரம் தமிழகத்திலே வலுப்பட்ட பிறகுதான்—நான்கு பயனும் அமைய அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நான்கும் அமைத்து நூல்களை இயற்ற வேண்டும் என்று இலக்கணம் வகுத்

தனர்; இந்த நான்கையும் பெறுவதே மனிதப் பிறப்பின் பயன் என்றும் சொல்லினர்.

முன்னோர்கள் அறம், பொருள், இன்பங்களை விபரமாகக் கொண்டு எழுதப்படுவனவெல்லாம் நூல்கள் என்று கூறினர். அதன்பின் வீட்டைப்பற்றியும் நூல்களில் சொல்லவேண்டும் என்று உரைத்தனர்.

இத்தகைய நூல்களைப்பற்றியும், இன்று இலக்கியத்தைப் பற்றிச் சொல்லும் கருத்துக்களைப்பற்றியும் நாம் ஆராய்ந்து பார்க்கவேண்டும்.

முன்னோர் கருத்தையும் பின்னோர் கருத்துக்களையும் ஒன்றாக வைத்து எண்ணிப் பார்த்தால், இருவர் கருத்தும் ஏறக்குறைய ஒன்றுபட்டிருப்பதைக் காணலாம். முன்னோர்கள் நூல் என்று கூறுவதும், பின்னோர்கள் இலக்கியம் என்பதைப் பொதுப் பெயராகக் கொள்ளாமல், ஒருவகை நூலுக்கு மட்டும் சிறப்புப் பெயராக வைத்து வழங்குவதும் ஒத்த கருத்துடையன என்பதை அறியலாம்.

2. இலக்கியம் பற்றிய கருத்துக்கள்

இலக்கியம் என்பதற்குக் குறிக்கோள் என ஒரு பொருள் உண்டு. இலட்சியம், நோக்கம், குறிக்கோள் இவைகளைக் கொண்டதே இலக்கியம். வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டுவது இலக்கியம். பழைய வாழ்க்கையைச் சித்திரித்துக் காட்டிப் புதிய வாழ்க்கைக்கு வழி காட்டுவது இலக்கியம். ஒரு சமுதாயத்தின்—தேசத்தின்—பழமையான பண்பாட்டைக் காண்பதற்குத் துணை செய்வது இலக்கியம். இப்படி எழுதப்படும் இலக்கியங்களில் உள்ள சொற்களும் சொற்றொடர்களும் உள்ள ததைக் கவருவதாக அமைந்திருக்க வேண்டும்; எழுத்து நடையில் சுவர்ச்சித் தன்மை அமைந்திருக்க வேண்டும். இப்படி இருப்பதை இலக்கியம் என்று என யாராலும் கூற முடியாது—இலக்கியத்தைப்பற்றி நமது கருத்து இது.

“இலக்கியம் என்பது மனித வாழ்வில் கண்ட உண்மைகளை—அநுபவங்களை—வெளியிடுவது; இனிய சொற்களால் இவைகளை எடுத்துரைப்பது” என்று கூறுவோர் உண்டு. “மக்களை நல்வழியிலே நடக்கச் செய்யும் தன்மையும், பெருமையும் உள்ள நூல்களே இலக்கியம் ஆகும்” என்பர் சில அறிஞர்கள்.

“படித்த பின், ‘படித்துவிட்டோம்; இனி இந்தப் புத்தகத்தைப் படிக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லை’ என்று கருதி முடிவைத்துவிடாமல்—அல்லது குப்பைக் கூடையில்

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரனார்

போட்டுவிடாமல்-மீண்டும் அடிக்கடி படிக்கத் தூண்டுவதே இலக்கியம்” என்று கூறுவர் சிலர்.

“புலவன் தான் கண்டறிந்த உண்மைகளை அப்படியே சொல்லோவியமாக்குவது; அந்தச் சொல்லோவியத்தில் அறநெறிகளை அமைத்துக் காட்டுவது; அவைகளின் மூலம் மக்களுக்கு அறிவுறுத்துவது; மக்களை நல்ல வழியிலே நடக்கும்படி தூண்டுவது—இதுவே இலக்கியமாகும்” என்பது சிலர் கருத்து.

“இலக்கியம் என்பது சிறந்த கருத்துக்களின் தொகுப்பாகும்” என்றார் மற்றொரு அறிஞர்.

“படிப்போர் மனத்தை விரிவாக்கி, குறைகளைப் போக்கி நல்வழிப்படுத்தும் இயல்புள்ளதே இலக்கியமாகும்” என்பது ஒரு அறிஞர் கருத்து.

இவ்வாறு இலக்கியத்தைப்பற்றி அறிஞர்கள் கூறும் பலதிறக் கருத்துக்களையும் எண்ணிப் பார்ப்போம். முன்னோர்கள் நூல் என்றால் என்ன என்பது பற்றிக் கூறியிருக்கும் இலக்கணத்தையும் எண்ணிப் பார்ப்போம்.

இலக்கியத்தைப் பற்றி இக்கால அறிஞர்கள் கூறும் கருத்துக்கள் அனைத்தும் அறம் பொருள் இன்பம் ஆகிய மூன்றிலும் அடங்குவதைக் காணலாம்.

ஆதலால்; முன்னோர் நூல் என்று சொல்லியிருப்பதும், இன்று நாம் இலக்கியம் என்று வழங்குவதும் பெரும்பாலும் ஒரே கருத்துள்ள சொற்கள்தாம். நன்றாகச் சிந்தித்துப் பார்த்தால் இந்த முடிவுக்குத்தான் வரக்கூடும்.

இலக்கியமும் மொழிபெயர்ப்பும்

மொழிபெயர்க்கப்பட்டவைகள் இலக்கியங்கள் அல்ல; பிற நாட்டுக் கதைகளையோ, கருத்துக்களையோ மற்றொரு

மொழியில் அமைத்து எழுதுவதும் இலக்கியம் அல்ல என்று சிலர் கூறுகின்றனர். இது புதிய கருத்து. பண்டைத் தமிழர் கருத்துக்கு மாறுபட்ட கருத்துமாகும்.

மத வெறுப்பு, மொழி வெறுப்பு, இன வெறுப்புப் போன்ற வெறுப்புத் துறையிலே மூழ்கிக் கிடப்பவர்கள்தாம் இவ்வாறு கூறுகின்றனர். இவர்கள் சொல்வது உண்மை தானா என்பதை ஆராயவேண்டும்.

இவர்கள் கூறுவது சரிதான் என்று ஏற்றுக் கொண்டால் தமிழிலேயே எட்டுத்தொகை நூல்களும், பத்துப்பாட்டுந்தான் இலக்கியமாக மிஞ்சி நிற்கும். சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, பெருங்கதை, கம்பராமாயணம் போன்ற காவியங்களெல்லாம் இலக்கிய அட்டவணையிலிருந்து அடிபட்டுவிடும்.

சிந்தாமணிக் கதைக்கு மூலம் தாய்மொழி அன்று. சிலப்பதிகாரத்திலே வடநாட்டுக் கதைகள் நிரம்பியிருக்கின்றன. மணிமேகலையிலும் வடநாட்டுக் கதைகள் உண்டு; வடமொழியிலிருந்து மொழிபெயர்க்கப்பட்ட பகுதிகள் உண்டு. பெருங்கதை முழுக்க முழுக்க வடநாட்டுக் கதை தான். கம்பராமாயணக் கதையும் முதலில் வடமொழியில் எழுதப்பட்ட வான்மீக ராமாயணத்தைத் திருத்தியும், மாற்றியும், புதுக்கியும் எழுதப்பட்டது தான்.

வடமொழியில் உள்ள வெறுப்பு, வடவர்மீதுள்ள கோபம், நம் நாட்டில் உள்ள தமிழர்களாகிய பிராமணர்களிடம் துவேஷம், வைதீக மதத்தில் உள்ள வெறுப்பு— இவைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டே சிறந்த இலக்கியங்

கனையெல்லாம் ஒதுக்கக்கூடிய இத்தகைய ஒரு கொள்கையை வெளியீடுகின்றனர்.

பாரதியார்மேல் பழி

வடமொழி வெறுப்பாளர்களிலே சிலர், இன்று பாரதி பாடல்களில் கூடத் தங்கள் கைவரிசையைக் காட்டத் தொடங்கியிருக்கின்றனர். பாரதி கம்பனைப் புகழவில்லை; தொல்காப்பியரைத் தான் புகழ்ந்தார். பாரதியார், 'காப்பியர்' என்று சொல்லியவிடங்களிலே 'கம்பர்' என்ற சொல்லைப் பிற்காலத்தினர் வைத்துவிட்டனர். 'கம்பன் பிறந்த தமிழ் நாடு' என்று பாடவில்லை; 'காப்பியன் பிறந்த தமிழ்நாடு' என்றுதான் பாடினார். 'கம்பனைப் போலே' என்று அவர் பாடவில்லை; 'காப்பியனைப் போல்' என்றுதான் பாடினார் என்று சிலர் துணிந்து சொல்லத் தொடங்கிவிட்டனர். பாரதி பாடும் போது பக்கத்திலிருந்து கேட்டவர்போல், எழுதியவர்போல் இப்படிக்கூறுகின்றனர்.

இப்படிக்கூறுவது போன்ற துணிச்சலான பொய் வேறு எதுவும் இல்லை. பாரதிக் கம்பனைத் தான் புகழ்ந்தார் என்பதில் யாருக்கும் ஐயம் இல்லை. கம்பராமாயணத்தில் தாம் கொண்டிருக்கும் வெறுப்புக்குப் பாரதியாரைத் துணை சேர்ப்பதற்குச் செய்யும் வீண் முயற்சிதான் இது.

மொழி வெறி இத்தகைய பெரியதொரு துணிகரமான பொய்யைச் சொல்லத் தூண்டுகிறது. நமது காலத்துக் கவிஞர் பாரதியாரின் கவிதையையே மாற்ற முயற்சிக்கும் இதுபோன்ற ஒழுங்கீனம்—கொடுமை—நேர்மையற்ற தன்மை—வேறு எதுவுமே இல்லை.

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரனார்

இத்தகையவர்கள் மொழிபெயர்ப்புக்களையோ—அவைகள் எவ்வளவு சிறந்த நூல்களாயிருந்தாலும் அவைகளையோ இலக்கியம் என்று ஒப்புக்கொள்ள மாட்டார்கள் தான். இதில் வியப்பு ஒன்றும் இல்லை.

ஆனால் இவர்கள் கூற்று-கொள்கை-தமிழர் பண்பாட்டுக்கு ஒத்ததுதானா? தமிழ் முன்னோர்களின் கருத்தை ஒட்டியதுதானா? என்பதை நாம் ஆராயவேண்டும். இவர்கள் கொள்கை இவர்களால் போற்றிக் கொண்டாடப்படும் தமிழர் நாகரிகத்திற்கே முரண்பட்டதாகும். நிச்சயமாக இவர்கள் தமிழர்சளின் நல்ல வழியை மறந்து — அல்லது மறுத்து—உருப்படாத வழியில் செல்லுகின்றனர். இப்படிச் சொல்லுவதில் தவறில்லை.

மொழிபெயர்ப்பு நூல்களும் இலக்கியமே

மொழியினால் மக்கள் பெரும்பயன் பெறவேண்டுமானால் மக்கள் பேசும் மொழிகளிலே இலக்கியங்கள் ஏராளமாக இருக்க வேண்டும். இலக்கியம் மக்கள் வாழ்வுக்கு வழிகாட்டுவது ஆதலின் பல்திறப்பட்ட நூல்கள்-இலக்கியங்கள் வளர வேண்டும். இது அறிஞர்களின் கருத்து. இக்கருத்தைப் பண்டைத் தமிழ் அறிஞர்களும் பின்பற்றி வந்தனர்; சொல்லியும் எழுதியும் வைத்திருக்கின்றனர்.

தமிழ் நூல்களை முதல்நூல், வழிநூல் என இரண்டாக வகுத்தனர் முன்னோர். தொல்காப்பிய காலத்தில் இந்த முறை வழக்கத்தில் இருந்தது.

முதல்நூல் என்பது அறிவுள்ளவர்கள், தாமாகவே சிந்தித்து, ஆராய்ந்து எழுதும் கதைகளும் கவிதைகளும்; வேறு மொழியிலிருந்து பெயர்க்கப்பட்டவை அல்ல.

வழிநூல் என்பது நான்கு வகைப்படும்; அவை முதல்நூலைச் சுருக்கிக் கூறுதல்; முதல்நூலை விரிவாகக் கூறுதல்;

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரனார்

முதல்நூலில் விரிவாக உள்ளதைச் சுருக்கியும், சுருக்கமாக உள்ளதை விரித்தும் கூறுதல்; வேறு மொழியில் உள்ள சிறந்த நூல்களை மொழிபெயர்த்துத் தருதல். இவ்வாறு வழிநூல்கள் நான்கு வகைப்படும். முதல் நூலைப்பற்றியும், வழிநூல்களைப் பற்றியும் இவ்வாறு தொல்காப்பிய மரபியலில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

இதில் மொழிபெயர்ப்பு நூல்களும் இலக்கியமாகும் என்ற கருத்துக் காணப்படுகின்றது. ஆகவே தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்னிருந்தே பிறமொழி இலக்கியங்களைத் தமிழிலே பெயர்க்கும் வழக்கம் இருந்தது; இலக்கியம் பெருகுவதற்கு இதையும் ஒரு முறையாகக் கொண்டிருந்தனர் என்பதைக் காணலாம்.

ஆகவே, மொழிபெயர்க்கப்பட்ட நூல்கள் இலக்கியங்கள் அல்ல என்பது தமிழர் கொள்கைக்கு முரண்பட்டதாகும். சிறந்த நூல்கள்—நூல்கள்—இலக்கியங்கள் என்று மதிப்பிடத் தக்க நூல்கள் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருந்தால் அவைகளும் இலக்கியங்களேதாம். கம்பனையும், சிந்தாமணியையும் படித்துச் சுவைத்தவர்கள் 'அவைகள் மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள், ஆகையால் இலக்கியங்கள் அல்ல' என்று சொல்லுவார்களானால் நாம் என்ன செய்வது? அவர்கள் அறிவுக்காக இரக்கப்படவேண்டியது தான்.

ஆகவே, இலக்கியங்கள் என்பதைப் பற்றி அறிஞர்கள் கொண்டிருக்கும் கருத்துக்களுக்கு ஏற்ப எழுதப்பட்டிருப்பவை அனைத்தும் இலக்கியங்கள் தாம். அவை ஒருவர் சொந்தக் கற்பனையில்—ஆராய்ச்சியில் திறமையில்—பிறந்தனவாயினும் சரி; அல்லது வேறு மொழியிலிருந்து பெயர்க்கப்பட்டிருப்பினும் சரிதான்; அவைகள் இலக்கிய அட்டவணியில் இருக்கத் தக்கவை என்பதில் தடையில்லை.

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரனார்

3. இலக்கியமும் கொள்கையும்

இலக்கியத்தைப் பிரசாரத்திற்குப் பயன்படுத்தக் கூடாது; கொள்கையை அடிப்படையாக வைத்துக் கொண்டு இலக்கியங்கள் எழுதப்படுதல் கூடாது, மக்கள் படித்துச் சுவைக்கும் வகையிலே பல பொருள்களைப் பற்றியும் எழுதப்படவேண்டும் என்று கூறுகின்றனர் சிலர்.

இக்கருத்து எப்பொழுது பிறந்தது? எதற்காகப் பிறந்தது? என்பதே நமக்குப் புரியவில்லை. இக்கருத்து வலுவுடையதுதானா? இலக்கியம் வளர்வதற்கு ஏற்ற கருத்துத்தானா? இன்று இலக்கியம் என்று நம்மால் கருதப்படும் நூல்களிலே இக்கருத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட நூல்கள் எத்தனை இருக்கின்றன? என்பவைகளைப் பற்றி நாம் ஆராயத்தான் வேண்டும்.

நாம் கூறுவது தமிழைப் பற்றி மட்டுந்தான்; தமிழ் இலக்கியத்தைப் பற்றி மட்டுந்தான் என்பதை நினைவூட்டுகிறோம். ஏனைய மொழி இலக்கியங்களைப் பற்றி, ஏனைய மொழிகளிலே தேர்ந்தவர்கள்தான் சொல்லவேண்டும். ஆதலால் வேறு மொழிகள் பற்றி நாம் இங்கு ஒன்றும் குறிப்பிடவில்லை.

தமிழ்மொழியைப் பொறுத்த வரையிலும் இலக்கியம், கொள்கையை-குறிக்கோளை-நோக்கத்தை - பிரசாரத்தைப் பொருளாகக் கொண்டிருக்கக்கூடாது என்ற வாதத்திற்கு இடம் இல்லை. தமிழிலே நாம் இலக்கியம் என்று கருதும் எந்த நூலை எடுத்துக் கொண்டாலும் அவைகள்

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரனார்

பிரசாரத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்டவைகள்தாம் என்பதில் ஐயம் இல்லை.

திருக்குறள்

அன்று முதல் இன்று வரையிலும் மத, இன, மொழி வெறுப்பின்றி எல்லோராலும் போற்றப்படும் திருக்குறளை எடுத்துக்கொள்ளுவோம். திருக்குறளை இலக்கியம் என்று வைத்துக் கொண்டு பார்ப்போம். அதில் கூறப்படும் அறங்கள் அனைத்தும் மக்கள் வாழ்வுக்கு வழிகாட்டுவதற்குத்தான் என்பதை மறுப்பவர் யார்? ஆகவே, குறள் நூல் கொள்கையை வலியுறுத்துவதற்காகத்தான் தோன்றியது என்பதில் ஐயம் இல்லை. அனைவரும் போற்றத்தக்க அரிய கருத்துக்களை அளளி அள்ளித் தருவதால்தான் குறள் உலகம் போற்றும் நூலாக விளங்குகின்றது. வள்ளுவர் உலகத்திற்குப் பொதுவானவர் என்பது பாரதியார் கருத்து என்பதை நாம் மறந்து விடக்கூடாது.

சிலப்பதிகாரம்

நெஞ்சை அள்ளும் செந்தமிழ்ச் சிலப்பதிகாரத்தை எடுத்துக்கொள்ளுவோம். சில கொள்கைகளை வலியுறுத்துவதற்காகவே சிலப்பதிகாரம் தோன்றியது, மக்கள் மனத்திலே சில கொள்கைகளைப் புகுத்துவதற்காகவே சிலப்பதிகாரம் எழுதப்பட்டது, அது நடந்த வரலாறு? கற்பனைக்கதையா? என்ற ஆராய்ச்சியைத் தள்ளி வைத்துவிட்டு, அந்நூல் எழுதியதன் நோக்கத்தை மட்டும் பார்ப்போம்.

சிலப்பதிகாரத்தில் பல கருத்துக்கள் காணப்படுகின்றன; பல அறவுரைகள் அமைந்திருக்கின்றன. ஆயினும் முதன்மையாக மூன்று கருத்துக்களை உணர்த்தவே அந்நூல் எழுதியதாகக் கூறப்படுகின்றது.

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரனார்

அரசியலில் தவறு செய்த ஆட்சியாளர் தப்பித்துக் கொள்ள முடியாது; அறமே எமனாகத் தோன்றி அவரை அழிக்கும் என்பது ஒன்று.

புகழ் பெற்ற பத்தினிப் பெண்டிரின் பெருமையை வானவர்களும் போற்றிக் கொண்டாடுவார்கள்; உயர்ந்தவர்கள் அனைவரும் போற்றுவார்கள் என்பது இரண்டு.

பழவினையை மீற முடியாது; அதிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ள முடியாது. பழவினையென்னும் ஊழ்வினையானது முன் வந்து அதன் பயனை ஊட்டியே தீரும் என்பது மூன்று.

இந்த மூன்று கருத்துக்களையும் வலியுறுத்தவே சிலம்பு காரணமாக வினைந்த கதையைச் சிலப்பதிகாரம் என்ற பெயருடன் எழுதப்பட்டது. இந்த உண்மையைச் சிலப்பதிகாரப் பதிகத்திலே காணலாம்.

‘அரசியல் பிழைத்தோர்க்கு அறம்கூற ருவதூஉம்
உரைசால் பததினிக்கு உயர்ந்தோர் ஏத்தலும்
ஊழ்வினை உருத்துவந்து ஊட்டும் என்பதூஉம்
சூழ்வினைச் சிலம்பு காரணமாகச்
சிலப்பதிகாரம் என்னும் பெயரால்
நாட்டுதும் யாம் ஓர் பாட்டுடைச் செய்யுள்’

என்பது சிலப்பதிகாரப் பதிகத்தில் காணும் அடிகள். சிலப்பதிகார ஆசிரியரான இளங்கோவடிகளே இம்மாதிரிப் பாடியதாக இவ்வரிகள் அமைந்திருக்கின்றன.

ஆகவே சிலப்பதிகாரம், சில கொள்கைகளை; கருத்துக்களை மக்களிடம் பரப்பவே தோன்றிய நூல் என்பதை மறுப்பதற்கில்லை.

மணிமேகலை

சிலப்பதிகாரத்தோடு கதைத் தொடர்புள்ளது, சிலப்பதிகாரம் தோன்றிய காலத்தில் தோன்றியது மணிமேகலை என்னும் நூல். அதைப் படிப்போர் அது வலியுறுத்தும் கொள்கைகளைக் காணாமல் இருக்கமாட்டார். புத்த தர்மத்தைப் போதிப்பதே மணிமேகலையின் நோக்கம். எல்லா மதங்களையும்விட புத்த தர்மமே உயர்ந்தது என்பதை எடுத்துக் காட்டுவதே மணிமேகலையின் கொள்கை, இதை மணிமேகலையில் ஆதி முதல் அந்தம் வரையிலும் காணலாம்:

உலகில் உள்ள மக்கள் யாரும் பட்டினி கிடத்தல் கூடாது; எல்லா மக்களும் உணவுண்டு இன்புற்று வாழ வேண்டும்; எந்த மக்களும் பட்டினி கிடந்து; சாவாமல் பாதுகாக்கப்படவேண்டும்; அறங்களிலே சிறந்தது பசிப் பிணியால் வாடுவோர்க்கு உணவளித்துக் காப்பதுதான் என்ற கொள்கையை மணிமேகலை வலியுறுத்துகின்றது. அன்ன தானம் என்னும் தர்மத்தின் சிறப்பை—பயனை—விளக்கப் பல கதைகள் மணிமேகலையில் காணப்படுகின்றன.

“மண்திணி ஞாலத்து வாழ்வோர்க்கெல்லாம்
உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே”

என்று புற நானூற்றில் கூறப்படும் அடிகளை அப்படியே—மணிமேகலை ஆசிரியர் எடுத்துக் காட்டுகின்றார். இதன் மூலம் மக்களுக்கு உணவு கொடுத்துக் காப்பாற்றுவதே உலகை நிலைத்திருக்கச் செய்யும் பணி; வாழவைக்கும் வழி என்று வலியுறுத்துகிறது மணிமேகலை.

ஆகவே மணிமேகலையும் சிலப்பதிகாரமும் பிரசாரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட இலக்கியந்தான்; கொள்கையை

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரஞர்

கருத்துக்களை—அடிப்படையாகக் கொண்ட இலக்கியந்தான் என்பதில் ஐயம் இல்லை.

கம்ப ராமாயணம்

இராமாயணத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். 'அறம் வெல்லும் பாவந் தோற்கும்' என்பது இராமாயணத்தின் மூலக் கொள்கை. இவ்வுண்மையை வலியுறுத்தவே இராமாயணம் எழுந்தது.

கம்பன் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் இடங்களில் எல்லாம் தனது கருத்துக்களை வலியுறுத்திச் செல்லுகின்றான்; கம்பன் சிறந்த கவிஞன் என்பதில் யாருக்கும் கருத்து வேற்றுமையில்லை, கம்ப ராமாயணத்தைச் சுட்டுப் பொசுக்க வேண்டும் என்று சொல்லுகிறவர்கள் கூட அவன் ஒப்பற்ற கவிஞன் என்பதை மறுப்பதில்லை.

“கள்வார் இலாமைப் பொருள் காவலும் இல்லை யாதும்.

கொள்வார் இலாமை கொடுப்பார்களும் இல்லை
திருடர்களே இல்லை; ஆகையால் யாரும் தங்கள் செல்வங்களைப் பூட்டி வைத்துப் பாதுகாப்பதும் இல்லை; பிச்சை ஏற்பவர்கள் யாரும் இல்லை; ஆதலால் இரப்போர்க்கு ஈவாரும் இல்லை.”

(“எல்லாரும் எல்லாப் பெரும் செல்வமும் எய்தலாலே
இல்லாரும் இல்லை; உடையார்களும் இல்லை.”)

எல்லா மக்களும் எல்லாப் பெரிய செல்வங்களையும் பெற்றிருக்கின்றனர். ஆதலால் இல்லாத ஏழைகளும் இல்லை; பெரும் செல்வம் படைத்த பணக்காரர்களும் இல்லை.”

என்பவை நகரப் படலத்தில் கம்பன் கூறியிருப்பவை. அயோத்தியைக் கம்பன் கண்ணுற் கண்டதில்லை. அவன்

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரஞர்

வாழ்ந்த காலத்தில் பாரத நாட்டின் எந்தப் பகுதியிலும் பொருளாதார சமத்துவம் இருந்தது என்று கூற முடியாது. (வர்க்க பேதமற்ற சமுதாயத்தில்தான் கம்பன் கூறும் நிலைமை இருக்கமுடியும். ஆதலால் கம்பன் தான் கொண்ட கருத்தை வலியுறுத்தவே இவ்வாறு கூறினான். பொருவாதார உயர்வு தாழ்வற்ற சமுதாயம் தோன்றவேண்டும் என்பதே கம்பன் கருத்தாகும்.)

கம்பனைப் படிப்போர், அவன் பல இடங்களில் அழுத்தமாகத் தன் கருத்தை வலியுறுத்திச் சொல்வதைக் காண்பார்கள். ஒரு சிறந்த கவிஞன் தன்மையும் இதுதான்.

பக்திப் பாடல்கள்

தேவாரப் பாடல்களை எடுத்துக்கொண்டால் பக்தி மார்க்கத்தைப் பரப்புவதே அவைகளின் நோக்கம். அறம் ஒன்றையே போதித்த புத்த, சமணர்களின் போக்கை வெறுக்கும் பாடல்களையும்; சிவபெருமானைப் போற்றுவதாலேயே எல்லா இன்பங்களையும் பெற முடியும் என்று வலியுறுத்தும் பாடல்களையும் தேவாரங்களிலே காணுகின்றோம். சிவ பக்தியைப் பரப்புவதையே அடிப்படையாகக் கொண்டதே தேவாரம்.

இலக்கியங்கள் என்று எண்ணப்படும் சைவ சமய நூல்கள் எல்லாம் சைவ சமயத்தைப் பரப்புவதையே குறிக்கோளாகக் கொண்டவை என்பதில் ஐயம் இல்லை.

இதைப் போலவே பிரபந்தப் பாடல்களை எடுத்துக்கொண்டாலும் அவைகளும், வைணவ சமயத்தையே மக்களிடம் பரப்புகின்றன. மக்களைத் திருமாஸிடம் ஈடுபடும்படியே கூறுகின்றன. வைணவ சமயத்தை வளர்ப்பதும், திருமாஸிடம் பக்தி செய்யும்படி மக்களுக்கு அறிவுறுத்துவதுமே பிர

பந்தங்களின் அடிப்படைக் கருத்து. உதாரணமாகப் பெரியாழ்வார் பாடல் ஒன்றைக் காண்போம்.

“மண்ணில் பிறந்து மண்ணாகும்
 மானிடப்பேர் இட்டு அங்கு
 எண்ணம் ஒன்று இன்றி
 இருக்கும் ஏழை மனிசர்கள்!
 கண்ணுக்கு இனிய
 கருமுகில் வண்ணன் நாமமே
 நண்ணுமின்! நாரணன் தம்
 அன்னை நரகம் புகாள்”

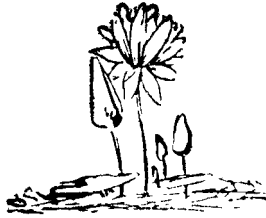
என்பது பெரியாழ்வார் திருமொழி. “குழந்தைகளுக்குக் கல்லு, மண்ணு, மரம், பூ, செடி, கொடிகளின் பெயர்களை வைக்கவேண்டாம். அழிந்து போகும் மனிதர்களின் பெயர்களுக்கும், வைக்கவேண்டாம்; திருமாவின் பெயரை வைத்து அழையுங்கள்; தெய்வத்தின் பெயரை இட்டு அழையுங்கள்; இவ்வாறு தெய்வப் பெயர் வைத்த குழந்தைகளின் பெயர் சொல்லி அழைக்கும் அன்னை நரகம் புகமாட்டாள்”, என்று கூறுகிறது இச் செய்யுள்.

“தெய்வப் பெயர்களைச் சொல்லி அழைப்பதிலேயே நன்மை உண்டு; ஆதலால் குழந்தைகளுக்குத் தெய்வங்களின் பெயரை வைத்து அழையுங்கள்” என்று கூறும் இப்பாடல் பிரசாரம் அல்லவா?

ஆகவே தமிழைப் பொறுத்த வரையிலும் இலக்கியங்கள் என்று சொல்லத்தக்க எந்நூல்களை எடுத்துக்கொண்டாலும் அவைகள் நோக்கத்தை—குறிக்கோளை—அடிப்படையாகக் கொண்டுதான் விளங்குகின்றன. பழைய இலக்கியங்கள் மட்டும் அல்ல, புதிய இலக்கியங்கள்—அதாவது

நம் காலத்தில் தோன்றிய சிறந்த இலக்கியங்களும் கொள்கைகளை அடிப்படையாக வைத்துக்கொண்டுதான் பிறந்திருக்கின்றன.

கொள்கைகளை வலியுறுத்துவதை — நோக்கங்களை — அடிப்படையாகக் கொண்ட நம் காலத்து இலக்கியங்களைப் பற்றிச் சிறிது ஆராய்வோம்.

4. இலக்கியம் அன்றும் இன்றும்

இலக்கியம் என்றால் என்ன? எது இலக்கியம்? இலக்கியம் என்பது எப்படி இருக்கவேண்டும்? இலக்கிய வகையில் எந்தெந்த நூல்களைச் சேர்க்கலாம்? இலக்கிய வகையில் சேரத் தகாதவை என்று எந்தெந்த நூல்களை ஒதுக்கவேண்டும்? கருத்தும் கொள்கையும் உடையவைதாம் இலக்கியமா? கருத்தோ கொள்கையோ இல்லாமல் வெறும் பொழுதுபோக்குக்காகப் பயன்படுவதுதான் இலக்கியமா?

இப்படிப் பல கேள்விகள் இலக்கியத்தைப் பற்றிப் புறப்பட்டிருக்கின்றன. இத்தகைய விவாதமும் கேள்விகளும் பழைய காலத்தில் இல்லை. இப்பொழுது சில ஆண்டுகளுக்கு முன் புதியனவாகத் தோன்றிய கேள்விகள் தாம் இவை. குறிப்பாகத் தமிழ். இலக்கியங்களை மட்டும் படித்தவர்கள் இத்தகைய கேள்விகளை எழுப்பவில்லை. பல மொழிகளைப் பயின்றவர்களிடமிருந்து இத்தகைய கேள்விகள் பிறந்தன. இக்கேள்விகளையெல்லாம் எது இலக்கியம்? என்ற ஒரே கேள்வியுள் அடக்கிவிடலாம்.

எது இலக்கியம் என்ற கேள்விகளுக்கு விடையளிக்க முன்வருவோரில் சிலர் சில புதிய கருத்துக்களை வெளியிடுகின்றனர். நாம் இதுவரையிலும் இலக்கியம் என்று பாராட்டிப் படித்து வந்த சில நூல்கள் இலக்கியம் என்றால் இப்படித்தான் இருக்கவேண்டும். என்று எண்ணி வந்த ஒரு பொதுவான கருத்துக்கு மாறான கருத்துக்களையும் வெளியிடுகின்றன. இலக்கியத்தைப் பற்றி இத்தகைய

தமிழறிஞர் சாமி, சிதம்பரஞர்

ஐயங்களும் கேள்விகளும் பிறந்திருப்பது மிகவும் பாராட்டத்தக்கது.

இது இலக்கியம் வளருவதற்கு வழிகாட்டுவதாகும். தமிழ் இலக்கியம் இனித் தேங்கித் தடைப்பட்டு நின்று விடாது. வளர்ந்து செல்லும். பிற நாட்டார் வணக்கம் செய்யும் வகையிலே, போற்றும் வகையிலே வளர்ச்சியடையும் என்பதில் ஐயம் இல்லை.

கண்மூடித்தனமாக ஒன்றைப் பின்பற்றிச் செல்லும் போது சிந்தனைக்கு வழியில்லை; உண்மையை நினைத்துப் பார்க்க இடமில்லை. எந்த இடத்தில் சந்தேகமும் கேள்விகளும் பிறக்கின்றனவோ அந்த இடத்தில் தான் அறிவும் ஆராய்ச்சியும் வளரும். இந்த உண்மையை வைத்து எண்ணும்போது, இலக்கியம் பற்றி இன்று புறப்பட்டிருக்கும் விவாதம் இலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பெருந்துணை செய்யும் என்பது உறுதி.

ஒவ்வொருவருக்கும் தாம் எண்ணுவதைப் பற்றி வெளியிடும் கருத்துரிமை உண்டு. இத்தகைய கருத்துரிமைக்கு மதிப்புக் கொடுத்து அக்கருத்தை ஆராயவேண்டும். பிறருடைய கருத்தை மதிக்காதவர்கள், அலட்சியம் பண்ணுகின்றவர்கள், அறிவிலே வளர்ச்சியடைய முடியாது; “இவர் என்ன சொல்வது? நாம் என்ன கேட்பது” என்று நினைப்பது அகங்காரத்தின் உச்ச நிலையாகும். இப்படி நினைப்பது தமிழர் பண்பாட்டுக்கே முரண்பட்டதாகும். எந்தப் பொருளைப் பற்றி யார் யார் என்ன சொன்னாலும் அவற்றைக் காது கொடுத்துக் கேட்கவேண்டும்; சொல்லுவோர் யார் என்பதைப் பற்றி நினைக்கவே கூடாது. சொல்லும் பொருளைப் பற்றியே நினைக்கவேண்டும்; அச்சொல்லில்

உண்மையிருக்கிறதா என்று ஆராயவேண்டும்; உண்மையிருந்தால் கொள்ளவேண்டும்; உண்மையின்றேல் தள்ளி விடவேண்டும்; இதுவே அறிவுடைமையின் செயலாகும்' என்று வள்ளுவர் சொல்லியிருக்கின்றார்.

“எப்பொருள் யார் யார் வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு.”

என்பதே அக்குறள். ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தமிழர்களிடம் இப்பண்பாடு குடிகொண்டிருந்தது. ‘ஆதலால் இலக்கியம் பற்றிய கருத்துக்களை நாம் ஆராய்ந்து பார்ப்போம். தமிழ் இலக்கியம் வளர்வதற்கு நம்மால் இயன்ற பணியைச் செய்வோம்’ என்று எழுத்தாளர்கள் முடிவெடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

இலக்கியம்

இலக்கியம் என்ற சொல் பண்டைக் காலத்தில் ஒரு பொதுச் சொல்லாக வழங்கிற்று. பிழையில்லாமல் இலக்கண வழவில்லாமல் எழுதப்படுவன எல்லாம் இலக்கியம் என்பது இலக்கண நூலார் கொள்கை.

பொதுவாக, எழுதப்பட்டிருப்பன அனைத்தும் இலக்கியங்கள்தாம் ‘லிக்’ என்ற வடமொழியடியாகப் பிறந்த சொல்லே இலக்கியம் என்பது எழுதப்பட்டிருப்பது. என்பதே இதன் பொருள்.

எழுத்துருவிலே உள்ள அனைத்தும் இலக்கியம் என்பதே ஒரு பொதுவான கருத்து. அரசியல் இலக்கியம், சரித்திர இலக்கியம், விஞ்ஞான இலக்கியம், மதஇலக்கியம் சமுதாய இலக்கியம், கணக்கு இலக்கியம், நாடக இலக்கியம், சங்கித இலக்கியம், வைத்திய இலக்கியம்

என்றுதான் பலவகையான நூல்களையும் இலக்கியம் என்ற பொதுச் சொல்லால் வழங்கி வந்தனர்; வழங்கி வருகின்றனர். ஆங்கிலத்திலும் 'லிட்டரேச்சர்', என்ற சொல்லுக்கு இப்படித்தான் பொருள் சொல்லப்படுகிறது.

ஆனால் இன்று இலக்கியம் என்ற சொல்லை எல்லா நூல்களுக்கும் பொதுவாக வழங்குவதைச் சிலர் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. இலக்கியம் என்ற சொல்லுக்கு எழுதப்பட்டது என்ற பழம் பொருளைக் கொள்ளுவதில்லை. இலக்கு என்ற சொல்லிலிருந்தோ, அல்லது லட்சியம் என்ற சொல்லிலிருந்தோ தான் இலக்கியம் என்ற சொல் பிறந்ததாகக் கொள்கின்றனர். இலக்கியம் என்ற பொதுச் சொல், இன்று இவ்வாறு சிறப்புச் சொல்லாக வழங்குகின்றது.

இவ்வாறு பழம் சொற்கள் புதுச் சொற்களாகப் பொருள் மாறி வழங்குவது இயல்புதான். ஒரு காலத்திலே 'நாற்றம்' என்ற சொல் நறுமணம் என்ற பொருளிலே வழங்கிற்று. இன்று அச்சொல் தூர் நாற்றத்தைக் குறிக்கின்றது. ஒரு காலத்திலே 'நாகரிகம்' என்ற சொல் கண்ணோட்டம். இரக்கம் என்ற பொருளில் வழங்கிற்று. இன்று நகர ரீதியாய் பிறந்த பழக்க வழக்கம் என்ற பொருளில் நாகரிகம் என்ற சொல் வழங்குகின்றது. ஒரு காலத்தில் 'மன்றம்' என்ற சொல் ஊருக்குப் பொதுவான மரத்தின் நிழலைக் குறித்தது. இன்று இச்சொல் சபை என்ற பொருளில் வழங்குகின்றது. ஒரு காலத்தில் 'கழகம்' என்ற சொல் சூதாடும் இடத்தைக் குறித்தது. இன்று இச்சொல் சரிதம், சபை, இயக்கம் என்ற பொருள்களில் வழங்குகின்றது. இவ்வாறு சொற்கள் காலத்திற்கேற்ப, பொருள் வேறுபட்டு வழங்குவது இயல்பு, இந்த இயல்பை ஒட்டியே

இன்று இலக்கியம் என்ற சொல்லும் புதுப் பொருளில் வழங்குகின்றது.

இன்று எல்லா நூல்களையும் இலக்கியம் என்று கொள்ளுவதில்லை. உள்ளத்துக்கு இன்பம் பாய்ச்சும் கற்பனை நிறைந்த நூல்களை இலக்கியம் என்று கொள்ளுகின்றோம். படிக்கப் படிக்க நமது நெஞ்சத்தைக் கவரும் நடை—உள்ளத்திலே துன்பத்தையோ, மகிழ்ச்சியையோ உண்டாக்கும் கருத்து—நம்மை உணர்ச்சிவசமாக்கும் தன்மை—நம்மை சிந்திக்கத் தூண்டும் சிறந்த மொழிகள்—ஒரு முறை படித்தப்பின் வீசி எறிந்துவிடாமல் மீண்டும் படிக்க வேண்டும் என்னும் எண்ணத்தை எழுப்பும் இயல்பு—அவ்வாறே திரும்பவும் படிக்கச் செய்யும் செயல்—படித்தவைகளில் உள்ள பல செய்திகள் அப்படியே நம் உள்ளத்தில் ஒட்டிக் கொள்ளும் இயல்பு—நமது வாழ்க்கையில் தவறு நேராமல் நல்ல முறையிலே நடந்து கொள்ளவேண்டும் என்னும் உறுதியை உண்டாக்கும் சக்தி—பல திறப்பட்ட அரிய செய்திகளை நாம் அறிந்து இன்புறச் செய்யும் பண்பு—இவைகள் எல்லாம் அமைந்த நூல்களையே சிறந்த இலக்கியம் என்று எண்ணுகின்றோம்.

(சிறப்பாக இலக்கியம் என்பது பொழுது போக்குக்குப் பயன்படுவதாகும் மக்களுடைய உள்ளத்தையும் பண்படுத்தப்பயன்படுவதாகும். இலக்கியங்களைப் பயின்றவர்கள் ரசிகர்களாக வாழலாம்; பிறருக்கு நல்ல அறங்களை எடுத்துரைப்பவர்களாக இருக்கலாம்; இயற்கையின் இன்பங்களைச் சுவைப்பவர்களாகவும், சுவைக்கச் செய்பவர்களாகவும் இருக்கலாம். மொழியைப் போதனை செய்யும் ஆசிரியராகவும் இருக்கலாம். அவர்கள் வேறு தொழில்

நிபுணர்களாக ஆக முடியாது. இதுவும் இலக்கியத்தின் இயல்பாகும். தொழில் நிபுணர்கள் இலக்கிய ரசிகர்களாக இருக்கலாம். ஆனால் இலக்கியத்தை மட்டும் பயின்றவர்கள் தொழில் நிபுணர்களாக முடியாது.

இந்த இயல்புகளுடன் அமைந்திருக்கும் நூல்கள் எவையாயினும் அவைகள் இலக்கியங்கள் தாம். அவைகள் செய்யுள் வடிவிலும் இருக்கலாம்; உரைநடை அதாவது வசன நடைவடிவிலும் இருக்கலாம் செய்யுள் வடிவில் அமைந்திருப்பதால் மட்டும் எல்லா நூல்களும் நம் உள்ளத்தைக் கவர்வதில்லை. சில கவிஞர்களுடைய செய்யுட்கள் தாம் படிப்போர் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்ளுகின்றன. பலருடைய செய்யுட்களைப் படிக்கவேண்டிய நூல் என்பதற்காகவே படிக்கின்றோம். தமிழிலே உள்ள வைத்திய நூல்களும், சோதிட நூல்களும், செய்யுள் வடிவில்லாத எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. அப்பாடல்களில் இலக்கியச் சுவை இருப்பதாக யாரும் நினைப்பதில்லை; சொல்லுவதும் இல்லை உண்மையில் அவைகளில் இலக்கியத்துக்குரிய பண்புகள் இல்லவே இல்லை. இதைப் பற்றிப் பின்னர் விளக்கமாகக் காண்போம்.

செய்யுளைப் போலவே நம் உள்ளத்தை இழுத்துக் கொண்டு செல்லும் உரைநடையும் உண்டு. சொல்லப்படும் செய்திகள் அருமையானவை; ஆராய்ந்து எடுக்கப்பட்டவை; படித்துத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியவை; ஆதலால் எப்படியாவது படித்து முடிக்கவேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டு படிக்கும் உரைநடையும் உண்டு.

செய்யுளானாலும் சரி, வசனமானாலும் சரி, படிப்பவர்களைத் தன்னோடு அணைத்துக் கொள்ளவேண்டும்; அவர்

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரனார்

களுடைய சிந்தையை அங்கே இங்கே அலையவிடாமல் தன்னுடன் இழுத்துக் கொண்டு போகவேண்டும். இத்தகைய அழகு—எளிய—தெளிவான நடையில் இலக்கியங்கள் அமைந்திருக்கவேண்டும். ஒரு நல்ல இலக்கியத்துக்கு—மக்களைப் படிக்கத் தூண்டும் இலக்கியத்துக்கு—மக்களைப் பண்படுத்தும் நோக்கம் உள்ள இலக்கியத்துக்கு—இத்தகைய எழுத்து நடை முதற்படியென்பது நமது கருத்து.

5. இலக்கியப் பெருக்கம்

ஒரு பேராற்றிலிருந்து பல சிற்றறுகள் பிரிகின்றன. ஒரு ஏரியில் உள்ள தண்ணீர் பல கால்வாய்களின் வழியே பாய்ந்து செல்லுகின்றது. பேராற்றில் பிரிந்த சிற்றறுகளிலிருந்தும் பல கால்வாய்கள் பிரிந்து செல்லுவதையும் பார்க்கின்றோம். இந்தத் தன்மை இலக்கியத்திற்கும் பொருந்தும்.

ஒரு சிறந்த இலக்கியத்தில் உள்ள உயர்ந்த கருத்துக்கள் விரிந்து, சுருங்கியும் வேறு பல நூல்களாக வெளி வருவது இயற்கை. இப்படி வெளிவரும் நூல்கள் கதைகளாகவும் இருக்கலாம்; கருத்துக்களாகவும், பண்பாடுகளை விளக்குவனவாகவும் இருக்கலாம்; மதிப்புரைகள் அல்லது விமர்சனங்களாகவும், முதல் நூலின் சிறப்பை விளக்கும் ஆராய்ச்சிகளாகவும் இருக்கலாம். இவற்றையே முன்னோர்கள் வழி நூல்கள் என்று கூறினர். வழிநூல்களிலிருந்து பிறக்கும் நூல்களைச் சார்பு நூல்கள் என்று பிற்காலத்து இலக்கணங்களிலே கூறப்பட்டுள்ளது.

ஒரு சிறந்த நூலிலிருந்து இவ்வாறு பல நூல்கள் பிறப்பதைத் தடுக்க முடியாது. பெரிய இலக்கியங்களில் அடங்கியுள்ள சிறப்பு—பெருமை—இப்படித்தான் பீறிட்டுக் கொண்டு வெளியே பாயும்.

இப்படி வெளிவரும் வழி நூல்கள் எல்லாம் இலக்கியத் தன்மை பொருந்தியதாக இருக்கும்; அல்லது இலக்கியமாக

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரனார்

விளங்கும் என்று சொல்லிவிட முடியாது. சில இலக்கியமாக விளங்கலாம்; சில சுவையற்றுக் காணப்படலாம்; வெறும் பஞ்சாங்கமாகக் கூட இருக்கலாம். ஆயினும் இவைகள் முதல் நூல்களின் மாண்பைக் காட்டுவன என்பதில் ஐயம் இல்லை.

உதாரணமாக மகாபாரதத்தை எடுத்துக் கொள்ளுவோம். பாரதம், இதிகாசம் என்று சொல்லப்படுகின்றது; அது ஒரு சிறந்த இலக்கியமாகவும் போற்றப்படுகின்றது. அதிலிருந்து பிறந்த நூல்களைப் பாருங்கள். சாகுந்தலத்திற்கு மூலம் பாரதந்தான்; நளவெண்பாவிற்கு மூலம் பாரதந்தான்; பகவத்கீதைக்கு மூலம் பாரதந்தான். இன்னும் எத்தனை எத்தனையோ நூல்கள்.

திருக்குறளைப் பற்றிப் பல நூல்கள் வெளி வந்திருக்கின்றன. குமரகுருபர சுவாமிகளால் பாடப்பட்ட நீதிநெறி விளக்கம் நூறு பாடல்கள் கொண்டது. அவ்வளவும் திருக்குறளின் கருத்துக்களைச் சுருக்கிக் கூறுவதேயாகும், நீதிநெறி விளக்கத்திற்கு முன் தோன்றிய பல நீதி நூல்களிலும் திருக்குறளின் விளக்கத்தைக் காணலாம். நாலடியாரிலே பல குறட்பாடல்களின் கருத்துக்கள் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

திருக்குறளை அப்படியே எடுத்து வைத்துப் பாடிய பாடல்களும் உண்டு. இரண்டடி திருக்குறள் இரண்டடி அதற்கு உதாரணமான கதை. இப்படிப் பாடிய நூல்கள், சோமேசர் முதுமொழி வெண்பா, இரங்கேசர் வெண்பா முதலிய நூல்கள், மயிலை சீனி. கோவிந்தராசன் என்பவர், திருக்குறள் காமத்துப்பாலை அப்படியே நாடகமாக எழுதியிருக்கின்றார்.

இன்று திருக்குறளைப் பற்றி வெளிவரும் ஆராய்ச்சி நூல்கள் பல. அவற்றுள் பல இலக்கிய வரிசையிலே நிற்பதற்குத் தகுதியுடையவை.

பெரிய புராணம் என்னும் நூலை எடுத்துக்கொண்டால், அது சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் பாடிய திருத்தொண்டத் தொகையின் விரிவாகும். பெரிய புராணத்துக்கு மூலநூல் திருத்தொண்டத் தொகையும், திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியும் என்பதில் ஐயம் இல்லை.

இலக்கியமும் வரலாறும்

சங்க இலக்கியங்களைப் பற்றிக் தமிழில் இன்னும் போதுமான வழிநூல்கள் வெளிவரவில்லை, சங்க இலக்கியங்களைப் பற்றிய ஆராய்ச்சிகள் இப்பொழுதுதான் கொஞ்சம் கொஞ்சம் வரத் தொடங்கியிருக்கின்றன. நற்றிணை, குறுந்தொகை, அகநானூறு, ஐங்குறுநூறு, கலித்தொகை போன்ற அகப்பொருள் நூல்களிலே மனோதத்துவ உண்மைகள் பல அடங்கிக் கிடக்கின்றன; சரித்திரக் குறிப்புக்கள் பல காணப்படுகின்றன; பழந்தமிழர் வாழ்க்கையைப்பற்றிய குறிப்புக்கள் அமைந்திருக்கின்றன; அவர்கள் பண்பாட்டைக் காண இந்நூல்கள் பெரும் உதவி செய்கின்றன. இவைகளைப்பற்றி யெல்லாம் ஆராய்ந்து எழுதப்படுமானால் அவைகள் வழி நூல்களாகத் திகழும் என்பதில் ஐயம் இல்லை.

புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்து என்னும் இரண்டு நூல்களும் வரலாற்றுக் குறிப்புக்கள் நிறைந்த நூல்கள். சங்க காலத்தைப் பற்றியும், அதற்கு முன்னும் தமிழ்நாட்டிலிருந்த தமிழர்களைப் பற்றியும் பல குறிப்புக்கள் காணப்படுகின்றன.

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரனார்

பல்லவர் காலந் தொடங்கிய தமிழக வரலாறுதான் நமக்குக் கிடைக்கின்றது. பல்லவர்களுக்கு முன் நமது நாட்டையாண்ட சேர, சோழ, பாண்டியர்கள் வரலாறுகளைக் காண முடியவில்லை. அவற்றைக் கண்டறிய, புறநானூற்றையும், பதிற்றுப்பத்தையும் தவிரப் பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்கள் வேறு எதுவும் கிடைக்கவில்லை. ஆதலால், இந் நூல்களிலே கிடைக்கும் குறிப்புக்களைக் கொண்டுதான் பழந்தமிழ்க் குடிகள் என்று பாராட்டப்படும் சேர, சோழ, பாண்டியர்களின் பண்டை வரலாற்றைக் காண முடியும்.

ஆங்கிலத்திலே சிறந்த இலக்கியமாகப் போற்றப்படும் ஷேக்ஸ்பியரின் நூல்களைப் பற்றி எவ்வளவோ ஆராய்ச்சி நூல்கள் பிறந்திருக்கின்றன. இதைப்போலவே ஒவ்வொரு மொழியிலும் உள்ள உயர்ந்த இலக்கியங்களைப் பற்றிய வழி நூல்கள் பிறந்திருக்கின்றன. இது தவிர்க்க முடியாத இலக்கிய வளர்ச்சியாகும்.

கம்பராமாயணத்தை எடுத்துக்கொண்டால் அதன் பெருமையைப் பற்றிக்கூறும் பல நூல்கள் வெளிவந்திருக்கின்றன. கம்பராமாயணச் சுருக்கங்கள் வெளிவந்திருக்கின்றன. கம்பனைப் பற்றிய கட்டுரைகள் பல எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. இன்னும் சம்பனைப் பற்றிய கட்டுரைகள் எழுதப்பட்டு வருகின்றன.

இதுவரையிலும் கம்பனைப்பற்றி எழுதியிருப்பவற்றில் இலக்கியமாகக் கொள்ளத்தக்கவைகள் பல உண்டு, செல்வ கேசவராய முதலியாரால் எழுதப்பட்ட 'கம்பர்' என்ற கட்டுரை இலக்கிய அமைப்புடன் விளங்குகின்றது. வ.வெ.சு. அய்யர் எழுதியிருக்கும் 'கம்பராமாயண ரசனை'யை இலக்கியம் அன்றென்று சொல்ல முடியுமா? திரு. சோமசுந்தர

பாரதியாரால் 'எழுதப்பட்டுள்ள 'தசரதன் குறையும், கைகேயி நிறையும்' என்ற நூல் இலக்கிய வரிசையில் சேரத்தக்கதாகும். என்னால் எழுதப்பட்டுள்ள 'கம்பன் கண்ட தமிழகம்' என்பதும் இலக்கிய வரிசையில் சேரத்தக்கதே. திருவாளர்கள் பி. ஸ்ரீ. ஆச்சாரியார், ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை, பால்நாடார், சீனிவாச ராகவன் முதலியவர்கள் கம்பனைப் பற்றி எழுதியிருக்கும் கட்டுரைகளிலே பல இலக்கிய வரிசையிலே சேரத்தக்கவை என்பதில் ஐயம் இல்லை.

திரு. ராமகிருஷ்ணன் அவர்களால் எழுதப்பட்டிருக்கும் 'கம்பனும் மில்லனும்', 'சிறியன் சிந்தியாதான்', பேராசிரியர் வையாபுரிப் பிள்ளை அவர்களால் எழுதப்பட்டிருக்கும் 'கம்பன் காவியம்' என்ற நூலில் உள்ள கட்டுரைகள் — இவைகள் எல்லாம் இலக்கிய வரிசைகளில் சேரத்தக்கவை என்பதில் ஐயம் இல்லை. இன்னும் பல நூல்கள் கம்பனைப்பற்றி எழுதப்பட்டு வெளி வந்திருக்கின்றன.

ஒரு இலக்கியத்தைப்பற்றிப் பாராட்டித்தான் எழுத வேண்டும் என்பதில்லை; அந்நூலில் உள்ள குறைகளையும் எடுத்துக் காட்டலாம். அப்படி எடுத்துக் காட்டப்படும் நூலும் சிறந்ததாக இருக்குமானால் இலக்கிய வரிசையிலே சேரக் கூடியதுதான்.

இவ்வாறு ஒரு நூலைப்பற்றி எழுதப்படுவதற்கு வழிநூல் என்றோ, சார்பு நூல் என்றோ சொல்லலாம் என்று குறிப்பிட்டோம். இவ்வாறு குறிப்பிடுவதுதான் முன்னேர் முறையும் வழக்கமுமாகும். இவைகளைப்பற்றி, 'பற்றிநூல்' என்று க. நா. சு. அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார். இது புதுப் பெயராகவும் அழகாகவும் அமைந்திருக்கின்றது. வழிநூல், சார்பு நூல் என்பதைக் குறிக்க 'பற்றிநூல்' என்ற பெயரையும் ஏற்றுக்கொள்ளலாம் என்பதே, நமது கருத்து.

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரனார்

வழி நூல்களால் வளர்ச்சி

“பற்றி நூல்கள் அதாவது வழிநூல், சார்புநூல்கள் தோன்றுவதால், மூல நூல்களைப் படிக்கும் வழக்கம் குறைகின்றது. மூல நூல்களை வெறுகும்படி செய்வதற்குக்கூட பற்றி நூல்கள் தோன்றுகின்றன; பற்றி நூல்கள் தோன்றுவதனால் சிறந்த தனி நூல்கள் பிறப்பதில்லை; தனி நூல் தோன்றுவதற்கு இவைகள் முட்டுக்கட்டைகளாக இருக்கின்றன” என்ற கருத்துக்களை க. நா. சு. வெளியிட்டிருக்கின்றார். இக்கருத்துள்ளவர்கள் இன்னும் பலர் இருக்கின்றனர்.

இக்கருத்தை நாம் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. ‘குப்பையில் கிடந்தாலும் குன்றிமணி நிறம் குன்றாது’ என்பது தமிழ்ப் பழமொழி உண்மையையும், சிறப்பையும் மூடி மறைத்துவிட முடியாது. இந்த உண்மையை நாம் கண்ணெதிரே காண முடிகின்றது.

சிலப்பதிகாரத்தைப் பற்றிக் கண்டன நூல்கள், கட்டுரைகள் சில வெளிவந்திருக்கின்றன; பாராட்டும் நூல்களும் வெளிவந்திருக்கின்றன; ஆராய்ச்சி நூல்களும் வெளிவந்திருக்கின்றன. இந்த நூல்கள் சிலப்பதிகாரத்தின் சிறப்பைக் குறைத்து விடவில்லை; அதைப் படிப்போரைத் தடுத்துவிடவில்லை. சிலப்பதிகாரத்தைப் படித்துத்தான் வருகின்றனர்; படிக்கத்தான் ஆசைப்படுகின்றனர். சிலப்பதிகாரம் மலிவுப் பதிப்பாகக் கூட வெளிவந்து விற்பனையாகிக் கொண்டிருக்கின்றது. இதுவே, பற்றி நூல்களைக் குறித்து எண்ணும் நினைப்பு அவ்வளவு சரியான தன்றென்பதை மெய்ப்பிக்கும்,

கம்பனைப் பற்றிக் குறைகூறி எழுதப்பட்ட நூல்கள் சில; எழுதப்பட்ட கட்டுரைகள் பல; பேசப்பட்ட பேச்சுக்

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரஞர்

களுக்குக் கணக்கு வழக்கில்லை. ஆயினும் அந்நூல் அலட்சியம் செய்யப்படவில்லை, அதற்கு மாறாகப் பலரால் பாராட்டப்படுகின்றது; படிக்கின்றது, கம்பனைப் படிக்க வேண்டிய ஆவல் தமிழர்களிடையில் மிகுதியாக வளர்ந்து தழைத்துப் பரவிக் கொண்டு வருகின்றது.

திருக்குறளைப் பற்றியும் இப்படித்தான் சொல்ல வேண்டும். திருக்குறளைப்பற்றிய கட்டுரைகளைப் படிப்பவர்கள் அந்த நூலைப் படிக்கத்தான் ஆசைப்படுகின்றனர். திருக்குறள் பல பதிப்புகள் வெளி வந்து விற்பனையாகியிருக்கின்றது; இன்னும் விற்பனையாகிக் கொண்டேயிருக்கின்றது. திருக்குறள் மூல பாடம் மட்டும் பல ஆயிரக்கணக்கான பதிப்புக்கள் வெளி வந்திருக்கின்றன. பழைய உரைகள், புதிய உரைகள் பல வெளி வந்திருக்கின்றன. விரிவுரைகள், சுருக்க உரைகள், பதவுரைகள், பொழிப்புரைகள் பல வெளிவந்திருக்கின்றன. ஆகவே, பற்றி இலக்கியங்களால், வழிநூல், சார்பு நூல்களால் மூல நூல்களுக்கு எந்த ஆபத்தும் வந்துவிட முடியாது என்பதை ஒப்புக் கொண்டுதான் ஆகவேண்டும்.

வழி நூல், சார்பு நூல்களால்—அதாவது பற்றி நூல்களால், ஒரு மூல நூல் மறைந்து விடும் என்றால், அந்த மூலநூல் இருந்துதான் என்ன? இல்லாவிட்டால்தான் என்ன? எந்த கண்டனங்களுக்கும் அஞ்சாமல் தலைநிமிர்ந்து நிற்கும் சிறந்த இலக்கியந்தான் உண்மை இலக்கியமாகும். சிறந்த இலக்கியமாகும். கண்டனங்களால், அவதூறுகளால் ஒரு நூல் மறைந்து விடக் கூடுமானால் அந்நூல் சிறந்த இலக்கியம் அல்ல: சிறந்த பொருள் உடையது. அல்ல; மக்கள் உள்ளத்தைக் கவரும் தன்மை அந்நூலில் இல்லை

மக்கள் மனத்திற்கு இன்பமும் உறுதியும் ஊட்டும் சிறந்த உண்மையான கொள்கைகள் அந்த நூலில் இல்லை என்று தான் முடிவு கட்ட வேண்டும்.

ஆகையால் பற்றி நூல்களும், இலக்கிய வளர்ச்சிக்குத் துணை செய்வன; இலக்கியங்களைப் படிக்கத் தூண்டுவன; புதிய இலக்கியங்களை எழுதுவதற்கு ஊக்கம் ஊட்டுவன என்றுதான் கொள்ள வேண்டும்.

பற்றி நூல்களும், சிறந்த முறையில் எழுதப்பட்டிருக்குமானால் அவைகளும் இலக்கிய வரிசையில் சேரத் தகுதி பெற்றவைகள் தாம். ஆதலால் பற்றி இலக்கியங்கள் வளர வேண்டும்; பெருக வேண்டும். இலக்கியம் வளர்வதற்குப் பற்றி நூல்கள் என்று சொல்லப்படும், வழி நூல்களும், சார்புகளும் பெருந்துணை செய்வன என்பதே நமது கருத்தாகும்.

பாரதியின் சுதந்திரப்பள்ளூ

பிற்காலத்திலே தமிழிலே புதிய புதிய இலக்கியங்கள் பல தோன்றின. இவ்விலக்கியங்களைத் தொண்ணூற்று வகையென்று பிற்கால இலக்கணங்கள் பிரித்துக் கூறியிருக்கின்றன. இவற்றைத்தான் தொண்ணூற்று வகையான பிரபந்தங்கள் என்பர். இந்த தொண்ணூற்று வகையான நூல்களைப் பற்றியும் சதுரகராதியில் விளக்கங் காணலாம்.

தொல்காப்பியத்திலே பொதுவாக, விருந்து என்ற பெயரில் புதிய இலக்கியங்களுக்குப் பெயர் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. விருந்து என்னும் சொல், பரந்த—விரிந்த—பொருளுடையது. புதிய, புதிய அமைப்பிலே தோன்றும் இலக்கி

யங்களை யெல்லாம் இச்சொல் குறிக்கும். புதிய, புதிய பாடல்களும், புதிய, புதிய அமைப்புள்ள இலக்கியங்களும் காலத்தை ஒட்டிப் பிறந்து வளர்ந்து கொண்டே இருக்க வேண்டும். என்பதுதான் தொல்காப்பியர் கருத்து. ஆதலால் புத்திலக்கியங்களுக்கு விருந்தென்று பெயரிட்டார். இதை ஒட்டியே பிற்காலத்தில் அந்தாதி, கோவை, உலா, மடல், குறம், பள்ளு, போன்ற பல இலக்கியங்கள் பிறந்தன.

இத்தகைய புதிய இலக்கியங்களிலே பள்ளு என்பதும் ஒன்று. பள்ளு என்பது உழவன், ஒருவன் நிலையை எடுத்துக் கூறுவது. பள்ளன், என்ற சொல்லிலிருந்து பிறந்ததே பள்ளு என்பதாகும். பள்ளன் மனைவியைப் பள்ளி என்று அழைப்பார்.

பள்ளு என்னும் பிரபந்தம் முதலில் தோன்றிய காலம் கி.பி. 17-ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி என்றே கருதுகின்றனர். பள்ளுகளிலே முதலில் தோன்றியது முக்கூடல்பள்ளு என்னும் நூலாகும். இதன் ஆசிரியர் பெயர் தெரியவில்லை. இதன் பிறகு நூற்றுக்கணக்கான பள்ளு நூல்கள் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. ஆயினும், பள்ளுகளிலே சிறந்து விளங்குவது இது ஒன்றுதான்.

பள்ளன் - உழவன் ஒருவன். அவனுக்கு மனைவிகள் இருவர். இளையாள்மேல் அவனுக்குக் காதல் மிகுதி. அவள் வீட்டில்தான் அதிகமாகத் தங்குகிறான். அவளுக்குத்தான் வேண்டியவற்றைக் கொடுக்கிறான். இதனால் மூத்தாளுக்கு அவன் மேல் கோபம்.

அந்தப் பள்ளன் நிலப் பிரபுவின் அடிமைதான்; சுதந்திர உழவன் அல்லன். அதனால் மூத்தாள், நிலப்பிரபு

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரனார்

விடம் சென்று—அதாவது பண்ணையாரிடம் போய், பள்ளன் சரியாக வேலைக்குப் போவதில்லை என்று கூறுகிறான்; இணையார் வீட்டில் படுத்து உறங்குகிறான் என்று கூறுகிறான். உடனே பண்ணையார் போய்ப் பள்ளனைப் பார்க்கிறார். அவன் மீது சுமத்தப்பட்ட குற்றம் உண்மையென்று நம்புகிறார்.

பின்பு பண்ணையார் அவனை அதட்டி உருட்டி வேலைக்கு அனுப்புகிறார். அதன் பின்பும், அவன் மேல் மூத்த மனைவி சுமத்திய குற்றத்தை நப்பி அவனைத் தொழுவில் மாட்டித் தண்டனை அளிக்கிறார், பிறகு மூத்த மனைவியின் வேண்டுகோளின்படுபே அவனை விடுதலை செய்கிறார். அதன்பின், மனைவிமார்கள் இருவரும் சமாதானமாகிவிடுகின்றனர். பள்ளன் பண்ணையாரிடம் சரியான அடிமையாக இருந்து உழைத்து வாழ்கின்றான்.

இததான் பள்ளன் என்னும் பிரபந்தத்தில் வரும் கதை. எல்லாப் பள்ளன்களும் இவ்வாறே கதையை அமைத்துக் கொண்டு, நாடகம்போல் பாடப்பட்டிருக்கின்றன.

பள்ளன் நூல்களின் மூலம் நமது நாட்டு விவசாயத்தை அறியலாம். எத்தனை விதமான தானியங்கள் இருந்தன? மாடுகள் இருந்தன? என்பவற்றைக் காணலாம். நல்லநாள் பார்த்து ஏர் உழத் தொடங்கினார். விளைந்த நெல்லை, நிலப் பிரபுக்கும், தருமங்களுக்கும் பிரித்து வைத்தனர். இத்தகைய பழக்க வழக்கங்களைப் பள்ளன் நூல்களின் மூலம் காண முடிகின்றது.

ஆனால், பள்ளன் அடிமைப்பட்டவன்; பண்ணையார் சுக வாசி. பள்ளன் உழைக்கப் பிறந்தவன்; பண்ணையார் அதி காரம் பண்ணப் பிறந்தவர். பள்ளனைப் பண்ணையார் மனித

னைப்போல நடத்தவேண்டும் என்ற அவசியம் இல்லை. மாட்டைக் கவணையிலே கட்டி வைப்பதுபோல், அவனைத் தொழுவத்திலே கட்டித் துன்புறுத்தவும் பண்ணையாருக்கு அதிகாரம் உண்டு; இருந்தது. இச்செய்திகளையும் பள்ளநூல்களிலே காணலாம்.

பள்ளநூல்கள் நமது நாட்டின் பழையநிலையை அறிவதற்கான இலக்கியம்; இசையோடு பாடக்கூடிய இனிய பாடல்கள் அமைந்தவை; கற்பனைகளும் உவமைகளும் நிறைந்தவை. இந்த உண்மையை நாம் மறுக்கவில்லை.

ஆனால் மக்களுக்கு முன்னேற்ற உணர்ச்சியை—சுதந்திர உணர்ச்சியை—புகுத்தறிவு உணர்ச்சியை—ஊட்டக்கூடிய இலக்கியங்களிலே பழைய பள்ளநூலைச் சேர்க்கமுடியாது.

இந்த எண்ணம் நமது பாரதியாரின் கருத்திலே உதித்திருக்கவேண்டும். பழய பள்ளுகள் எல்லாம் அடிமைப்பள்ளுகள்; அடிமை வாழ்க்கையைச் சித்தரிக்கும் இலக்கிங்கள்—பாட்டுக்கள் என்றே அவர் எண்ணியிருக்கவேண்டும். இப்படி எண்ணிய அவர் சும்மா இருக்கவில்லை.

சுதந்திரப் பள்ளுகள் என்ற தலைப்பிலே ஒரு பாடலைப் பாடி வைத்துவிட்டார். பழய பள்ளுகள் நூல் ஒன்றைப் படித்தபின் அவர் இப் பாடலைப் படியிருக்கவேண்டும். பண்ணையார்—நிலப்பிரபுவுக்கு உழவன் ஒருவன் அடிமை வேலை செய்வதை இலக்கியமாகப் பாடும் பழய பள்ளுகையை மறவாதீர்கள். அதை உள்ளத்திலே வைத்துக் கொண்டு சுதந்திரப் பள்ளுகள் பாடலைப் படித்துப் பாருங்கள்.

“ஆடுவோமே—பள்ளுகள் பாடுவோமே
ஆனந்த சுதந்திரம் அடைந்துவிட்டோம் என்று!”

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரஞர்

என்ற பல்லவியைப் பாடும்போதே, “இனி நாம் எந்த நிலப் பிரவுக்கும் அடிமையல்ல; அடிமை விலங்கிலிருந்து விடுதலை பெற்றுவிட்டோம்!” என்ற உணர்ச்சி உழவனுக்குத் தோன்றாமல் போகாது. இதற்குமேல் உள்ள பகுதிகளைப் பாடுங்கள்.

“அடிமை இந்தியாவிலே நாம் இரண்டு ஏகாதிபத்தியங்களின் கொடுமைகளுக்கு ஆளாகி இருந்தோம். ஒன்று வைதீக ஏகாதிபத்தியம்; மற்றொன்று வெள்ளைக்கார ஏகாதிபத்தியம். இவ்விரண்டிலிருந்தும் விடுதலை பெற வேண்டும்; பெற்றே விட்டோம். நம்மிடம் பிச்சை வாங்கும் வைதீகரைப் பணிந்து வாழமாட்டோம். நம்மை ஏய்த்துப் பிழைப்போர் யாராயினும் சரி, அவர்களுக்குக் குற்றேவல் செய்யமாட்டோம்” என்ற உணர்ச்சி கொள்ளும்படி மக்களைத் தட்டி எழுப்புகின்றார். இதனை,

(“பார்ப்பாணை ஐயர் என்ற காலமும் போச்சே;—வெள்ளைப் பரங்கியைத் துரை என்ற காலமும் போச்சே;—பிச்சை ஏற்பாரைப் பணிகின்ற காலமும் போச்சே;—நம்மை ஏய்ப்போருக்கு ஏவல் செய்யும் காலமும் போச்சே”
என்ற முதல் பாட்டில் காணலாம்.)

“இனி அடிமை என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லை. எங்குப் பார்த்தாலும் சுதந்திரம் என்பதுதான் பேச்சு. மக்களுக்குள் எவ்வித வேற்றுமையும் இல்லை. இந்த நாட்டில் பிறந்த நாம் அனைவரும் ஒன்று என்பது உறுதியாகிவிட்டது. இவ்வுண்மையைச் சங்கு கொண்டு வெற்றி முழக்கம் செய்வோம். இதை உலகமெல்லாம் அறியும்படி எடுத்து ஒதுவோம்” என்று இரண்டாவது பாடலில் பாடுகிறார்.

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரஞர்

வெற்றி முழக்கம் செய்கிறார்; வெற்றி முழக்கம் செய்யும்படி தூண்டுகிறார். இதனை,

“எங்கும் சுதந்திரம் என்பதே பேச்சு:—நாம் எல்லோரும் சமம் என்பது உறுதி ஆச்சு; சங்குகொண்டே வெற்றி ஊதுவோமே;—இதைத் தரணிக்கெல்லாம் எடுத்து ஒதுவோமே”

என்ற பாடலால் காணலாம். இதற்கு அடுத்தபடியாகச் சுதந்திர நாட்டில் சமுதாய வாழ்வு எப்படியிருக்கும் என்பதை எடுத்துக் காட்டுகிறார் “சுதந்திர நாட்டிலே ஏழைகள், அடிமைகள் இருக்கமாட்டார்கள்; எல்லா மக்களும் ஒன்று தான். பொய் சொல்லி, ஏமாற்றி வாழும் கூட்டத்திற்கு இடமில்லை. அக்கூட்டம் ஒழிந்து போய்விட்டது, பணக்காரர்கள் பெரியோர், அதிகாரிகள் பெரியோர், நிலப்பிரபுக்கள் பெரியோர்—என்று மதிப்பிடும் காலம் போய்விட்டது; நல்லவர்கள் தாம் பெரியோர்கள் என்று மதிப்பிடும்—போற்றப்படும் காலம் வந்துவிட்டது. நயவஞ்சகம் பேசி மக்களை ஏமாற்றி வாழும் குள்ளநரிக் கும்பல்களுக்கு இனி நாச காலந்தான்” என்று மூன்றாவது பாட்டில் பாடுகிறார். இதனை,

(எல்லோரும் ஒன்றெனும் காலம் வந்ததே;—பொய்யும் ஏமாற்றும் தொலைகின்ற காலம் வந்ததே;—இனி கல்லோர் பெரியர்; என்னும் காலம் வந்ததே;—கெட்ட நயவஞ்சகக் காரருக்கு நாசம் வந்ததே!”

என்ற பாடலால் காணலாம்.)

இதற்கு அடுத்தபடி வெளிப்படையாகவே நிலைப்பிரபுத்துவத்தைக் கண்டித்துப் பாடியிருக்கிறார். “அடிமை

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரனார்

நாட்டில் உழவரை, தொழிலாளர்களை அடிமைகளாக நினைத் தோம்; இனி அப்படி நினைக்க மாட்டோம். உழவைப் போற்றுவோம்; தொழிலைப் போற்றுவோம்; உழவரைப் போற்றுவோம்; தொழிலாளரைப் போற்றுவோம் வீணாக உண்டு களிக்கும் பண்ணையர்களை — நிலப்பிரபுக்களை— ஏனைய ஏமாற்றுக்காரர்களை ஏளனம் செய்வோம். அவர்கள் செயல்களைக் கடுமையாக வெறுப்போம்; நிந்திப்போம்; ஒழிப்போம். பயணற்ற வேலைகளைச் செய்யமாட்டோம்; வெறும் வீணர்களுக்காக உழைத்து உடல் சோரமாட் டோம். எந்த வகையிலும் எங்கள் உரிமையை விட்டுக் கொடோம்” என்று பாடியிருக்கிறார். இதனை,

“உழவுக்கும் தொழிலுக்கும் வந்தனை செய்வோம்;—வீணில் உண்டுகளித் திருப்போரை நிந்தனைசெய்வோம்; விழலுக்கு நீர்பாய்ச்சி மாயமாட்டோம்— வெறும் வீணருக்கு உழைத்துடலம் ஓயமாட்டோம்!”

என்ற பாடலால் காணலாம். இப்பாடலின் ஐந்தாவது பாடலிலே, இந்த நாடு இனி நமக்கே உரிமை என்று பாடு கின்றார்.

சுதந்திரப் பள்ளு என்னும் பாடலில் மேலே காட்டிய நான்கு பகுதிகளையும் நன்றாகத் திருப்பித் திருப்பிப் படித்துப் பார்த்தால் பாரதியாரின் உள்ளக் கருத்துத் தெளிவாக விளங்கும்.

இப்பாடலுக்குச் சுதந்திரப் பள்ளு என்று பெயர் வைத்த காரணத்தையும் எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும்.

பழைய பள்ளு நூல்கள் சுதந்திர உணர்ச்சியை ஊட்ட மாட்டா. அவை அடிமை வழக்கத்தைத்தான் காட்டி நிற்

கின்றன. ஆகையால் அவைகள் எல்லாம் அடிமைப் பள்ளு கள்தாம். சுதந்திர உணர்ச்சியை ஊட்டக்கூடிய—எழுப்பக் கூடிய—பள்ளு நூல்கள் தோன்றவேண்டும்; எழுதப்பட வேண்டும் என்பதே பாரதியார் கருத்து.

புதிய காவியங்களும், புதிய கவிதைகளும் தோன்று வதற்கு வழிகாட்டினர் பாரதியார். அவர் வழியை இன்று தமிழகம் சரியாகப் பின்பற்றுகிறதா என்று நாம் எண்ணிப் பார்க்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

கதை பழசாக இருந்தாலும் புதிய கருத்தமைத்துப் பாடுவதே காலத்திற்கேற்ற காவியமாகும் என்பதைப் பாஞ்சாலி சபதத்தின் மூலம் காட்டினர் பாரதி. சுதந்திர நாட்டிலே பாடப்படும் பிரபந்தங்கள் எப்படியிருக்கவேண்டும் என்பதற்கு வழிகாட்டுவதுதான் சுதந்திரப் பள்ளு என்னும் பாடலாகும்.

நமது நாட்டு இளைஞர்களின் அப்பழுக்கற்ற நெஞ்சத் திலே வகுப்புவாத நஞ்சுநீர் பாய்ச்சும் புலவர்கள்—மொழி வெறி நஞ்சூட்டும் புலவர்கள்—பாரதி காட்டிய வழியிலே சென்றால் மக்சளின் வாழ்வு எவ்வளவோ மேன்மை பெறும் என்பதில் ஐயம் இல்லை. எல்லா மக்களும் உண்மையான சுதந்திரம் உள்ளவாகளாய், ஒரு துயரும் இன்றி ஒன்று பட்டு இன்புற்று வாழ்வார்கள் என்பது உறுதி.

6. திருக்குறள் இலக்கியமே

இலக்கியம், என்பது, சொல்லப்படும் விஷயங்களைப் பொறுத்தது மட்டும் அன்று; எழுதப்படும் முறையைப் பொறுத்தது; அமைந்திருக்கும் அமைப்பைப் பொறுத்தது.

விஞ்ஞானமாக இருக்கலாம்; சரித்திரமாக இருக்கலாம்' மனோதத்துவமாக இருக்கலாம்; வேதாந்த சித்தாந்த தத்துவங்களாக இருக்கலாம்; நீதிகளாக இருக்கலாம்; வேறு எதுவாக இருந்தாலும் சரி, அவைகளையெல்லாம் இலக்கியச் சுவை பொருந்த எழுதிக்காட்ட முடியும். எழுதுவோரின் திறமையையும், மொழி அறிவையும், நுண்ணறிவையும், ஆற்றலையும் பொறுத்தது இவ்விஷயம்.

இதைப்பற்றிப் புதுமைப்பித்தன், 'இலக்கியத்தின் உட்பிரிவுகள்' என்ற கட்டுரையிலே தெளிவாகக் கூறியிருக்கிறார்.

“ஒரு நூல் இலக்கியமா? அல்லவா? என்பது அதன் அமைப்பைப் பொறுத்துத்தான் இருக்கிறது. 'தட்சிணத்துச் சரித்திர வீரர்' என்று மகாதேவையா ஒரு சரித்திரம் எழுதியிருக்கிறார்; ஸ்ரீனிவாசயங்காரும் பல்லவ சரித்திரம் ஒன்றை எழுதியிருக்கிறார். இரண்டும் சரித்திரந்தான். முன்னது இலக்கியம்; பின்னது சரித்திரம்—அல்ல, வெறுந் பஞ்சாங்கம். சரித்திரத்தை இலக்கியத்தின் வாயிலாகத்தான் அறிய முடியும்”

இது புதுமைப்பித்தன் கருத்து. இது சிறந்த கருத்து என்பதில் ஐயம் இல்லை. இந்தக் கண்ணோட்டத்துடன்

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரனார்

பார்த்தால், ஒருவாறு எந்தப் புத்தகத்தையும், இது இலக்கியமா? அல்லவா என்று சொல்லிவிட முடியும்.

பண்டைத் தமிழ்ப் புலவர்களுக்கு, திருக்குறள் இலக்கியமா? அல்லவா? என்ற சந்தேகமே தோன்றியதில்லை; அவர்கள் அந்நூலை ஒப்பற்ற இலக்கியமாகவே முடிவுகட்டி விட்டார்கள். முன்னோர் கருத்தைக் காண ஒரே ஒரு உதாரணம் மட்டும்தான் போதும்.

திருவள்ளுவ மாலை என்று ஒரு நூல் உண்டு. அது திருக்குறளின் அமைப்பை, சிறப்பைக் கூறும் வெண்பாக்கள் அடங்கிய நூல். சங்கப் புலவர்கள் திருக்குறளைப் புகழ்ந்து பாடினார்கள். அவர்கள் பாடிய பாடல்கள் என்று அந்நூலை பற்றிக் கூறப்படுகின்றது. இது ஆராய்ச்சிக்கு நிற்காத கூற்று. திருக்குறள் தோன்றிய காலத்தில் அப் பாடல்கள் பாடப்பட்டனவா? அவைகள் அனைத்தும் அதில் காணப்படுவதுபோலச் சங்கப் புலவர்கள் பாட்டுக்கள்தாமா? என்பவை இன்னும் முடிவு கட்டப்படாதவைகள்.

ஆனால் ஒன்று; அப் பாடல்கள் — திருவள்ளுமலைப் பாடல்கள்—நமக்கு முன், பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் பாடப்பட்டவை என்பதில் ஐயம் இல்லை. அந்நூல் திறக்குறளை இலக்கிய வரிசையிலே முதலில் நிறக்கக் கூடிய நூல் என்றே பேசுகிறது.

“ என்றும் புலராது யாணர்நாள் சொல்லுகினும்
நின்று அலர்ந்து தேன்பிலிற்றும் நீர்மையதாய்க் — குன்றாத
செந்தளிர்க் கற்பகத்தின் தெய்வத் திருமலர்போனம்
மன்புலவன் வள்ளுதுன் வாய்ச் சொல்”

என்பது அப்பாடல். இப்பாடல், இலக்கியம் என்பது எப்படி இருக்க வேண்டும் என்பதைக்கூட எடுத்துக்காட்டு

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரஞர்

கிறது. இலக்கியத்தின் பண்பு திருக்குறளில் அமைந்து கிடக்கிறது என்பதையும் சொல்லுகிறது.

“நிலைத்த புகழுடன் வாழும் வள்ளுவன் வாய்ச்சொல்லாகிய திருக்குறளானது என்றும் அழியாமல் நிற்கக் கூடியது, எவ்வளவு நாட்கள் சென்றாலும் மாறுதல் இல்லாமல் நிலைத்து நின்று, அரிய பொருள்களாகிய மலர்களைப் பூத்து, இன்பமாகிய தேனைச் சிந்துகின்ற தன்மையையுடையது. வாடிவதங்காத அழகிய தளிர்களையுடைய கற்பக விருட்சத்தின் வாடாத தெய்வத்தன்மை பொருந்திய மலர் போன்றதாகும்.”

என்பதுமேலே காட்டிய வெண்பாவின் பொருள். இது இறையனார் என்பவரால் பாடப்பட்டதாக எழுதப்பட்டிருக்கும் வெண்பா. “படிப்போர்க்குச் சுவை பயக்கும் பண்புள்ளது. திருக்குறள்” என்பதே இகன் கருத்து. சுவை பயக்கும் முறையிலே — படிப்போர் சலிப்படையாமல் திருப்பத் திருப்பப் படிக்கும் வகையிலே — எழுதப்பட்டிருப்பது என்பதையே இவ்வெண்பா எடுத்துக் காட்டிற்று.

இலக்கியம் என்பதற்கான சான்றுகள்

திருக்குறள் இலக்கிய வரிசையிலே நிற்கக்கூடியது என்பதற்கான வேறு சில சான்றுகளையும் காண்போம்.

1. திருக்குறள், முன்னோர்களின் கொள்கைப்படி அறம், பொருள், இன்பங்களைப் பொருளாக வைத்து எழுதப்பட்ட நூல். பின்னோர், நூல்களுக்குக் கூறிய இலக்கணப்படி வீட்டு நெறியைப் பற்றியும் அதில் காண முடியும்.

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரனார்

2. திருக்குறளில் காமத்துப்பால் என்று ஒரு பகுதி அமைந்திருப்பது ஒன்றே அது இலக்கியம் என்பதை விளக்கப் போதுமானதாகும். அது மக்களின் தனிப்பட்ட வாழ்க்கை நிலையை எடுத்துரைப்பது; அதே சமயத்தில், எப்படி வாழ்வது இன்ப வாழ்வு என்பதையும் அறியும்படி செய்வது. இதைவிட இலக்கியத்தின் பண்பை விளக்க வேறு என்ன வேண்டும்?

3. மூன்று பால்களாகப் பகுத்திருப்பது; தனித்தனி அதிகாரங்களாகப் பிரித்திருப்பது; ஒவ்வொரு அதிகாரத்திற்கும் தலைப்பெயர் கொடுத்திருப்பது; ஒவ்வொரு அதிகாரத்திற்கும் பத்துப் பத்துக் குறள்கள்தாம் என்று எல்லை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருப்பது — இவைகள் திறக்குறள் அழகு பொருந்த அமைக்கப்பட்ட இலக்கியம் என்பதையே எடுத்துக்காட்டும்.

4. திருக்குறள், பண்ணேடு இசைத்துப் பாடும்படி அமைந்திருப்பதும் இலக்கியம் என்பதை விளக்கும்.

5. திருக்குறள் எந்த விஷயங்களையும் தெளிவாகச் சொல்லுகிறது; உவமானங்களுடன் கூறுகிறது. பல குறள்கள் நம் சிந்தனையைத் தூண்டும்படி அமைந்திருக்கின்றன.

6. (திருக்குறளைப் படித்தவர்கள் சிலநூறு குறள்களையாவது மனத்தில் பதியவைத்துக் கொள்ளுகின்றனர்; நாம் மறக்கவேண்டும் என்று நினைத்தாலும் அக் குறள்கள் நம்மை விட்டு விலகிவிடுவதில்லை; இலக்கியச் சிறப்புக்கு இது ஒரு சான்று:)

7. திருக்குறளைப் படித்தவர்கள் அதைத் திரும்பத் திரும்பப் படிக்காமல் இருப்பதில்லை. படிப்பதற்கு நேரம்

இல்லாவிட்டாலும்கூட மீண்டும் படிக்கவேண்டும் என்னும் எண்ணங்கொள்ளுகின்றனர். இவ்வெண்ணத்தைத் தூண்டு கின்றது திருக்குறள் இது இலக்கியத்தின் சிறந்த தன்மையாகும்.

8 திருக்குறளைப்பற்றி எத்தனையோ ஆராய்ச்சி நூல்கள் வெளி வந்து கொண்டிருக்கின்றன. ஒரு நூலைப்பற்றி எழுதப்படும் நூல்களை வழிநூல்கள் என்று முன்னோர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கின்றனர். சிறந்த இலக்கியமாக இருந்தால் தான் அதைப்பற்றிப் பல நூல்கள் சுருக்கமாகவும், விரிவாகவும் வெளிவரும். இந்த முறையில் வைத்துப் பார்க்கும் போது திருக்குறள் இலக்கிய வரிசையில் ஏறி நிற்பதைக் காணலாம்.

9. பகவத்கீதை போன்ற நூல்களைத் திருக்குறளுக்கு ஒப்பிட்டுப் பேசுவது தவறு. பகவத்கீதை, மனிதனுடைய கடமையை வலியுறுத்த வந்த உயர்ந்த தத்துவ நூல். அது பல துறைகளைப் பற்றிக் கூறும் நோக்கம் உள்ள தன்று. பல துறைகளைப் பற்றிக் கூறுவதற்காகவும் தோன்றியதன்று திருக்குறள் அப்படியன்று; மக்கள் வாழ்வுக்குத் தேவையான பல விஷயங்களைப் பற்றியும் கூறவந்தததாகும். “எல்லாப் பொருளும் இதன் பால் உள” என்று திருக்குறளைப் பற்றி நாம் சொல்லவில்லை. பல விஷயங்களைப் பற்றிக் கூறும் நூல் திருக்குறள் என்று கூறுகிறோம். இதை யாரும் மறுக்க முடியாது.

இல்லறத்தை எப்படி நடத்தவேண்டும்? மனைவிக்கு என்னென்ன குணங்கள் இருக்கவேண்டும்? பிள்ளையை எப்படி வளர்க்கவேண்டும்? பிள்ளைகள் பெற்றோர்க்குச் செய்யும் கடமை என்ன? துறவிகள் எப்படி வாழவேண்டும்?

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரஞர்

உண்மைத் துறவிகள் யாவர்? அரசன் எப்படியிருக்க வேண்டும்? அரசர்கள் கடமை என்ன? எப்படி அரசாள வேண்டும்? அமைச்சர்கள் எப்படியிருக்கவேண்டும்? அவர்கள் கடமை என்ன? ஒரு நாடு எப்படி இருக்க வேண்டும்? ஒரு நாடு பசி, பட்டினியின்றி வாழ்வது எப்படி? அதற்காக என்ன செய்யவேண்டும்? உழவுத் தொழில் எப்படி நடைபெறவேண்டும்? வியாபாரம் எப்படி நடக்க வேண்டும்? வைத்தியம் செய்வது எப்படி? மக்கள் நோயின்றி வாழ்வது எப்படி? காதலனும் காதலியும் எவ்வாறு குடும்பம் நடத்தவேண்டும்? அவர்களுக்குள் எத்தகைய அன்பும் ஒற்றுமையும் இருக்கவேண்டும்?—என்பவைகளைப் பற்றி யெல்லாம் திருக்குறள் கூறுகின்றது.

இவைகள் எல்லாம் வாழ்க்கையை எடுத்துக்காட்டுவன, வாழ்வதற்கு வழிகாட்டுவன, இலக்கியத்தின் அடிப்படைக் கொள்கை இவைகள் அல்லவா?

மேலே கூறியவைகளை வைத்து எண்ணிப் பார்க்கும் போது திருக்குறளை இலக்கியம் அன்று என்று கூறுதல் தவறாகத்தான் முடியும். நீதிகளை எடுத்துக் கூறுகிறது என்பதற்காக அதை இலக்கிய வரிசையிலிருந்து விலக்கி விடமுடியாது.

இலக்கிய வரிசையில் நீதிநூல்கள்

மக்கள் சமுதாயத்திற்குப் பயன்பட வேண்டும் என்ற கருத்துடன், மக்கள் உள்ளத்திலே பதியும் வரிசையில் எழுதப்பட்டிருக்கும் நூல்கள் எல்லாம் இலக்கிய வரிசையில் சேர்க்கத்தக்கவை என்பதே நமது கருத்து. இந்த வகையில் பார்க்கும்போது, தமிழில் உள்ள அத்தனை நீதிநூல்களும்

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரனார்

இலக்கியந்தான். நாடடி, பழமொழி முதலிய பதினெண் கீழ்க்கணக்கு வரிசையில் உள்ள நீதிநூல்கள் எல்லாம் இலக்கிய வரிசையில் நிற்கத் தகுந்தவை என்பதே நமது கருத்து.

பிற்காலத்து நூல்களாகிய ஆத்திசூடி, கொன்றை வேந்தன், வெற்றிவேற்கை, முதுரை, நல்வழி, நன்னெறி, நீதி விளக்கம் போன்ற நூல்கள் எல்லாம் இலக்கிய வரிசையில் சேர்ந்து நிற்கக்கூடியன என்பதில் ஐயம் இல்லை.

இருப்பவைகளிலே மிகச் சிறு நூலாகிய ஆத்திசூடியை எடுத்துக்கொள்ளுவோம். அது சிறுவர்களுக்காக எழுதப்பட்டது; இளமைப் பருவத்திலேயே மக்கள் மனத்தில் நீதியை, நல்லொழுக்கத்தைப் பதியவைக்கவேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் எழுதப்பட்டதாகும். சிறிய வாக்கியத்தில் அரியபொருளை அமைத்து எழுதப்பட்டது. சிறிய தொடர்கள் தான் குழந்தைகளின் உள்ளத்தில் எளிதில் ஓட்டும் என்னும் மனோதத்துவ உண்மையை அடிப்படையாக வைத்து எழுதப்பட்டது ஆத்திசூடி; நன்றாக எண்ணி, ஆராய்ந்து, பொறுமையுடன் எழுதப்பட்டது ஆத்திசூடி.

அறம் செய விரும்பு
இயல்வது கரவேல்
ஈவது விலக்கேல்
ஊக்கமது கைவிடேல்
நாடு ஒப்பன செய்
கீழ்மை அகற்று

என்பன போன்ற ஆத்திசூடியின் வாக்கியங்களின் ஆழ்ந்த பொருள்களை எண்ணிப் பாருங்கள். இளம்பிள்ளைகள் உள்ளத்திலே இக் கருத்துக்கள் வளர்ந்து வருமாயின்,

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரனார்

அவைகள் முதுமையிலே—பருவ காலத்திலே—பயன் தரும் என்பதை மறுக்க முடியுமா? ஆத்திசூடியின் அரிய பண்பை உணர்ந்துதான் பாரதியார் புதிய ஆத்திசூடி என்ற நூலைப் பாடினார் என்பதில் ஐயம் இல்லை.

ஆத்திசூடி கூட இலக்கிய வரிசையில் சேரத் தகுந்தது என்று எண்ணும்போது, ஏனைய நீதி நூல்களை இலக்கிய வரிசையில் சேர்க்காமல் எப்படி நீக்க முடியும்? தமிழ்க்குரிய சிறப்பு இதுதான்: பழந்தமிழ்ப் புலவர்கள் தாம் சொல்ல எடுத்துக்கொண்ட எந்தப் பொருளையும் இலக்கியச் சுவை பொருந்தக் கூறவேண்டும் என்ற கருத்துடனேயே பல நூல்களையும் எழுதியிருக்கின்றனர்; நீதிகளை அப்பட்டமாக எடுத்துச் சொன்னால் படிப்போர்க்கு இன்பந்தட்டாது; படிக்கமாட்டார்கள். பிடிக்காத சுவையுள்ள மருந்தைச் சர்க்கரையோடோ, தேனோடோ கலந்து குழைத்துக் கொடுப்பதுபோலவே நீதிநூல்களில் நீதிகளைச் சுவை பொருந்திய தமிழுடன் கலந்து கூறியிருக்கின்றனர். ஆதலால் தான் நீதிநூல்கள் இலக்கியமாக விளங்குகின்றன. இனி, திருக்குறளிலும் ஏனைய நீதிநூல்களிலும் உள்ள இலக்கியச் சுவைக்குச் சில உதாரணங்களைக் காண்போம்.

திருக்குறள்

முதலில் திருக்குறளில் உள்ள இலக்கியச் சுவையைக் காண்போம். இனிமையான சொற் பேசுவதுதான் நல்லது; கடுகடு என்று பேசுவதால் ஒரு பயனும் இல்லை உள்ளத்திலே எவ்வளவு ஆத்திரமிருந்தால்கூட, இனிமையாகப் பேசுவது ஒரு கலை. கலை மட்டும் அல்ல; பிறவிக் குணம் என்று கூறுவார்கள். இந்த உண்மையை ஒப்புக்கொள்ளாதவர்கள் இல்லை. ஆயினும் சிலர் எப்பொழுதும் எரிந்து

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரனார்

விழுந்து பேசிக்கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கின்றோம். இவர் களுக்குச் சொல்லுவது போல் அமைந்திருக்கின்றது ஒரு குறள்.

“இனிய உளவாக இன்னை கூறல்
கனி இருப்பக் காய்கவர்ந்து அற்று”

என்பதே அக் குறள். இக் குறளில் இலக்கியச் சுவை இல்லையென்று யார் கூறமுடியும்? இனிமையான சொற்களைப் பேசுவதுதான் நன்மையாகும் என்று சொல்லும் இக் குறளும் இனிமையாகவே அமைந்திருக்கின்றது.

“இனிமையான சொற்கள் எவ்வளவோ இருக்கின்றன; அவற்றைப் பேசாமல் கடுமையான சொற்களைப் பேசுதல் தவறாகும். அப்படிப் பேசுதல், உண்டு சுவைப்பதற்குரிய இனிய பழங்கள் கண்முள்ளே இருப்பதை எடுத்துத் தின்னாமல், சுவையற்ற காயைத் தின்பதற்காக எடுத்துக் கொண்டதுபோல ஆகும்” என்பதே இக்குறளின் பொருளாகும்.

இனிய சொல்லுக்குப் பழத்தை உவமை கூறியிருப்பதுதான் இதில் உள்ள சிறப்பு. ஏதோ வாய்க்கு வந்த ஒரு சொல்லை உவமானமாகக் காட்டியதன்று இது; ஆழ்ந்து சிந்தித்துக் கூறிய அரிய உவமானம்.

பழம் பார்ப்பதற்கும் அழகாகக் காணப்படும்; தின்றாலும் சுவையைத் தரும். பெரும்பாலான பழங்கள், காயை விடக் கண்ணுக்கு அழகு தருவதைக் காணுகின்றோம். வாழைக் காயைவிட வாழைப்பழம் பார்வைக்கும் அழகு; தின்பதற்கும் இனிமை. மாங்காயைவிட மாம்பழம் பார்வைக்கும் அழகு; தின்பதற்கும் சுவையானது. கொய்யாக்காயை

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரஞர்

விடக் கொய்யாப் பழம் அழகு இவ்வாறே பலவகைப் பழங்கள் அமைந்திருக்கின்றன. இவைகளைப் போலச் சொற்கள் காதுக்கு மட்டும் இனிமையாக இருந்தால் போதாது; அவைகளின் பயனும் நன்மையாக இருக்க வேண்டும். சொல்லின் ஓசையும், அச்சொல்லின் பயனும் இனிமையாக அமைந்திருக்கவேண்டும் என்பதை விளக்கவே கனியை உவமையாகக் கூறினர். இப்படிக் கூறுவது தான் ஒப்பற்ற உவமையாகும்.

நட்பின் சிறப்பைப்பற்றிக் கூறும் மற்றொரு குறளைக் காண்போம்.

“நவில்தொறும் நூல்நயம் போலும் பயில்தொறும்
பண்புடையாளர் தொடர்பு.

சிறந்த நூலானது அதைப் படிக்கப் படிக்க இன்பம் தந்து கொண்டேயிருக்கும். இதுபோலவே பழகப் பழக, நல்ல குணமுடையவரின் நட்பு இன்பந்தரும்.”

நல்லவர்களின் நட்புக்குக் கூறியிருக்கும் உவமையைக் கண்டுவிடக்காமல் இருக்க முடியவில்லை. இந்தக் குறளிலே இலக்கியம் என்றால் என்ன? என்ற கேள்விக்குத் தக்க விடையும் இருக்கின்றது. ஒரு நல்ல நூல்—இலக்கியம்—படிக்கப் படிக்க இன்பம் தரும்; எத்தனைதரம் படித்தாலும் அலுப்புச் சலிப்புத் தோன்றாது. படிக்கத்தான் தோன்றும் இத்தகைய நூலே சிறந்த நூல்; சிறந்த இலக்கியம். இத்தகைய நூலைப் போன்றவர்களாக நண்பர்கள் இருக்கவேண்டும். உயர்ந்த கருத்துள்ள நூல்கள்தாம் படிக்கப் படிக்க இனிமை தரும். அதைப்போல், உயர்ந்த பண்புள்ளவர்கள் பழகப் பழக அன்பை வளர்ப்பவர்களாக இருப்பார்கள்..

நல்லவர்களின் நட்புக்குச் சிறந்த இலக்கியத்தை உவமையாகக் காட்டியிருப்பது ஆழ்ந்து சிந்தித்துக் கூறிய உவமையென்பதில் ஐயம் இல்லை.

மற்றொரு குறளின் சிறப்பைக் காண்போம். ஒருவன் தன் காதலியைத் தழுவி இன்புறும்போது, தானே எண்ணிக் கொள்வதாக அமைந்தது அக் குறள் :

“தம்இல் இருந்து தமதுபாத்து உண்டற்றால்
அம்மா அறிவை முயக்கு.”

ஆழ்கிய மாமை நிறம் படைத்த—மாந்தளிர் போன்ற நிற முள்ள இவனைத் தழுவிக்கொண்டிருக்கும் இன்பமே இன்பம். இதற்கு நிகரான இன்பம் ஒன்றுதான் உண்டு. தமது வீட்டில் இருந்து கொண்டு, தம்மால் தேடப்பட்ட செல்வத்தைப் பிறர்க்கும் பங்கிட்டுக் கொடுத்துத் தானும் உண்டு மகிழ்வதுபோல இருக்கின்றது. இந்த ஒன்றைத் தான், இவளுடன் கூடியிருக்கும் இன்பத்திற்கு உவமையாகக் கூறலாம்.”

இதில் உள்ள உவமையின் அருமையும் எண்ண எண்ண இன்பத்தைத் தருகின்றது. ஒருவன் தானே தேடிய செல்வத்தைப் பிறர்க்குப் பகுத்துக் கொடுப்பதால் பிறரும் இன்புறுகின்றனர்; தானும் அனுபவிப்பதால் அவனும் இன்பம் அடைகிறான். இது இந்த உவமையில் உள்ள உண்மை.

தன் காதலி, தன் பெற்றோரால் தேடி மணம் செய்து வைக்கப்பட்டவள் அல்லள். தானாகவே காதல் உற்றுத் தேடிக்கொண்ட காதல் மனைவி. அவளை அவன் தழுவி இன்புறும்போது, அவன் மட்டும் இன்பத்தைச் சுவைக்க

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரனார்

வில்லை; அவளும் இன்பத்தில் முழுகிக் கிடக்கின்றாள், இதை விளக்க வேறு எந்த உதாரணத்தைத்தான் சொல்லமுடியும்? தானே தேடிய செல்வத்தைப் பிறர்க்கும் கொடுத்து மகிழ் வித்துத் தானும் உண்டு மகிழ்வடையும் ஒன்றைத்தான் சொல்லமுடியும்.

திருக்குறளின் இலக்கியச் சிறப்பைக் காண இந்த மூன்று குறள்களே போதுமானவை. ஆன்றும் முறையே அறத்துப்பால், பொருட்பால், காமத்துப்பால் இவைகளிலிருந்து எடுத்துக் காட்டப்பட்டவை. ஒரு பாளைச் சோற்றுக்குப் பல சோற்றையா பதம் பார்க்கவேண்டும்? ஒரு சோற்றைப் பதம் பார்த்தால் போதாதா?

நாலடியார்

நாலடியாரும் ஒரு நீதி நூல்தான். தரத்திலே அதைத் திருக்குறளுடன் வைத்துப் பேச முடியாது. இரண்டாந்தரமாகத்தான் சொல்லவேண்டும்: ஆனால் அதுவும் இலக்கியம் என்பதில் ஐயம் இல்லை. நாலடியார் பாட்டுக்கள் பலவும் இலக்கிய இன்பத்துடன் அமைந்திருக்கின்றன. இதோ ஒரு செய்யுளைப் படிப்போம்.

“எனதுஎனது என்றுஇருக்கும் ஏழை பொருளை;
எனதுஎனது என்றுஇருப்பன்யானும்; -தனது ஆயின்
தானும் அதனை வழங்கான்; பயன்துவ்வான்;
யானும் அதனை அது.”

இதைப் பொருளுணர்ந்து படிப்பவர்கள் சிரிக்காமல் இருக்க மாட்டார்கள். உண்மைப் பொருளும், நகைச்சுவையும் பொருந்திய பாடல்களில் இது ஒன்று; ஈயாமை என்ற அதிகாரத்தில் உள்ள செய்யுள்.

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரனார்

“அறிவில்லாதவன் பொருளைச் சேர்த்துவைப்பான்; செலவு செய்யமாட்டான்; அதைக் கண்ணால் பார்த்துக் கொண்டிருப்பான்; என்னுடையது என்னுடையது என்று பெருமையாகச் சொல்லிக் கொண்டிருப்பான். அவன் தன்னுடையது என்று சொல்லி மகிழ்ந்துகொண்டிருக்கின்ற அதே பொருளை நானும் பார்ப்பேன்; என்னுடையது என்னுடையது என்று சொல்லிக்கொண்டேயிருப்பேன். பொருள் படைத்த அவனுக்கும், பொருள் தேடாத எனக்கும் எவ்வித வேற்றுமையும் இல்லை. உண்மையில் அப்பொருள் அவனுடையதாக இருக்குமானால், அவன் அதைப் பிறருக்கும் உதவ வேண்டும்; தானும் அனுபவிக்கவேண்டும். இவ்விரண்டையும் அவன் செய்யவில்லை; சும்மாதான் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றான். நானும் அனுபவிக்காமல் பார்த்துக் கொண்டே யிருக்கின்றேன்” என்னும் பொருளை இச் செய்யுளில் காணுகின்றோம்.

செலவு செய்கின்றவனை த்தான் செல்வத்தின் சொந்தக் காரனாகக் கூறலாம்; செல்வத்திற்கு உரிமை படைத்தவனாகச் சொல்லலாம். பொருளைச் சுர்மாவைத்திருப்பவனும், அப்பெபருளையே தன்னுடையது என்று சொல்லிக்கொண்டிருப்பவனும் ஒன்றுதான். இவர்களிலே யார் செல்வர்? யார் ஏழை?

இக் கருத்துடைய பாடல் எவ்வளவு அழகாக அமைந்திருக்கின்றது! செலவு செய்யாத கருமிகளை—பொருளைச் சேர்த்து அழகு பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் அற்புதனைப் பரிசுசிக்க இப்பாடல் ஒன்றே போதுமானது. நாலடியாரில் ஈயாமை என்ற அதிகாரத்தில் உள்ள பத்து வெண்பாக்களும் இத்தகைய இனிய சுவையுள்ள வெண்பாக்களாகவே அமைந்திருக்கின்றன.

“காலாடு போழ்தில் கழிகிளைஞர் வானத்து
மேலாடு மீனில் பலராவர்.

நமது சால் ஆடிக் கொண்டிருக்கும்போது, அதாவது நாம் செல்வமும் செல்வாக்கும் பெற்று வாழும்போது, நமக்கு உறவினர் அளவு கடந்திருப்பார்கள்; தெருவோடு போவோர் வருவோர்கள் எல்லாம் நம்முடன் சொந்தங் கொண்டாடிக் கொண்டு வருவார்கள். இப்படிச் சொந்தங் கொண்டாடிக் கொண்டு வருவோர் வானத்தில் அசைகின்ற நட்சத்திரங்களின் எண்ணிக்கையைவிட அதிகமாயிருப்பார்கள்.” இந்த உண்மையை அழகாகக் கூறியிருக்கின்றது.

“நாய்க்கால் சிறுவிரல்போல் நன்கு அணியர் ஆயினும்
ஈக்கால் துணையும் ஈயாதார் நட்பு என்னும்?

நாயின் காலில் உள்ள சிறு விரல்கள் நெருக்கமாக இருக்கின்றன; ஒன்றோடு ஒன்று ஒட்டிக் கொண்டிருக்கின்றன. அதுபோல் நம்மோடு நெருங்கிய நட்பினராயிருக்கலாம். ஈயின் கால்கள் மிகச் சிறியவை. அந்தச் சிறிய அளவுகூடச் சமயம் வந்தபோது உதவி செய்யாதவர்கள் நட்பினராயிருப்பதனால் என்ன பயன்? ” நட்பின் நெருக்கத்திற்கு நாய்க்கால் சிறுவிரலையும், சிறு உதவிக்கு ஈயின் காலையும் ஒப்பிட்டுக் கூறியதில் உள்ள அழகே அழகு!

இவை இரண்டும் நாலடியாரில் காணப்பட்டவைகளே யாம். இவை போன்ற, அழகும் சுவையும் பொருந்திய பகுதிகள் நிறைந்த நீதிநூல் நாலடியார். அதை இலக்கிய வரிசையிலிருந்து விலக்கிவிட முடியாது.

பழமொழி

பழமொழி என்பதும் நீதிநூல்களில் ஒன்று. நாலடியார் போலவே நானூறு பாடல்களைக் கொண்டது. நானூறும்

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரஞ்சர்

வெண்பாக்கள்தாம். ஒவ்வொரு பாடலிலும் ஒவ்வொரு பழமொழியை அமைத்துப் பாடப்பட்டது.

“நீர்தகவு இல்லார் நிரம்பாமைத் தம்நலியின் கூர்த்து அவரைத் தாம்நலிதல் கோள் அன்றால்-சான்றவர்க்கு; பார்த்துஓடிச்சென்று கதம்பட்டு நாய்கவ்வின் பேர்த்துநாய் கவ்வினார் இல்.”

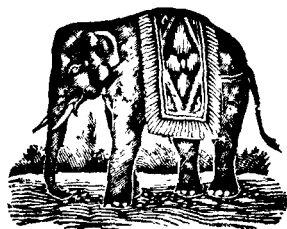
இது அப் பழமொழியில் உள்ள ஒரு வெண்பா. இதன் பொருளைக் காண்போம். “நல்ல குணமும் பெருமையும் அற்றவர்கள் அறிவில்லாதவர்கள். அவர்கள் அறிவில்லாமை காரணமாகப் பிறரைத் துன்புறுத்தலாம். அறிவும் நற் குணங்கள் நிரம்பியவர்களும் அவர்களால் துன்புறுத்தப்படலாம். அப்பொழுது அந்தச் சான்றோர், அவர்கள் மேல் கோபித்து, எதிர்த்துத் துன்புறுத்தமாட்டார்கள் அது அவர்களுடைய கொள்கை அன்று. நாய் கடித்துவிட்டால், அதற்காகக் கோபப்பட்டு அந்த நாயைத் துரத்திக்கொண்டு போய், அதைத் திருப்பிக் கடிப்பவர்கள் யாரும் இல்லை” என்பதே இவ் வெண்பாவின் பொருள்.

இச் செய்யுள், அறிவற்றவரை—காரணமில்லாமல் பிறரைத் துன்புறுத்துகின்றவரை—நாய்க்கு ஒப்பிட்டுக் கூறியது. “அறிவும் பண்பும் உள்ளவர்கள் தீயோரை எதிர்த்து நிற்க மாட்டார்கள்; ஒதுங்கிப் போய்விடுவார்கள்” என்ற கருத்தை ஒரு நல்ல உவமானத்துடன் கூறிய செய்யுள் இது. இந்தப் பாடலில் இலக்கியச் சுவை இல்லாமல் இல்லை. இது போன்ற பல செய்யுட்களைப் பழமொழியிலே காணலாம். இக்கருத்துச் சரியா? தவறு? என்பது வேறு விஷயம்.

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரஞர்

திருக்குறள், நாலடியார், பழமொழி போன்ற நூல்களில் காணப்படுவதுபோலவே, பல இனிய பாடல்களை ஏனைய நீதி நூல்களிலே காணலாம். ஆகையால் தமிழில் உள்ள நீதி நூல்களை எல்லாம், நீதிநூல்கள் என்று சொல்லி இலக்கிய வரிசையிலிருந்து அடித்துவிட முடியாது.

தீயோர்களின் கொடுமையை எடுத்துக் காட்டுகின்றன; தீமையால் அழிந்துபோனவர்களின் வரலாறுகளைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றன; நன்றாக வாழ்வதற்கான வழிகள் இவைகள் என்று எடுத்துரைக்கின்றன; எதிர்கால வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டுவதையே சிறந்த குறிக்கோளாகக் கொண்டிருக்கின்றன; சொல்லும் பொருள், படிப்போர் உள்ளத்திலே பதியும் படி உவமானங்களுடன் விளக்கப்படுகின்றன—இப்படிப்பட்ட இயல்புடன் காணப்படும் நீதிநூல்களையெல்லாம் இலக்கியங்கள் என்று ஏற்றுக் கொள்ளுவதுதான் பொருத்தமானதாகும்.

7. மக்கள் இலக்கியம்

இன்றுள்ள நமது சமுதாயம் இரண்டு வர்க்கங்களைக் கொண்டது. அவை, பொருள் படைத்தவர்கள் சமுதாயம், பொருள் இல்லாதவர்கள் சமுதாயம். இந்தச் சமுதாயப் பிரிவு நீண்ட நெடுங்காலமாக வாழ்ந்துவருகின்றது.

பொருள் படைத்த வர்க்கத்தாரிடம், எல்லா வசதிகளும் இருக்கின்றன; ஆகையால் அவர்கள், கல்வி, அறிவு கலைகள் முதலியவற்றிலும் சிறந்து விளங்குகின்றனர். பொருள் வசதியில்லாவிட்டாலும், கல்வி, அறிவு, கலை முதலியவற்றிலே சிறந்தவர்கள் பொருள் படைத்த வர்க்கத்தாரை ஒட்டியே வாழ்ந்து வந்தனர்; வாழ்ந்தும் வருகின்றனர்.

பொருளற்ற வர்க்கத்தினர் பெரும்பாலும் உழைப்பாளிகளாகவும், உழவர்களாகவுமே பல்லாண்டுகளாக வாழ்ந்து வருகின்றனர். அவர்கள் தங்கள் ஜீவனத்தை நடத்துவதற்கே பெரும்பொழுதைச் செலவிடவேண்டிய நிலையில் இருந்தனர்; இருக்கின்றனர். ஆகையால் அவர்கள் கல்வியிலோ, அறிவிலோ, கலையிலோ தேர்ச்சிபெற நேரம் இல்லை; வசதியும் இல்லை.

கலைகளில் பிரிவினை

இந்தக் காரணத்தால், நமது நாட்டில் இன்று வளர்ந்திருக்கும் கலைகள், காவியங்கள், கவிதைகள், இலக்கியங்கள் எல்லாம் வசதி படைத்த வர்க்கத்தினர் கவைத்துப் பொழுது போக்குவதற்காகவே பயன்படுகின்றன. வளர்ந்திருக்கும் கலைகளும், கவிதைகளும், கதைகளும் உயர்ந்

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரனார்

வர்க்கத்தினரின் வாழ்க்கைகளைச் சித்திரிப்பனவாகவே அமைந்திருக்கின்றன; அவர்களுடைய கொள்கைகளையும், பழக்க வழக்கங்களையும், நம்பிக்கைகளையும் பிரதிபலிப்பனவாகவே காணப்படுகின்றன.

கலைகள், கதைகள், கவிதைகள், காவியங்கள் வளர்வதற்கு வசதி படைத்த வர்க்கத்தினரே உதவிசெய்து வந்தனர். இவைகள் தங்கள் பொழுதுபோக்குக்கு உதவின காரணத்தால்தான் இவைகள் வளர்வதற்கு உதவி செய்து வந்தனர். இவர்கள் உதவியால் வளர்ந்த கலைகளும், கவிதைகளும், காவியங்களும் இவர்கள் பெருமையைப்பற்றிப் பேசுவதிலே வியப்பில்லை.

வசதி படைத்த வர்க்கத்தாரால் கலைகள் வளர்ந்தன என்பதைக் கொண்டு, வசதி படைந்த வர்க்கத்தினர் மட்டுந்தாம் கலையுணர்ச்சி படைத்தவர்கள், காவிய உணர்ச்சி படைத்தவர்கள், கவிதை உணர்ச்சி படைத்தவர்கள் என்று சொல்லி விட முடியாது.

உழைப்பாளர்களுக்கும், வறியவர்களுக்கும், கலையுணர்ச்சி உண்டு. அவர்களும், கவிதைகளையும், காவியங்களையும், கலைகளையும் படித்து, கேட்டு, பார்த்து, சுவைக்கும் உணர்ச்சி படைத்திருந்தனர். இத்தகைய மக்களுக்கான கலைகளும், நாட்டில் ஒருபுறத்தில் வளர்ந்துகொண்டுதான் இருந்தன. இவர்கள் சுவைக்கும் வகையிலே கலைகளை வளர்த்த அறிஞர்களும் நாட்டில் இருந்தனர்,

கூத்திலே அரசர்களுக்காக ஆடும் கூத்து, பொதுமக்களுக்காக ஆடும் கூத்து என்று இரண்டு வகை இருந்தன; இது இலக்கியங்களில் காணப்படும் செய்தி இதுபோலவே

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரனார்

இலக்கியங்களிலும் பொதுமக்களுக்கான இலக்கியங்கள், உயர்ந்த வர்க்கத்தினருக்கான இலக்கியங்கள் என்று இரு பிரிவுகள் இருந்தன என்பதில் ஐயம் இல்லை,

நுண் கலையும், எளிய கலையும்

உதாரணமாகக் கலையை எடுத்துக்கொள்வோம். பரத நாட்டியம் என்பது அரியதொரு கலை. இதை நுண்ணறிவு படைத்தவர்கள் தான் பார்த்துச் சுவைக்க முடியும், மற்றவர்கள், நடனமாடும் மங்கையின் அழகைத்தான் சுவைக்க முடியும்; கலையைச் சுவைக்க முடியாது. ஆகவே கல்வி அறிவு படைத்த - ஓய்வுநேரத்தை யிசுதியாகப் பெற்ற வசதி படைத்த - மக்களின் பொழுதுபோக்காக வளர்ந்த கலை தான் இது. இக் கலையை உயர்ந்த வர்க்கத்தாரின் கலையென்றே சொல்லிவிடலாம்.

கரகம் எடுத்து ஆடுதல், காவடி தூக்கி ஆடுதல், கும்மி-கோலாட்டம் முதலியவைகளும் கலைகள் என்பதை எவரும் மறுக்க முடியாது. ஆனால் இக் கலைகளை உழைப்பாளர்களும், உழவர்களும், வறியவர்களும் பார்த்துப் பரவசம் அடைகின்றனர். பரதநாட்டியத்தைவிட இக் கலைப்பயிற்சி எளிது என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. ஆகையால் இக் கலைகளை மக்கள் கலையென்றே சொல்லிவிடலாம்.

பாடல் கலை எடுத்துக்கொள்வோம். சரிகமபதநிச போட்டுப் பாடும் சங்கீதம் - வேறு அர்த்தம் எதுவும் இல்லாமல் தரநா போட்டுக்கொண்டு மணிக்கணக்கில் ஆரோகணம், அவரோகணம் செய்யும் சங்கீதம் - நுண்கலையாகக் கருதப்படுகின்றது சங்கீதக் கலைஞர்கள் இராகம், தாளம், பல்லவி களிலே சொக்கிப் போகின்றனர்.

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரஞர்

ஆனால் ஏழைப் பொதுமக்களுக்கு இத்தகைய உயர்ந்த சங்கீதத்தைச் சுவைக்க முடியவில்லை. பாடல்களிலும், தியாகராசர் கீர்த்தனம், முத்துத்தாண்டவர் பதம், நந்தனார் சரித்திரக் கீர்த்தனை முதலியவைகளைப் பொதுமக்கள் அவ்வளவாகச் சுவைப்பதில்லை.

எளிதிலே பாடக்கூடியன—பொருள் நன்றாக விளங்கக் கூடியன - தெம்மாங்கு, தில்லானா, டப்பா, சிந்து முதலிய பாடல்கள். இவ்வகையான எளிய பாடல்களைப் பொதுமக்கள் சுவைக்கின்றனர். இதை நாம் இன்றும் கண்கூடாகக் காணுகின்றோம்.

ஆகவே, கலை, சங்கீதம், பாட்டு இவைகளிலே இரு பிரிவுகள் இருப்பதைக் காண்கிறோம்.

காவியங்கள் வளர்ச்சி

காவியங்களை எடுத்துக்கொள்ளுவோம், காவியங்களும் இருவகையாக-- அதாவது, பொதுமக்கள் காவியம், உயர்ந்த வர்க்கத்தினர் காவியம் என்று இரு வகையாகவே வளர்ந்து வந்திருக்கின்றன.

சிலப்பதிகாரம், கம்பன் கவிதை, பாரத வெண்பா, நள வெண்பா போன்ற காவியங்கள் பொதுமக்களால் படித்துச் சுவைக்கக்கூடியன அல்ல.

பாரதக் கதைகளை வைத்துக்கொண்டு பொதுமக்களுக்குப் புரியும் வகையிலே எழுதப்பட்ட நூல்கள் பல உண்டு. பஞ்ச பாண்டவர் வனவாசம். தருமர் அஸ்வமேத யாகம், அபிமன்னன் சுந்தரி மாலை, அல்லி அரசாணி மாலை, பவளக்கொடி மாலை, கர்ண மகாராசன் சண்டை போன்ற

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரனார்

பல புத்தகங்கள் உண்டு. இவைகள் செய்யுள் வடிவில் அமைந்திருக்கின்றன. இச் செய்யுள்நடை மக்களுக்குப் புரியும்படியான நடை.

தேசிங் துராஜன் கதை, காஞ்சாயபு சண்டை, காத்தவ ராயன் கதை போன்ற சரித்திர சம்பந்தமான கதைகளையும் எளிய நடையிலே எழுதியிருக்கின்றனர். இன்றும் இவை போன்ற கதைகளை நாட்டுப்புற மக்கள் பாடிப் பரவசமடை கின்றனர்; கேட்டுப் பொழுது போக்குகின்றனர்.

நல்லதங்காள் கதையை அறியாதவர்கள் இல்லை. 'போராளாம் நல்லதங்காள் பொல்லாத வேளையிலே' என்ற முழக்கத்தைக் கேட்காதவர்கள் இல்லை. இதைப்போலவே கட்ட பொம்மன் கதையும் பாடல் வடிவில் வழங்கி வரு கின்றது.

இத்தகைய பொதுமக்கள் இலக்கியங்களைப் புலவர்கள் எட்டிப் பார்ப்பதில்லை, ஆயினும் அவைகள் மக்கள் மனத் தைக் கவர்ந்துகொண்டுதான் வாழ்ந்து வருகின்றன.

நாட்டு மக்கள் இலக்கியங்களாகிய இவைகள் எல்லாம் ஏழை மக்களின் - உழைப்பாளிகளின் - உழவர்களின் - வாழ்க்கையைச் சித்திரிப்பன என்று சொல்லிவிட முடியாது. பழைய இலக்கியங்களின் புதிய பிறப்புத்தான் அவைகள். மக்களுக்குப் புரியும்படியான பாஷையிலே எழுதப்பட்டிருக் கின்றன. சமுதாயத்தில் சாதாரணமாக நடைபெறும் பழக்க வழக்கங்களை எடுத்துக்காட்டும் வகையிலே எழுதப்பட்டிருக் கின்றன. இக்காரணத்தால்தான் அவைகள் பொதுமக்களின் பொழுதுபோக்குக்குப் பயன்படுகின்றன; அவர்களால் கேட் டுச் சுவைக்கப்படுகின்றன.

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரனார்

கோவிலன் கதை

பொதுமக்கள் இலக்கியங்கள் என்று சொல்லப்படுகின்றவைகளிலே 'கோவிலன் கதை' என்பது ஒன்று இக்கோவிலன் மனைவி 'கர்ணகி.' அவனால் காதலிக்கப்பட்ட விலைமகள் 'மாதகி' என்பவள். 'கோவிலன் கதை' என்ற பெயரைக் கண்டவுடன் இது சிலப்பதிகாரக் கதையோ என்று சிலர் நினைத்துக் கொள்ளுகின்றனர். சிலப்பதிகாரத்திற்கும் இதற்கும் எத்தகைய சம்பந்தமும் இல்லை. அது வேறு; இது வேறு.

பாண்டிய மன்னர்க்குப் பிள்ளை இல்லை. ஆதலால் அவர்கள் காளிகோயிலை முடிவிட்டனர். அங்கே யாரும் விளக்கேற்றக்கூடாது என்று உத்தரவிட்டனர். உத்தரவை மீறி விளக்கேற்றினவர்கள் கொலைத் தண்டனைக்கு ஆளாவர் என்று அறிவித்திருந்தனர். ஒருநாள் எண்ணெய் விற்கும் வாணியன் ஒருவன் 'என் எண்ணெய் இன்று நன்றாக விலை போனால், உனக்கு விளக்கேற்றி வைப்பேன்' என்று காளியை வேண்டிக் கொண்டு போனான். அன்று அவனுக்கு எண்ணெயில் நல்ல லாபம் கிடைத்தது. ஆதலால் அவன் மாலையில் காளிகோயிலைத் திறந்து ஆயிரம் விளக்கேற்றி வைத்து வணங்கினான். பாண்டியர்கள் தமது அரண்மனை மாடியிலிருந்தபடி, காளி கோவிலில் விளக்கெரிவதைக் கண்டனர். உடனே விளக்கேற்றிய வாணியனைப் பிடித்து வரச்செய்து கொலை செய்துவிட்டனர். அவ்வாணியன் மனைவியும் கதறியழுது கணவனுடன் மாண்டாள். இதனால் கோபங்கொண்ட காளிதேவி, பாண்டியர் மனைவிக்கே-காதலின் வழியாக - மகளாகப் பிறந்தாள். அவளே காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் மாநாய்கன் மகளாக வளர்ந்தாள். கொலை

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரஞர்

யுண்ட வாணியன் கோவிலனாகப் பிறந்தான். அவன் மனைவி திருக்கடையூரில் தாசிமகளாக மாதாகியாகப் பிறந்தாள்.

இதுவே கோவிலன் கதையின் ஆரம்பம். இறுதியில் கர்ணகி, காளியாகவே உருக்கொண்டு, பாண்டியர்களைப் பழி வாங்குகின்றாள் என்று கதை முடிகின்றது.

இக் கோவிலன் கதையைப் படிப்போர் இன்புறுவர்; பாமர மக்கள் ரசிக்கும் வகையிலே கதை அமைந்திருக்கிறது. இக்கதை எழுதப்பட்ட காலத்தில் மக்களிடமிருந்த பழக்க வழக்கங்கள் இக்கதையில் காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இது சுமார் இருநூறு ஆண்டுகளுக்குமுன் எழுதப்பட்டதாக இருக்கலாம்.

கோவிலன் கதை எழுதப்படட காலத்தில் நமது நாட்டில் பால்ய விவாகம் நடைபெற்று வந்தது: ஆகலால், கோவிலனுக்கும் கர்ணகிக்கும் நடந்த விவாகம் பால்ய விவாகந்தான் என்று கூறுகிறது. கர்ணகியின் ஐந்தாவது வயதில் அவளுக்குத் திருமணம் செய்யப்பட்டதாகக் சொல்லுகிறது கதை.

கவிதைச் சுதை

பந்தல் அலங்கரித்தார் பாங்காக அப்போது
முத்தாலே கால்நிறுததி முக்காதம் பந்தல் இட்டாரா
பவளத்தால் கால்நிறுததி பதின்காதம் பந்தலிட்டார்
எங்கும் அலங்கரித்தார் எத்திசையும் நீர் தெளித்தார்
கண்ணாடிச் சல்லிகட்டி கவரிமான் குச்சுவிட்டார்

என்று கல்யாணப் பந்தலின் சிறப்பைப்பற்றிக் கூறுகிறது கோவிலன் கதை. அடுத்தாற்போல் கல்யாணச் சடங்கைப் பற்றிச் சொல்லுவதைப் பாருங்கள்.

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரஞர்

மணப்பந்தல் முன்பாக வதுவரைக் கொண்டுவந்தார்,
 சீக்குக் கழித்தார்கள் சீராக இருவருக்கும்
 பெண்ணையும் மாப்பிள்ளையையும் பிரியாது அலங்கரித்து
 மணவறையின் மேலாக வைத்தார் இருவரையும்
 தாலி தரித்தானே தனஞ்சயன் கோவிலனும்
 அம்மி மிதித்தார்கள் அருந்ததி கண்டார்கள்
 சாலும் கரகமும் சந்திரனைத் தான்தொழுதார்
 மாலை தரிக்கையிலே வாய்விட்டுத் தானழுதான்
 மாங்கனியைக்கைகொடுத்து மாலையிட்டார் கோவிலனர்

இவ்வாறு கல்யாணம் நடத்த விதத்தைப் பாடுகிறது
 கோவிலன் கதை. இதனால், அறியாத பருவமுள்ள பெண்ணை
 மணம் செய்யும் வழக்கம் நமது நாட்டில் பிற்காலத்திற் பரவி
 விட்டது என்பதை அறிகின்றோம். பழந் தமிழ்நாட்டில் இப்
 பழக்கம் இருந்ததில்லை. மணப்பெண் அழுதால் அதன்
 கையில் பழமோ, அல்லது ஏதாவது தின்பண்டமோ
 கொடுத்து மாலையிடும் வழக்கம் இருந்ததை அறிகின்றோம்

தாசிகளின் மோசம்

கோவிலன் மாதகியுடன் வந்தவுடன், அவனைப் பார்த்து
 உனக்கு என்னென்ன வேண்டுமென்று கேட்கின்றான்.
 அவள் தனக்கு இன்னின்னவை வேண்டும் என்று
 கோவிலனைக் கேட்கின்றாள். இந்தப் பகுதியைப் பாமர
 மக்கள் சுவைக்கும் படி மிகவும் ரசமாகக் கூறுவது கோவிலன்
 கதை.

காலைக்கடைச் செலவுகொள்ள

கால்மரக்கால் பொன்வேணும்

உச்சிக்கடைச் செலவுகொள்ள

ஒருமரக்கால் பொன்வேணும்

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரனார்

அந்திக்கடைச் செலவுகொள்ள

அரைமரக்கால் பொன்வேணும்
பாக்குகொள்ள எந்தனுக்குப் பத்துலட்சம் பொன்வேணும்
வெற்றிலை வாங்குதற்கு வேணலட்சம் பொன்வேணும்
புகையிலை வாங்குதற்குப் பொன்கப்பல் பணம் வேணும்
சுண்ணம்பு வாங்குதற்குச் சொர்ணம் கப்பல் பணம் வேணும்
நித்தம் ஒரு ஆயிரம்பொன் சத்தியமாய்த் தரவேணும்
பொழுதைக்கு ஆயிரம்பொன் பக்குவமாய்த் தரவேணும்
இப்படிக்குத் தரவேணும் இன்பமுள்ள நாயகரே

என்று கேட்டாள் மாதகி. இவ்வனவும் தருகிறேன் என்று
ஒப்புக்கொண்டான் கோவிலன். 'இன்னும் என்ன
வேண்டும் கேள்' என்றான்.

நட்டுவர்க்கு ஆயிரம்பொன் நலமாகத் தரவேணும்
மத்தளக் காரனுக்கு வளமாகத் தரவேணும்
சுகிகாரப் பையனுக்குச் சொர்ணம் கொடுக்கவேணும்
எந்தனுட மா தாவுக்கு ஏழுலட்சம் தரவேணும்
இப்படிக்குச் சத்தியமாய் எனக்குமே நீர்தாரும்

என்று கேட்டாள் மாதகி. இவற்றில் தாசி வீட்டில் வாழ்
வோர் யார் யார் என்பதைக் காணலாம். இதற்கு மேலும்
மாதகி கேட்டாள்:

குத்துணி ரவிக்கைகளும் சூசம்பாவின் சேலைகளும்
பட்டு ரவிக்கைகளும் பசும்பொன்னால் சேலைகளும்,
இரத்தின சடைப்பிலையும் இப்போது வேணும் என்றுள்.
அப்படியே தான்கொடுத்தான் ஆண் அழகன் கோவிலனும்.

இதற்கு மேலும், கோவிலன் அவளுக்குச் செய்து போட்ட
நகைகள் இவை இவை என்பதைக் குறிப்பிடுவது நல்ல
சுவையுள்ள பகுதியாகும்:

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரனார்

கல்இழைத்த கம்மல் அது கட்டழகன் செய்தான் காண
கொப்புடனே வாளிகளும் கோர்வைமணித் தாழ்வடமும்
முத்திழைத்த மூக்குத்தி மோகன மாலைகளும்,
எட்டு விரலுக்கும் இசைந்த கணையாழி
சுண்டு விரலுக்குச் சுற்றக் கணையாழி
வங்கியும் செய்தார்காண் மயில் அணையாள் மாதகிக்கு
காலாழி, பீலாழி கண்டசரம், மார்பதக்கம்
சவுளிப் பதக்கங்களும் ஏந்திழைக்குச் செய்தார்காண்

மேலே காட்டியவைகளால், பொதுமக்கள் ஒரு உண்
மையை அறிவர். தாசிகள் தொழில், பொருள் பறிப்பது காண்.
எவ்வளவு பெரிய பணக்காரராயிருந்தாலும், அவர்கள்
அவனை மொட்டையாண்டியாக் கிவிடுவார்கள். தாசி வலை
யிலே விழ்ந்தவன் மீளமாட்டான். இவ்வுண்மையை இந்த
நிகழ்ச்சி உணர்த்துகின்றது.

காமத்தினால் அறிவு குலையும்

(காமத்திலே ஈடுபட்ட தாசிலோலன், எவ்வாறு அறி
விழந்து தடுமாறுவான் என்பதையும் இக்கதையிலே எடுத்த
துக் காட்டப்பட்டுள்ளது. மாதகியின் மையலில் மூழ்கிய
கோவிலன் நிலையை அழகாகச் சொல்லுகிறது இக்
காவியம்:

பன்னிரண்டு வருஷம் பைங்கிரியாள் வீடுதனில்
பட்டணத்தான் கோவிலனும் பாங்குடனே வீற்றிருந்தான்;
ஆட்டம்ஆடி வீடுவந்தால் அவள் அடியைத்தான் பிடிப்பான்
பாட்டுப்பாடி வீடுவந்தால் பக்சம் எல்லாம்தான் பிடிப்பான்
வைத்தசாதம் உண்ணுவான் வழிநடந்தால் கால்பிடிப்பான்
தலைமாட்டில் வந்துநின்று தாழம்பூச் சூட்டிடுவான்
அவளுக்குத்—

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரனார்

தம்பலக் காளாஞ்சி தலைமேல் சுமந்திருப்பான்
எச்சில் படிக்கம் அதை ஏந்தி யிருப்பானே
அமரர்கள் கோவிலுக்கு ஆடஇவள் போனாக்கால்
அவள்பின் இவன்போவான் ஆண்அழகன் கோவிலனும்.

இவ்வடிகள், பெண் மோகத்தில் சிக்கியவனுடைய சீர்
கேட்டை விளக்குகின்றன.

இவ்வாறு, நாட்டு நடப்பை எடுத்துக்காட்டும் முறை
யிலே அமைந்திருக்கின்றது இக்கதை.)

மனங்கவரும் கவிதை

கோவிலன் கதை போன்ற இலக்கியங்களிலே அமைந்
திருக்கும் பாடல்களுக்குப் பழைய இலக்கணம் இல்லை.
புதிய மாதிரியில் அமைந்த பாடல். இப்பாடல்களை “வசன
கவிதை” என்றுகூடச் சொல்லலாம்.

இத்தகைய நூல்கள் இன்றும் நமது நாட்டு மக்களால்
படிக்கப்படுகின்றன. காத்தவராயன் கதையை அறியாத
வர்கள் யார்?

இத்தகைய பொதுமக்கள் இலக்கியங்களிலே அமைந்
திருக்கும் தொடர்கள் பல அப்படியே படிப்போர் உள்ளத்
திலே பதியும்படி அமைந்திருக்கின்றன.

கையிலே காசும்இல்லை

கடன்கொடுப்பார் ஆரும்இல்லை:

இவ்வடி நமது மனத்தை அள்ளுகிறதன்றோ?

பெண்சாதி கால்விலங்கு

பிள்ளையொரு சுள்ளாணி.

மறக்க முடியாத தொடர் அல்லவா?

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரனார்

(வாழ்வுக்கு உதவாவிட்டால்
சாவுக்கு உதவவேண்டும்.)

நாட்டு மக்களின் பண்பாட்டை அறிவுறுத்தும் தொடர்.

பட்டணமாம்! பட்டணமாம்!
காவிரிப்பூம் பட்டணமாம்!
கஞ்சிகொண்டு மதவடைக்கும்
காவிரிப்பூம் பட்டணமாம்!

காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின் செல்வப்பெருக்கை-சோற்றுக்குப் பஞ்சமில்லாத தன்மையை—இதைவிடச் சுருக்கமாக, ஆழமாக ஆராலும் சொல்லமுடியாது.

மேலே கூறியவைகளைக்கொண்டு, மக்கள் இலக்கியம் என்ற வரிசையிலே பஞ்சபாண்டவர் வனவாசர், அல்லி அரசாணி மாலை, பவளக்கொடி மாலை, நல்லதங்காள் கதை, தேசிங்குராஜன் கதை, கான் சாயபு சண்டை, கோவிலன் கதை, காத்தவராயன் கதை, ஆரவல்லி குரவல்லி கதை போன்ற பல நூல்களைச் சேர்க்கலாம்.

இவைகளைப் போன்ற செய்யுள் அமைப்பும், புதிய கருத்தும் கொண்ட நூல்கள் பிறக்கவேண்டும். மக்கள் இலக்கியம் வளர இதுவே வழியாகும். மக்கள் இலக்கிய வளர்ச்சியை மறந்து விடுவது பொது மக்களை அலட்சியம் செய்வதாகவே முடியும்.

8. வசன இலக்கிய வளர்ச்சி

இப்பொழுது 'தமிழ்வளர்ச்சி' என்னும் பெயரால் நடைபெற்று வரும் கிளர்ச்சி பலர் உள்ளத்தில் ஒருவிதமான குழப்பத்தை உண்டாக்கி வருகின்றது. இந்தக் கிளர்ச்சி இப்போது புதிதாகத் தோன்றியது என்று கூற முடியாது. ஏறக்குறைய நாற்பது ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்புதான் இக் கிளர்ச்சி பிறந்தது. அது இன்று ஓரளவு வளர்ந்து வட்டது. தனித்த தமிழிலே எழுதவேண்டும் என்பதுதான் இக்கிளர்ச்சி. இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு இக்கிளர்ச்சி துணை செய்யுமா? துணை செய்திருக்கிறதா? என்பதைத்தான் நாம் எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும்.

மூன்று கருத்துக்கள்

தமிழை எப்படி எழுதவேண்டும் என்பதிலே மூன்று விதமான கருத்துள்ளவர்கள் இருக்கின்றனர்.

“தமிழோடு பிறமொழிகள் கலக்கக்கூடாது. குறிப்பாக வடமொழிச் சொற்களைச் சேர்க்கவே கூடாது. தனித் தமிழாகத்தான் எழுதவேண்டும். அப்பொழுதுதான் தமிழ் வளரும்; தமிழ் இலக்கியம் வளரும்” என்று கூறுகின்றனர். இவர்களுக்கு கருத்துக்களைப்பற்றிக் கவலையில்லை. தனித் தமிழ்ச் சொற்களை அடுக்கி எழுதிவிட்டால் போதும்; அதுவே தமிழை வளர்ப்பதாகும் என்கின்றனர். “வடமொழியின் சேர்க்கையால் தமிழ்மொழி கெட்டுப் போயிற்று; தமிழின் சீர்குலைவுக்கு வடமொழிதான் காரணம்; வட

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரஞர்

மொழி கற்றவர்கள் தமிழுக்குத் துரோகம் செய்துவிட்டனர்; தமிழைக் கெடுத்துவிட்டனர்” என்றும் பேசுகின்றனர்; எழுதுகின்றனர். தனித் தமிழ் அன்பர்களின் கூற்று இது.

மற்றொரு சார்பினர், வேண்டுமென்றே தமிழுடன் வட மொழியைக் கலந்து எழுதுகின்றனர். பெரும்பாலான மக்கள் வழங்கும் தமிழ்ச் சொற்களைக் கூடக் கைவிட்டுவிடுகின்றனர். அவைகளுக்குப் பதிலாக வடமொழிச் சொற்களை வைத்து எழுதுகின்றனர். “தாகத்திற்குத் தண்ணீர் கேட்பார்” என்பது சாதாரணமாக—பொதுவாக—பலருக்கும் புரியும் தொடர்; “சாப்பிடப் போனான்” என்றால் புரிந்து கொள்ளாதவர்கள் ஒருவரும் இல்லை. இவை பெரும்பாலான மக்களுக்குப் புரியும் தொடர்கள். இவைகளை, “தாகத்திற்கு சுத்த ஜலம் கேட்டான்” என்று எழுதுவது அவ்வளவு சிறந்ததல்ல. பெரும்பான்மையோர்—பொது மக்கள் தமிழ் அல்ல; சிறுபான்மையோர் தமிழ்.

மற்றொரு சார்பார், “பொதுமக்களுக்குப் புரியும் பாஷையிலே எழுதவேண்டும்; வழக்கத்திலிருக்கும் தமிழ்ச் சொற்களை மாற்றிவிடக் கூடாது. தமிழைப்போலவே பொதுமக்களிடம் வழங்கிவிட்ட பிற சொற்களைப் பயன்படுத்திக் கொள்வது தவறாகாது” என்று கூறுகின்றனர். “மக்களோடு சேர்ந்துதான் பாஷை வளரவேண்டும். மக்களோடு சேராமல் பாஷையைத் தனியாக வளர்க்கமுடியாது. மக்களுக்காகத்தான் மொழியே தவிர, மொழிக்காக மக்கள் அல்லர்” என்பதே இவர்கள் கூற்று.

எழுத்தில் ஜனநாயகம்

இந்த மூன்று கட்சிக்காரர்களில் மூன்றாவது கட்சியினர் தான் இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரையிலும்—தமிழ்

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரனார்

வளர்ச்சியைப் பொறுத்தவரையிலும்—ஜனநாயகக் கட்சியினர் ஆவார். இந்த மூன்றாவது கட்சியினரைப் பின்பற்றி எழுதப்படும் நூல்கள்தான் மக்களிடையிலே மிகுதியாகப் பரவும். இவர்களின் கொள்கையைப் பின்பற்றி எழுதப்படும் எழுத்துக்களின் மூலம்தான் மக்கள் பயனடைவார்கள் பொதுமக்கள் அனைவரையும் படிக்கும்படி செய்யவேண்டும்; அறிவுடையவர்களாக்க வேண்டும் என்று நினைப்பவர்கள், அவர்களுக்குப் புரியும்படியான—தெளிவான—முறையில் தான் எழுதவேண்டும்.

மொழியும், இலக்கியங்களும் வளரவேண்டும் என்று நினைக்கின்றவர்கள், இப்படித்தான் எழுதவேண்டும் என்று கட்டுப்படுத்தமாட்டார்கள்; மக்களைத் தழுவின மொழி வளரவேண்டும் என்றுதான் நினைப்பார்கள்.

பிறமொழி கலக்காமல் எழுதவேண்டும் என்பவர்கள் மொழி வளர்ச்சியிலும் இலக்கிய வளர்ச்சியிலும், பற்றுள்ளவர்கள் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆனால் சிறுபான்மையோர் செல்லும் வழியிலே பெரும்பான்மையோர் வரவேண்டும் என்று விரும்புகின்றனர். இதுபோலவேதான், வடமொழியைக் கலந்து எழுதுவதுதான் தமிழுக்கு அழகு என்று நினைப்பவர்களும் ஆவார்கள்.

சிறுபான்மையோர் வழியில் பெரும்பான்மையோர் நடப்பது என்பது பழங்காலக் கொள்கை. பெரும்பான்மையோர் கருத்தை ஒட்டித்தான் சிறுபான்மையோர் நடக்க வேண்டும் என்பதுதான் இன்றையக் கொள்கை.

இலக்கியம் வளர்ந்த விதம்

“மொழி என்பது, ஒருவர் கருத்தை மற்றொருவர்க்கு அறிவிப்பதற்கான ஒரு கருவி” என்ற தத்துவத்தை உணர்ந்

தவர்கள், அப்படித்தான் எழுதவேண்டும், இப்படித்தான் எழுதவேண்டும் என்று தடையுத்தரவு போடமாட்டார்கள்; கட்டளையிடமாட்டார்கள்; பொதுமக்களுக்குப் புரியும்படி எழுதவேண்டும் என்ற பொதுக்கருத்தைத்தான் ஒப்புக் கொள்வார்கள்.

பழைய இலக்கியங்கள் கூட இப்படித்தான் வளர்ந்து வந்திருக்கின்றன. சங்க இலக்கியங்களின் தமிழ் நடைக்கும், சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை முதலிய காவியங்களின் நடைக்கும் வேற்றுமையுண்டு; தேவாரப்பாடல்களின் நடைக்கும் பிரபந்தப் பாடல்களின் நடைக்கும் வேற்றுமையுண்டு; கம்பன் கவிதை நடைக்கும் அவற்றின் பின் தோன்றிய புராணங்களின் நடைக்கும் வேற்றுமை உண்டு; வில்லிபாரதம், திருப்புகழ், தாயுமானவர் பாடல் போன்ற நூல்களின் நடைக்கும் இவைகளுக்கு முன் தோன்றிய நூல்களின் நடைக்கும் வேற்றுமையுண்டு.

சங்க நூல்களைவிட, சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை முதலிய காவியங்களிலே திசைச் சொற்களும், வட சொற்களும் அதிகமாகக் கலந்திருக்கின்றன; இவைகளை விடத் தேவார—பிரபந்தப் பாடல்களில் வடமொழியும், திசைச் சொற்களும் இன்னும் அதிகம். இவைகளைவிடக் கம்பன் கவிதையில் இன்னும் கொஞ்சம் வடமொழியும், திசைச் சொற்களும் அதிகம். கம்பன் கவிதைக்குப்பின் தோன்றிய புராணங்களில் வடமொழிச் சொற்கள் இன்னும் கொஞ்சம் அதிகம். பாரதம், திருப்புகழ், தாயுமானவர் போன்ற நூல்களில் வடமொழிச் சொற்கள் ஏராளமாகக் கலந்து காணப்படுகின்றன.

தமிழறிஞக சாமி சிதம்பரனார்

தமிழர்களிடம் வடமொழிப் பயிற்சி வளர்ந்ததும், ஏனைய மொழியினருடன் கூட்டுறவு ஏற்பட்டதுமே இவ்வாறு தமிழுடன் வடமொழியும் பிறமொழிச் சொற்களும் கலந்தமைக்குக் காரணமாகும், இது இயற்கை; யாராலும் வலிந்து புகுத்தப்பட்டதன்று.

இன்று உலகத்திலே, வளர்ச்சியடைந்த மொழி என்று கொண்டாடப்படும் ஆங்கிலம் எப்படி வளர்ந்திருக்கிறது என்பதை எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும். தனித்த ஆங்கிலத் தால் எழுதவேண்டும் என்று, ஆங்கில மொழி அபிமானிகள் கட்டுப்பாடு ஏற்படுத்தியிருந்தால் இன்று அந்த மொழி உலகம் மதிக்கும்படி வளர்ந்திருக்க முடியுமா? ஆங்கிலேயர் எந்தெந்த நாட்டை ஆண்டார்களோ, ஆளுகின்றார்களோ அந்தந்த நாட்டு மொழிச் சொற்கள் எல்லாம் ஆங்கிலத்தில் கலந்திருக்கின்றன என்பதை ஆங்கிலம் படித்தவர்கள் அனைவரும் ஒப்புக் கொள்கின்றனர். மொழி வளர்ச்சிக்கு வழிகாட்டுவதில் ஆங்கிலம் ஒரு முன்னோடி என்பதை எவர்தான் மறுக்க முடியும்?

தனித்த தமிழில்தான் எழுதவேண்டும். என்ற கிளர்ச்சி ஏற்பட்டபின், எத்தனை இலக்கியங்கள் தமிழில்—தனித் தமிழில்—பிறந்திருக்கின்றன என்பதை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்.

தடையுத்தரவிருந்தால்

காலஞ்சென்ற பேராசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளை அவர்கள் தமிழைத் தெய்வமாகப் போற்றியவர். தமிழ்த் தெய்வ வாழ்த்துக் கூறி “மனோன்மணியம்” என்னும் கவிதை நாடகத்தை எழுதியிருக்கிறார். அது சிறந்ததொரு இலக்கிய

தமிழறிஞர் சாமி, தெம்பரனூர்

மாக விளங்குகிறது. அது தனித்த தமிழில் எழுதப்படவில்லை.

இன்றுள்ள கவிஞர் பாரதிதாசன் அளவுகடந்த தமிழ்ப் பற்றுள்ளவர்; வடமொழிச் சொற்களையெல்லாம் தமிழ்ச் சொற்கள் என்று காட்டுவதிலே முனைந்து வேலை செய்து கொண்டு இருக்கின்றார். இவருடைய பாடல்கள் எல்லாம் தனித்த தமிழ்ப் பாடல்களா என்று நினைத்துப் பார்க்க வேண்டுகிறோம்.

கம்பனைப் பார்த்து, நீ தனித்த தமிழிலேதான் பாட வேண்டும் என்று யாராவது சொல்லியிருந்தால்—அவர் வாக்கில் சரளமாக வந்து குதிக்கும் சொற்களை ஒதுக்கி விட்டுத் தனித் தமிழ்ச் சொற்களைத் தேடி வைத்துப் பாடத் தொடங்கியிருந்தால்—கம்பரசமாயணம் இவ்வளவு சுவையுடன் அமைந்திருக்குமா?

தேவார ஆசிரியர்களும், பிரபந்த ஆசிரியர்களும் இந்த இயக்கத்திலே ஈடுபட்டிருந்தார்களானால்—தனித் தமிழ் இயக்கத்திலே ஈடுபட்டிருந்தார்களானால்—படிப்போர் உள்ளத்தைப் பரவசமாக்கும் அவர்களுடைய அருந் தமிழ்ப் பாடல்கள் பிறந்திருக்கமுடியுமா?

அருணகிரிநாதர், வில்லிபுத்தூரார், தாயுமானவர்—இவர்களைப் பார்த்து, வடமொழிச் சொற்களைக் கலந்து பாடாதீர்கள் என்று யாராவது பயமுறுத்தியிருந்தால் அவர்கள் மறைந்துதான் போயிருப்பார்கள். அவர்களுடைய சந்தப் பாடல்களையும், சிறந்த கருத்துக்களையும் நாம் பெற்றிருக்க முடியாது.

நமது காலத்து இராமலிங்க அடிகள் பாடல்கள் தனித் தமிழ்ப் பாடல்களா? அவர் தனித் தமிழ் எல்லையிலே

தமிழறிஞர் சாமி, சிதம்பரனார்

அடங்கி நின்றிருந்தால். உள்ளம் உருக்கும் உயர்ந்த செந்தமிழ்ப் பாடல்கள் பிறந்திருக்க முடியுமா?

இந்த உண்மைகளை நாம் எடுத்துக் காட்டுவதால் வடமொழிச் சொற்களையும், திசைச் சொற்களையும் சேர்த்து எழுதத்தான் வேண்டும் என்று நாம் கருதுவதாக எண்ணி விடவேண்டாம்; மொழியும் இலக்கியமும் எப்படி வளர்ந்திருக்கின்றன என்பதையே எடுத்துக் காட்டுகிறோம்.

தனித் தன்மையின் சிறப்பு

ஒவ்வொரு கவிஞருக்கும் ஒரு தனி நடை உண்டு; ஒவ்வொரு எழுத்தாளருக்கும் ஒரு தனி நடை உண்டு; அவர்களுக்குரிய தனித்த நடையிலே கவிதைகளையோ, வசனங்களையோ எழுதினால்தான் அவைகளில் உயிரோட்டம் இருக்கும்; தனித் தமிழ் அல்லது கலப்புத் தமிழ் என்பதை உள்ளத்திலே நினைத்துக் கொண்டு எழுதத் தலைப்பட்டால் அந்த நடையிலே உயிர் இருக்காது. அவர்கள் எழுதும் போது சொல்லிலே கவனம் செலுத்துவார்களே அன்றிக் கருத்தை மறந்துவிடுவார்கள்; இந்த உண்மையை எழுத்தாளர்கள் மறந்து விடக்கூடாது.

நமது காலத்து வசன கர்த்தாக்களை எடுத்துக்கொள்ளுவோம்; அதாவது உரைநடை ஆசிரியர்களை எடுத்துக் கொள்வோம்.

உரைநடை ஆசிரியர்களுள் முதன்மையிடம் பெறக்கூடியவர் ஆறுமுக நாவலர் அவர்கள். தமிழுக்கு அவர் செய்திருக்கும் பணி அளவற்றவை. அவருடைய தமிழ் நடையிலே வடமொழிக் கலப்பு அதிகம் என்பதை எவரும் மறுக்க முடியாது. ஆனால் அந்த நடையிலே சுவையில்லை; இனிமை

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரஞர்

யில்லை; படிப்பவர்க்குப் புரியவில்லை என்று கூறுவோர் இல்லை.

வேதநாயகம்பிள்ளை

வேதநாயகம் பிள்ளை அவர்கள் நட்டையை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள் :

“எண்ணிறந்த தேவாலயங்களும், பிரமாலயங்களும், அன்ன சத்திரங்களும், நீர்வளமும், நிலவளமும், நாகரிகமும், ஆசார நியமங்களும் நிறைந்த இந்தத் தமிழ்நாடு, மற்றைய நாடுகளிலும் விசேஷம் என்றும், அப்படியே தமிழ்ப் பாஷையும், சர்வோத்தகிருஷ்டமான பாஷையென்றும், சகலரும் அங்கீகரிக்கிறார்கள்.

“அகஸ்தியர் நாவிலே பிறந்து, ஆரியத்தின் மடியிலே வளர்ந்து, ஆந்திரம் முதலிய பாஷைகளின் தோழமை பெற்று, சங்கப் புலவர்களுடைய நாவிலே சஞ்சரித்து, வித்துவாங்களுடைய நாக்கிலே விளையாடி, திராவிட தேசம் முழுதும் ஏகச் சக்கராதிபத்தியம் செலுத்திவந்த தமிழரசியை இப்போது இகழலாமா?

“நம்மை பெற்றதும் தமிழ்; நம்மைத் தாலாட்டித் தூங்க வைத்ததும் தமிழ்; நம்முடைய மழலைச் சொல்லால் நம் முடைய தாய்தந்தையரைச் சந்தோஷப்பித்ததும் தமிழ். நாம் குழந்தைப் பருவத்தில் பேச ஆரம்பித்தபோது முந்தி உச்சரித்ததும் தமிழ். நம்முடைய அன்னையும் தந்தையும் நமக்குப் பாலோடு புகட்டினதும் தமிழ். தாய், தந்தை. குரு முதலானவர்கள் நமக்கு ஆதியில் உபதேசித்ததும் தமிழ். ஆதிகாலம் முதல் நம் முன்னோர்கள் எல்லோரும் பேசின பாஷையும் தமிழ். இப்போது நம்முடைய மாதா பிதாக்க

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரஞர்

களும், பந்து ஜனங்களும், இஷ்ட மித்திரர்களும், இதரர்களும் பேசுகிற பாஷையும் தமிழ்; நம்முடைய வீட்டு பாஷையும், தமிழ்நாட்டுப் பாஷையும் தமிழ்.

“இப்படிப்பட்ட அருமையான பாஷையை விட்டுவிட்டுச் சமஸ்கிருதம், லத்தீன் முதலிய அந்திய பாஷைகளைப் படிக்கிறவர்கள் சுற்றத்தார்களை விட்டுவிட்டு, அந்தியர்களிடத்தில் நேசஞ் செய்கிறவர்களுக்குச் சமானமாயிருக்கிறார்கள்”.

என்று தாய்மொழியாகிய தமிழ் படிக்காதவர்களைப் பற்றி எழுதுகிறார், இது பிரதாப முதலியார் சரித்திரத்தில் கண்டது.

வேதநாயகம் பிள்ளையைத் தமிழ்ப் பற்றில்லாதவர், தமிழைக் கெடுத்தவர் என்று யாரேனும் துணிந்து சொல்ல முடியுமா? இந்தத் தமிழ்நடையிலே இனிமையிலையா? இலக்கிய அமைப்பு இல்லையா? அவருக்குத் தனியாக அமைந்த சரளமான நடையில் எழுதியதால்தான், அவருடைய எழுத்துக்கள் உயிருடன் வாழ்கின்றன.

ராஜம் அய்யர்

கமலாம்பாள் சரித்திரம் எழுதிய ராஜம் அய்யர் அவர்களின் எழுத்து வேறுவிதமானது; வேதநாயகம் பிள்ளை அவர்களின் நடையின் அமைப்பு வேறு ஆயினும் வேதநாயகம் பிள்ளை அவர்கள் தமிழ்நடையில் ஒரு தனிச்சுவை இருப்பது போல, ராஜம் அய்யர் நடையிலும் ஒரு தனிச்சுவை உண்டு:

“ஸ்ரீநிவாசனுக்குச் சாந்திமுகூர்த்தமான சமாச்சாரத்தை நாம் முன்னமே சொல்ல அவகாசப்படவில்லை.

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரஞர்

அவனும் இலட்சமியும் நாளும் தமயந்தியும் போல அந்நியொந்தியமாய் இருந்து வந்தார்கள். 'காதலிருவர் கருத்தொருமித்து ஆதரவு பட்டதே இன்பம்' என்று சொல்லப்பட்ட இன்பத்தை அவர்களைப்போல் இவ்வலகத்தில் அடைந்தவர்கள் கிடையாது. 'இகத்துள சுகத்திற்கு அளவுகோலாய் பாத்துள சுகத்தை வரித்த சித்திரமாய்' என்று வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிற உண்மையான அன்பின் மதுரமான அதிரகசியங்களை அவர்களைப் போல் அறிந்து அநுபவித்தவர்கள் இல்லை."

இது ராஜம் அய்யர் அவர்களின் நடைக்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டு. இந்த நடையில் இனிமையில்லையா? சுவையில்லையா? விளக்கம் இல்லையா?

புதிய எழுத்தாளர்கள்

புதுமைப்பித்தன் நடையிலே ஒரு தனிச் சிறப்பு உண்டு. அவருடைய நடையில் பல விஷயங்கள் எண்ணிப் பார்க்கும் படி செய்கின்ற சிறு வாக்கியங்கள் உண்டு. அவ்வாக்கியங்களை உரைநடை என்று கூறுவதைவிடச் செய்யுள் நடை என்றுகூடச் சொல்லிவிடலாம். இத்தகைய ஆற்றலை உரை நடையாசிரியர்களிடம் காணுவது அரிது. இத்தகைய நடை அவருக்கே தனியாக அமைந்த ஒரு நடையாகும்.

இவ்வாறே, மறைமலை அடிகள், திரு. வி. க., வ. வே.சு. அய்யர், பாரதியார், கல்கி போன்றவர்களின் தமிழ் நடைகள் தனித்தனிப் பண்புடன் அமைந்திருப்பதைக் காணலாம்.

தனித் தமிழ் நடையில்தான் எழுதவேண்டும், அல்லது கலப்புத் தமிழில்தான் எழுதவேண்டும் என்று முடிவு

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரனார்

கட்டிக் கொண்டு எழுதுவதால் மொழி வளராது; இலக்கியங்களும் பெருக மாட்டா; பெரிய தேக்கம்தான் ஏற்படும். காப்பியடிக்கும் புத்தகங்கள் தாம் பிறக்கும்.

அவரவர்களின் திறமைக்கும், அறிவுக்கும் ஏற்ற இயற்கையான நடையில்—தாராளமாகத்—தட்டுத் தடங்கல் இல்லாமல் எழுதுவதுதான் சிறந்த நடையாகும்; உயிருடன் இயங்கும் நடையாகும்; மக்கள் மனதைக் கவரும் நடையாகும்; மொழியும், இலக்கியமும் வளர்வதற்கான நடையாகும், இவ்வுண்மையைப் பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டுகிறோம்.

9. வசன இலக்கியம் வளர்த்த விதம்

உரையாசிரியர்களின் தமிழ் நடை உயர்ந்தது; சுருக்கமும் தெளிவும் அமைந்தது; ஆனால் இக்காலப் பொதுமக்களுக்குப் பயன்படாது.

நாவலர் காலத்து உரை நடை—சிறப்பாகக் கி. பி. 19-ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய உரை நடை பொது மக்களை மனத்தில் வைத்துக் கொண்டே எழுதப்பட்ட உரை நடை. அது இன்றும் மக்களுக்குப் பயன்பட்டு வருகின்றது.

இருபதாம் நூற்றாண்டிலே நல்ல உரைநடை நூல்கள்-வசன நூல்கள் தோன்றியிருக்கின்றன. இவைகளில் பண்டை உரையாசிரியர்களைப் பின்பற்றி எழுதிய நூல்களால் பொதுமக்களுக்குப் பயன் இல்லை. பொது ஜனங்களை நினைத்து எழுதும் நூல்களே பயன்பட்டு வருகின்றன.

தமிழ் நடை இப்படித்தான் இருக்கவேண்டும் என்று கட்டுப்படுத்தினால் தமிழ் வளராது. ஒவ்வொரு எழுத்தான இக்கும் ஒவ்வொரு தனித் தன்மையுண்டு.

இவைகளை — இக்கருத்துக்களை — இக்கட்டுரையிலே காணலாம்.

சுதந்திரத்தின் பயன்

நமது நாடு சுதந்திரம் பெற்றபின் நமது பண்பாடு, கலை, இலக்கியம், மொழி முதலியவைகளை வளர்க்கவேண்டும்

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரனார்

என்ற ஆர்வம் தலைதூக்கி நிற்கின்றது. இத்தகைய ஆர்வம் பாரத நாட்டில் உள்ள எல்லா மொழியினரிடமும் காணப்படுகின்றது. சுதந்திரம் உள்ள எந்த நாட்டிலும் இத்தகைய உணர்ச்சி மக்களிடம் தோன்றுவது இயற்கையாகும்.

இந்த இயற்கையை ஒட்டி, நமது தமிழகத்தில் இன்று வளர்ந்துவரும் மொழி வளர்ச்சி பற்றிய கிளர்ச்சியை மட்டும் சிறிது ஆராய்வோம்.

தமிழிலே உள்ள பண்டைக்கால நூல்கள் எல்லாம் செய்யுள் வடிவிலே எழுதப்பட்டவைகள்தாம். அவைகளும், நீதியையும், தர்மத்தையும் போதிக்கும் நூல்கள்தாம். பண்டை மக்கள் வரலாற்றையும் வாழ்க்கை முறையையும் எடுத்துக் காட்டும் நூல்களும் இருக்கின்றன. பொழுது போக்குக்காக படித்துச் சுவைக்கக், கூடிய கதைகளும், காவியங்களும் கற்பனைகளும் நிரம்பிய நூல்களும் உண்டு. பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்கள் பெரும்பாலும் இப்படித் தான் அமைந்திருக்கின்றன.

தொழில்முறை, விஞ்ஞானம், மருத்துவம், கட்டிடக் கலை, விவசாயம், நிலநூல், வானநூல் போன்ற நவீன நூல்கள் பண்டைக் காலத்தில் மிகுதியாக எழுதப்படவில்லை. இவைகளைப் பற்றிய குறிப்புக்கள் பண்டைத் தமிழ் நூல்களிலே காணப்படுகின்றன என்பதை மறுக்க முடியாது. “இத்தகைய நூல்கள் தமிழிலே இருந்தன; அவைகள் எல்லாம் நீருக்கும், நெருப்புக்கும் செல்லுக்கும் இறையாகி விட்டன” என்று கூறுவோர் உண்டு; இவர்கள் கூற்றையும் நாம் மறுக்கவில்லை. ஆனால் இன்று இத்தகைய நூல்கள் தமிழிலே போதுமான அளவு பிறக்கவில்லை; வளர

வில்லை; இதற்கான முயற்சிகூடக் குறைவுதான். இந்த உண்மையைப் பொய் என்று சொல்லிவிட முடியாது.

நவீன நூல்களைத் தமிழிலே எழுதும்போது, அவைகளை எப்படி எழுதவேண்டும் என்பதிலே கருத்து வேற்றுமை தாண்டவமாடுகின்றது.

மூன்றுவித கருத்துக்கள்

தமிழை எப்படி எழுதவேண்டும் என்பதிலே மூன்று விதமான கருத்துக்கள் உலவுகின்றன.

தமிழிலே பிறமொழிகள் கலக்கவே கூடாது; குறிப்பாக வடமொழிச் சொற்களைச் சேர்க்கவே கூடாது.

தனித் தமிழ்ச் சொற்களாகப் பொறுக்கி எடுத்துத் தான் எழுதவேண்டும்; இதனால்தான் தமிழ் வளரும்; தமிழ் இலக்கியம் வளரும்; என்று சொல்லுகின்றனர் சிலர்.

மற்றொரு சார்பினர் “பிறமொழி கலப்புத்தான் தமிழை வளர்க்கும்; தனித் தமிழ்க் கிளர்ச்சி தமிழை வளர்க்காது; வடமொழிக்கும் தமிழுக்கும் நீண்ட காலத் தொடர்பு உண்டு. ‘சாப்பாடு’ என்று சொல்வதைவிட ‘போஜனம்’ சொல்வதுதான் அழகு’ வணக்கம் என்று சொல்வதைவிட என்று நமஸ்காரம் என்று சொல்வதுதான் நாகரிகம்; ‘தண்ணீர்’ என்று சொல்வதைவிட ஜலம் என்று சொல்வதுதான் சிறந்தது. ‘முயற்சி’ என்று மொழிவதைவிட ‘பிரயத்தனம்’ என்று பேசுவதுதான் வளர்ச்சி” என்று வாதாடுகின்றனர். மற்றொரு சார்பினர் “வடமொழியோ, திசைச் சொற்களோ தமிழில் சேரவேண்டுமா? சேரக்கூடாதா என்ற ஆராய்ச்சியோ, விவாதமோ தேவையில்லை. இந்த ஆராய்ச்சியால்

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரனார்

தமிழ் வளர்ந்துவிடாது. மொழியென்பது மக்கள் நன்மைக்காகத்தான் தோன்றியது. ஆதலால் மக்களுக்குப் புரியும் முறையிலே விஷயங்களை எழுதுவதுதான் நல்லது. இப்படி எழுதுவதுதான் நல்லது. இப்படி எழுதுவதனால் மொழி வளருமேயன்றி மறைந்துவிடாது. வழக்கத்திலிருக்கும் தமிழ்ச் சொற்களை மாற்றிவிடாமல், தமிழ்ச் சொற்களைப் போலவே மக்களிடையிலே வழங்கும் பிற மொழிச் சொற்களின் மேல் போர்தொடுக்கும் வெறுப்புணர்ச்சியில்லாமல் எழுதுவதே தமிழ் வளர்ச்சியாகும்” என்று கருதுகின்றனர்.

எது நல்ல கருத்து?

மேலே காட்டிய மூன்று வகையினரால் யாருடைய கருத்து சிறந்தது? எது மக்களுக்கும் பயன்படக் கூடியது? தமிழ் மொழி வளர்ச்சிக்குத் துணை செய்யக் கூடியது? என்பதை நாம் எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும்.

முதலிலே மொழி என்பது என்ன? அது எதற்காக? என்பதைச் சிந்திக்கவேண்டும். மொழி என்பது, மக்கள் தம் உள்ளத்திலே உருவாகும் எண்ணத்தை மற்றவர்களுக்கு அறிவிக்க உபயோகப்படும் ஒரு கருவியாகும். மக்களுடைய வாழ்வுக்கு—வளர்ச்சிக்கு—முன்னேற்றத்துக்கு உதவுவது மொழியாகும். உணவு, உடை, நிலம், நீர் முதலிவைகள் நமது வாழ்வுக்கு உதவும் கருவிகளாயிருப்பது போலவே, மொழியும் நமது வளர்ச்சிக்கு உதவும் கருவியாக இருக்கின்றது. இந்த உண்மையை உணர்ந்தவர்கள், மக்களின் வாழ்வை ஒட்டி—அவர்களது வளர்ச்சியைப் பின்பற்றி—அவர்கள் பேசும் மொழியிலும் மாறுதல் ஏற்பட்டுத்தான் தீரும் என்பதை மறுக்க மாட்டார்கள்.

“மொழியானது அப்படியே பிறந்த மேனியாகவே இருக்கவேண்டும், பிறமொழி கலக்காத தூயதாகத் துலங்க

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரனார்

வேண்டும்; பிறமொழிக் கலப்பால் மொழியின் தூயதன்மை கெட்டு விடுகின்றது” என்போர் மொழிப் பற்றுள்ளவர்கள் என்பதில் ஐயம் இல்லை. ஆனால் இவர்கள் மொழியின் தத்துவத்தையும், உலகத்தோடு ஒட்ட ஒழுகுதல் தான் சிறந்தது என்ற உண்மையையும் மறந்தவர்கள் என்றுதான் நாம் கொள்ளவேண்டும்.

பிற மொழிச் சொற்களைத் தமிழிலே புகுத்தித்தான் எழுதவேண்டும் என்போர், தூய தமிழ் வேண்டும் என்போர் மீது கொண்ட ஆத்திரத்தால்தான் அப்படிச் சொல்லுகின்றன, இப்படி முடிவு கட்டுவதில் தவறு இல்லை.

முன்னுவது கொள்கையினர்தான்—அதாவது தமிழைப் பொது மக்களுக்குப் புரியும்படி எழுதுவதுதான் மொழியால் மக்கள் பெறும் பயனாகும்—என்பவர்கள் மொழியின் உண்மையை அறிந்தவர்கள். நமது முன்னோர்களும், தமிழ் மொழியை இந்த முறையிலேதான் வளர்த்து வந்திருக்கின்றனர். நமது முன்னோர்கள் பிறமொழி வெறுப்பின்றியே தமிழை வளர்த்து வந்திருக்கின்றனர். இன்று தமிழ்க் கற்ற சிலர் உள்ளத்தைப் பிடித்து உலுக்கும் பிறமொழி வெறுப்பு பண்டைக் காலத் தமிழ்ப் புலவர்களிடம் இருந்ததில்லை. இந்த உண்மையைத் தமிழ் கற்றவர்கள் அனைவரும் அறிவார்கள்.

கி. பி: 9-ஆம் நூற்றாண்டின் உரைநடை

தமிழ் உரைநடை, காலத்துக்குக் காலம் மாறி வந்திருக்கின்றது, மக்கள் வளர்ச்சியோடு இணைந்து வளர்ந்து வந்திருக்கின்றது. உரைநடை வடிவில் எழுதப்பட்ட பழந் தமிழ் நூல்கள் எதுவும் இல்லை. உரையும், பாட்டும் கலந்த தமிழ் நூல்கள் சில இருக்கின்றன. அவை, சிலப்பதிகாரமும்,

தமிழறிஞர் சாமி. கிதம்பரஞர்

பெருந்தேவனார் பாரதமுந்தான். தகடூர் யாத்திரை என்ற நூல் மறைந்து போய்விட்டது.

நமது காலத்துப் புலவர்கள் பெரும்பாலும் உரையாசிரியர்களின் உரை நடையைத்தான் வசன நடைக்கு எடுத்துக் காட்டாகக் கொள்ளுகின்றனர். பலநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னிருந்த உரையாசிரியர்கள் உரைநடையை இன்று அப்படியே 'காப்பி' அடித்து எழுதுவதனால் தமிழ் வளரும் என்பதில் ஐயம் இல்லை. ஆனால் அதனால் பொதுமக்களுக்குப்போதுமான பயன் கிட்டுமா? என்பதுதான் கேள்வி.

“இனிக் காமம் நன்ற மாறு உண்டு. சவர்க்கத்தின் கண் சென்று போகம் துய்ப்பல் என்றும், உத்தரகுருவின் கண் சென்று போகம் துய்ப்பல் என்றும், நன் ஞானம் கற்று வீடு பெறுவல் என்றும், தெய்வத்தை வழிபடுவல் என்றும் எழுந்த காமம் கண்டாயன்றோ? மேன் மக்களானும் புகழப்பட்டு, மறுமைக்கும் உறுதிபயக்கும் ஆதலின் இக்காமம் பெரிதும் உறுதி உடைத்தென்பது.”

இது இறையனார் அகப்பொருள் உரையில் உள்ள தமிழ் நடை, ஏறக்குறைய கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட தமிழ் நடை இது.

காமம், சவர்க்கம், போகம், உத்தரகுரு—ஞானம், தெய்வம் ஆகிய வடமொழிச் சொற்களும் இவ்வுரை நடையில் கலந்து காணப்படுகின்றன. ஆயினும் இந்த நடை சிறந்த தமிழ் நடையென்றுதான் தமிழ்ப் பற்றுள்ளவர்களால் மதிக்கப்படுகின்றது.

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரனார்

கி.பி. 13-ஆம் நூற்றாண்டின் பின்

“அடிசில் என்பது உண்பன, தின்பன, பருகுவன, நக்குவன என்னும் நால்வகைக்கும்; அணியென்பது கவிப்பன, கட்டுவன, செறிப்பன, பூண்பன என்னும் தொடக்கத்தனவற்றிற்கும்; இயம் என்பது கொட்டுவன, ஊதுவன எழுப்புவன என்னும் தொடக்கத்தனவற்றிற்கும், பொதுவாதலின் அடிசில் அயினீரர்; மிசைந்தார் எனவும்; அணி அணிந்தார், மெய்ப்படுத்தார் எனவும், இயல் இயம்பினார், படுத்தார் எனவும்; படை வழங்கினார், தொட்டார் எனவும், பொது வினையான் சொல்லுக.”

இது சேனாவரையர் எழுதும் உரை நடை; தொல்காப்பியம் சொல்லதிகார உரையில் காண்பது. தனித்தமிழ் நடைக்கு இதை உதாரணமாகக் காட்டலாம்.

“இனி மங்கல மரபில் காரியம் செய்வார், வடக்கும் கிழக்கும் நோக்கியும் சிந்தித்தும் நற்கருமங்கள் செய்வாராதலின் மங்கலமாகிய வடதிசையை முற் கூறினார் இந்நூல் நின்று நிலவுதல் வேண்டி. தென்புலத்தார்க்கு வேண்டுவன செய்வார் தெற்கும் மேற்கும் நோக்கியும் கருமங்கள் செய்வாராதலின் தென்றிசையைப் பிற் கூறினார்.”

இது நச்சினர்க்கினியரின் உரை நடை. தொல்காப்பிய எழுத்ததிகார உரையால் கண்டது. காரியம், கருமம், மங்கலம், திசை முதலிய வடசொற்கள் அமைந்த உரை நடை.

“இந்திரன் முதலிய இறையவர் பதங்களும், அந்தம் இல், இன்பத்து அழிவு இல்லீடும் நெறி அறிந்து எய்துவதற்கு உரிய மாந்தர்க்கு, உறுதியென

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரனார்

உயர்ந்தோரால் எடுக்கப்பட்ட பொருள் நான்கு. அவை அறம், பொருள், இன்பம் வீடு என்பன. அவற்றுள் வீடு என்பது சிந்தையும் மொழியும் செல்லா நிலைமைத்து ஆதலின் துறவறமாகிய காரண வகையான் கூறப்படுவது அல்லது, இலக்கண வகையான் கூறப்படாமையின் நூல்களால் கூறப்படுவன ஏனை மூன்றுமே யாம்.”

இது திருக்குறளின் சிறந்த, உரையாசிரியர் பரிமேலழகரின் உரைநடை. பதம், காரணம், இலக்கணம் ஆகிய வட சொற்கள் இந்நடையில் காணப்படுகின்றன.

சேனாவரையர், நச்சினர்க்கினியர், பரிமேலழகர் உரைநடைகள் ஏறக்குறைய ஒரு தன்மையில் இருப்பதைக் காணலாம். பேராசிரியர், அடியார்க்கு நல்லார் போன்ற உரையாசிரியர்களின் நடைகளும் இவை போன்றவேன.

உரையாசிரியர்களில் பெரும்பாலோர் கி. பி. 13-ஆம் நூற்றாண்டிற்கும், 16-ஆம் நூற்றாண்டிற்கும் இடையிலே வாழ்ந்தவர்கள் ஆகவே அக்காலத்திலே உரைநடை எப்படி எழுதப்பட்டு வந்தது என்பதற்கு உரையாசிரியர்களின் தமிழ் நடையே சான்றாகும்.

உரையாசிரியர்களின் உரைநடைகள் சொற் சுருக்கமும் பொருளாழமும் பொருந்தியவை. வடமொழிச் சொற்களையும் கொண்டவை. படித்துச் சுவைக்கத்தக்க அழகிய உரைநடை.

உரையாசிரியர்கள் யாரும் இலக்கணச் சூத்திரங்களுக்கும், செய்யுள்களுக்கும் உரைதான் எழுதினார்கள். மூலபாடத்தின் கருத்தை விளக்கிக் காட்டினார்கள். நூலாசிரி

யரின் நுண்ணறிவை விளக்கியுரைத்தார்கள். இதுவே அவர்கள் குறிக்கோள். உரைநடையிலே நூல்கள் எழுத வேண்டும் என்பதோ, உரைநடை நூல்கள் இன்ன வகையில் எழுதப்படவேண்டும் என்பதோ அவர்கள் குறிக்கோள் அன்று. ஆகையால் உரையாசிரியர்களின் உரைநடையைப் பின்பற்றித்தான் “வசன நடை” அமையவேண்டும் என்று கருதுவது சரியன்று. உரையாசிரியர்கள் எந்த உரைநடை நூல்களையும் எழுதவில்லை என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

கி. பி. 19-ஆம் நூற்றாண்டின் வசனம்

மக்களுக்குப் புரியும்படி — பயன்படும்படி — முதல் முதலில் உரைநடை எழுதத் தொடங்கியவர்கள் பலர் உண்டு. இவர்களிலே பெயர் தெரிந்தவர்கள் சிலர்; பெயர் தெரியாதவர்கள் பலர்.

“சிவபெருமானோடு ஒற்றுமைப்பட்டு, அவ்விறை பணியின் வழுவாது நிற்கும் திண்ணனார், பகற்காலத்திலே மிருகங்களைக் கொண்டு சுவாமிக்கு இறைச்சியை ஊட்டியும், இராக் காலத்திலே நித்திரை செய்யாமல்; சுவாமிக்கு அருகே நின்று இப்படித் தொண்டு செய்து வந்தார்.”

இது ஆறுமுக நாவலர் அவர்களின் உரைநடை. சில சொற்களைத் தவிர பெரும்பாலான சொற்கள் இன்னும் வழக்கத்தில் இருப்பன.

“பூர்வம் சோழ ராஜாவின் மேல் கவிப்பாடிப் பரிசு பெறும் புலவர்களை, ஒரு விறகுத் தலையன் பெண்சாதி பார்த்து, இவர்களெல்லா ஒரு வேலையும் செய்து கஷ்டப்படாமல், பாட்டுப்பாடி எளிதில் பணம் சம்பா

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரனார்

தித்து சுகமாக ஜீவனம் செய்துவர, நம்முடைய புருஷன் மாத்திரம் காட்டுக்குப் போய்க் காலில் கடுமுள் தைக்க, கட்டை வெட்டிக் கைகாய்க்க நாள் தோறும் மாடுபோல உழைத்து விறகு விற்று அரை வயிற்றுக் கஞ்சிக்கும் இல்லாமல் அவதிப்படவேண்டியது என்ன?"

இது அஷ்டாவதானம் வீராசாமி செட்டியாரின் உரை நடை. வாக்கியம் நீளமாக இருந்தாலும் தெளிவாகப் பொருள் விளங்குகிறது.

“அந்த கூனமே ஒருவன் என்னிடத்திற்கு வந்து நீ யார் என்று கேட்டான். அவனுக்கு என் விருத்தர்ந்தத் தைக் குறித்துச் சொன்னேன். அதன் பின்பு, அவன் என் கையைப் பிடித்துக் கடுக இழுத்து ஒரு குகைக்குள் இட்டுக்கொண்டு போனான். அவ்விடத்தல் அனேக மனிதர்கள் இருந்தார்கள். அவர்களை நான் பார்த்துப் பிரமித்து ஆச்சரியப்பட்டதைப் பார்க்கிலும், என்னை அவர்கள் பார்த்து மிகவும் பிரமித்து ஆச்சரியப்பட்டார்கள்.”

இது அரபிக் கதையில் காணும் உரைநடை. 1927-ம் ஆண்டுப் பதிப்பு ஆசிரியர் பெயர் தெரியவில்லை.

நாவலர், வீராசாமி செட்டியார், அரபிக்கதை ஆசிரியர் போன்றவர்களின் உரை நடைகளையெல்லாம் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு வசனநடை என்று சொல்லிவிடலாம்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே, அச்சத் தொழில் பரவியபின், தமிழில் உரை நடை நூல்களும் எழுந்தன. மகாபாரதம், இராமாயணம், பாகவதம் போன்ற பெரிய

பெரிய உரை நடை நூல்கள் பிறந்தன. அரபிக்கதை, பாரசிக்கதை, விக்ரிமாதித்தன் கதை போன்ற கதைகள் தமிழில் எழுதப்பட்டன. விநோதரச மஞ்சரி போன்ற கட்டுரை நூல்களும் தோன்றின. இந்த நூல்களின் வசன நடை இன்றும் பொது மக்களால் படித்துச் சுவைக்கப்படுகின்றன. மக்களுக்குப் புரியும்படியான மொழியிலே எழுதப்பட்ட நூல்கள் இவை. ஆனால் இவைகளைப் பண்டிதர்கள்—தமிழைக் காப்பாற்றும் புலவர்கள் திரும்பிப் பார்ப்பதில்லை.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு உரைநடை ஆசிரியர்களில் வேதநாயகம் பிள்ளையும்; ராஜம் அய்யரும் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

“எண்ணிறந்த தேவாலயங்களும், அன்ன சத்திரங்களும், நீர்வளமும், நிலவளமும் நாகரிகமும், ஆசாரநியமங்களும் நிறைந்த இந்தத் தமிழ் நாடு. மற்றைய நாடுகளிலும் விசேஷம் என்றும், அப்படியே தமிழ் பூரணையும் சர்வோத் கிருஷ்டமான பூரணயென்றும் சகலரும் அங்கீகரிக்கிறார்கள்.”

இது வேதநாயகம் பிள்ளையின் உரைநடை. வடமொழிச் சொற்கள் மிகுதியானாலும் தமிழ் நடைதான்.

“ஸ்ரீனிவாசனுக்குச் சாந்தி முகூர்த்தமான சமாச்சாரத்தை நாம் முன்னமே சொல்ல அவகாசப்படவில்லை. அவனும் லெட்சுமியும் நாளும் தமயந்தியும் போல் வெகு அந்நியோந்நியமாய் இருந்தார்கள்.”

இது இராஜம் அய்யரின் தமிழ் நடை.

ஆறுமுக நாவலர் வீராசாமி செட்டியார். அரபிக்கதை போன்ற நூல்களின் ஆசிரியர்கள், வேதநாயகம்

பிள்ளை, ராஜம் அய்யர் போன்றவர்களின் தமிழ் நடைகள் வடமொழிச் சொற்களும், திசைச் சொற்களும் கலந்தவைகள் தாம். ஆயினும் அவைகள் பொது ஜனங்களால் போற்றப்படும்—படிக்கப்படும் வசனங்களாகவே விளங்குகின்றன, இத்தகைய வசனங்களை எழுதியவர்களுடையெல்லாம், தமிழ்ப் பணி செய்தவர்கள் என்று சொல்லுவதா? அல்லது தமிழ்த் துரோகிகள் என்று கூறுவதா? எந்தத் தமிழனும் இவர்களைத் தமிழ்த் துரோகிகள் என்று துணிந்து சொல்ல முன் வரமாட்டான் என்பது நிச்சயம்.

இக்கால உரைநடை

இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டிலே தமிழ் நடை பல வகையில் வளர்ச்சியடைந்து வருகிறது என்பதில் ஐயமில்லை.

இந்த நூற்றாண்டிலே புலவர்களிலே பலர், பண்டைய உரையாசிரியர்களின் நடையைப் பின்பற்றி எழுதவும் தொடங்கினர். அவர்கள் எழுதியவைகள் பள்ளிக்கூடப் பிள்ளைகள் தலையிலே சுமத்தப்பட்டனவேயன்றி பொது மக்களுக்குப் பயன்படவில்லை. உரையாசிரியர்களின் நடையை உதாரணமாக வைத்துக் கொண்டு எழுதப்பட்ட ஆராய்ச்சி நூல்கள் புத்தகசாலையில் உள்ள அலமாரிகளில் தான் நின்று தவம்புரிகின்றன. இதிலிருந்து 9-ஆம் நூற்றாண்டு உரைநடையும், 13 முதல் 16-ஆம் நூற்றாண்டு வரையில் எழுந்த உரைநடையும் பொது ஜனங்களுக்குப் பயன் தருவன அல்ல என்பதை அறியலாம்.

பண்டைக் கால உரையாசிரியர்களின் நடையைப் பின்பற்றியவர்களிலே வெற்றி கண்டவர் திரு. வி. க. ஒருவர்தான். அவர் நீண்ட வாக்கியங்களாக எழுதாமல் சிறு சிறு

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரஞர்

வாக்கியங்களாக எழுதினார். பொது மக்களுக்குப் புரியாத சில சொற்களையும் அவர் கையாண்டாலும் அவர் நடை தெளிவானது. அவர் நடையின் வெற்றிக்குக் காரணம் வாக்கிய அமைப்புதான்.

“ஆரியர் திராவிடர் பிணக்கையொட்டி, நமது தென்னாட்டில், வடமொழி தென் மொழிப் போரும் புகைந்தெழுகிறது. வடமொழி நமது பரத கண்டத்துக்கு உரிய மொழியென்றும், தென்மொழி இத் தென்னாட்டுக்குரிய மொழியென்றும், மேலே கூறியிருக்கின்றேன். வடமொழி பிராமணர் மொழியென்றும், தமிழ் மற்றவர் மொழியென்றும் சொல்லப்படுவதை நான் மிக உரமாக மறுக்கின்றேன்.”

இது திரு. வி. க. அவர்களின் உரைநடை. புதுமையும் பழமையும் கலந்து விளங்கும் உரைநடை.

“தமிழ் மக்களில் ஒரு பகுதியாருக்குத் திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம் இவற்றின் காலம், சமயக் கொள்கைகளைப் போல் ஆகிவிட்டது. இதன் பொருட்டுத் தங்கள் உயிரையும் கூட இழந்து விடுவார்கள்போல் தோன்றுகிறது. முதல் அல்லது இரண்டாம் நூற்றாண்டிற்குப் பிற்பட்டனவாக இந்நூல்களைக் குறித்தால், அதற்கு அவர்களுடைய மனம் ஒப்பு வதில்லை. பிற்காலத்தனவாயிருக்கக் கூடும் என்று யாரேனும் கூறினால் அவரைத் தமிழ்த் துரோகி என்று பட்டங்கட்டி விடுகிறார்கள்.”

இது பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளை அவர்களின் தமிழ் நடை தெளிவும் சுவையும் அமைந்த நடை.

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரனார்

“சோழனைக் கண்டு மோகித்து வசம் அழிந்திருக்கிறார் ஒரு பெண்; வீட்டில் பல இடங்களில் போய் உட்கார்ந்து பார்க்கிறார். ஆங்காங்குள்ள படுக்கைகளில் படுத்துப் பார்க்கிறார்—மனசுக்கு அமைதி வராதா என்று. உணர்ச்சி தன் வசத்தில் இல்லாததால் கையில் உள்ள வளையல்கள் தாமாகக் கழன்று படுக்கைக்குக் கீழேயோ அல்லது உருண்டுபோய்ப் பெட்டிகளுக்கு அடியிலேயோ கிடக்கின்றன. இது அவளுக்குத் தெரிவதில்லை. அங்குமிங்கும் போய்த் தேட ஆரம்பிக்கிறார்.”

இது டி. கே. சி: அவர்களின் உரைநடை. படிப்பதற்கு இனிமையாகத்தான் இருக்கிறது. இல்லையென்று சொல்ல முடியுமா?

மேலே காட்டிய உரை நடை உதாரணங்களைப் படித்துப் பார்த்தால் ஒவ்வொரு காலத்திலே ஒவ்வொரு விதமாக உரைநடை வளர்ந்திருப்பதைக் காணலாம். வட சொற்களோ, திசைச் சொற்களோ கலந்தமையால் உரை நடையின் தரம் குறைந்துவிடவில்லை என்பதைக் காணலாம்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில்தான் உரை நடை நூல்கள்—அதாவது வசன நூல்கள் மிகுதியாகத் தமிழிலே தோன்றத் தொடங்கின. அப்பொழுது தமிழ் நூல்களை எழுதினவர்கள் பழந்தமிழ் உரையாசிரியர்களின் நடையைப் பின்பற்றவில்லை. மக்களுக்குப் புரியவேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன், வழக்கு மொழிகளையெல்லாம் சேர்த்து எழுதினர். ஆகையால் அவ்வுரை நடை நூல்கள் பொது

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரனார்

மக்களுக்குப் பயன்பட்டன. அவைகள் இன்றும் பயன்படுகின்றன.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் எழுந்த உரைநடை நூல்கள், பெரும்பாலும் மக்களுக்குப் புரியவேண்டும் என்ற கருத்துடன் பிறந்தவைகள் தாம். இக் கருத்துடன் பிறந்த நூல்களே பொது மக்களால் போற்றிப் படிக்கப்பட்டு வருகின்றன.

மக்களை மறந்துவிட்டுத் தமிழுக்குப் பணி செய்கிறோம் என்ற கருத்துடன் எழுதப்பட்ட நூல்கள் மூலையிலே முடங்கித்தான் கிடக்கின்றன. பொது மக்களுக்குப் பயன்படவில்லை. சிறுபான்மையோர்க்குத்தான் பயன்படுகின்றன.

ஆகவே மக்களை மனத்தில் வைத்துக் கொண்டு எழுதப்படும் இலக்கியங்கள் தான் நிலைத்து நிற்கும். பயன்தரும், மக்களுக்கு உதவி செய்யும் என்பது உண்மை. மேலே கூறியவைகளைக் கொண்டு இதை அறியலாம்.

அன்றியும் ஒவ்வொருவர்க்கும் ஒவ்வொரு தனித்தன்மையுண்டு; ஒவ்வொருவர் தமிழ்நடையிலும் ஒவ்வொரு தனிச் சுவையைக் காணலாம். இது இயற்கை. இந்த இயற்கைக்கு மாறாக இப்படித்தான் எழுதவேண்டும் என்று கட்டுப்படுத்திலை மொழி வளரமுடியாது.

மேலே காட்டிய உரைநடை உதாரணங்களைப் படித்துப் பார்க்கும்போது ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு மாதிரியாக அமைந்திருப்பதைக் காணலாம். பலவகையிலே உரைநடைகள் எழுந்தால்தான் படிப்பதற்குச் சுவைதரும். உரைநடைகள் எல்லாம் ஒரே மாதிரியாக இருந்தால் வசனம் வளர்ச்சியடையது. வசன இலக்கியங்கள் பெருகவேண்டும் என்று நினைப்போர் இதை மனத்தில் பதிய வைத்துக் கொள்ளவேண்டும். பலருக்கும் புரியும் நடைதான் உண்மையான வசன நடையாகும்.

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரனார்

10. பழய இலக்கியங்கள் கூறும் உண்மைகள்

தொல்காப்பியத் தமிழன்

மக்கள் ஒரே இடத்தில் நிலைத்து நிற்கும் தாவரங்கள் அல்லர்; அல்லது பள்ளத்திலே தேங்கி நிற்கும் சாக்கடை நீரல்லர்; நடமாடும் தன்மை வாய்ந்தவர்கள்; கண்ணால் கண்டு, காதால் கேட்டு, உள்ளத்தால் உணர்ந்து பல உண்மைகளைக் கண்டறியும் உயர்ந்த இயல்புள்ளவர்கள்; ஓரிடத்திலே தேங்கி நிற்காமல் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் ஆற்று நீரை ஒத்தவர்கள். ஆகையால், மக்கள் நாகரிகம் காலம் செல்லச் செல்ல வளர்ந்துகொண்டுதான் வரும். ஆரம்பத்தில் குரங்கினங்கள் போல் வாழ்ந்த மக்கள், இன்றுள்ள நிலையை அடைவதற்கு எத்தனையோ ஆயிரம் ஆண்டுகள் ஆயின.

இத்தகைய மக்களின் பழய வரலாற்றைக் காண்பதற்குப் பண்டை இலக்கியங்கள் துணை செய்கின்றன. பழய இலக்கியங்களில் கூறும் உண்மைகளை எடுத்துக் காட்டுவது பழய காலத்தின் நிலைமையை அறிவதற்குத் தான்; அந்தக் காலத்திற்குத் திரும்பிச் செல்வதற்காக அன்று. இவ்வண்மையை இலக்கிய விற்பன்னர்கள் எப்பொழுதும் நினைவில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

இந்தக் காலத்திற்கு ஏற்றதன்று, ஒப்புக் கொள்ளத் தக்கதன்று என்பதற்காகப் பண்டை இலக்கியங்களில்

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரஞர்

உள்ள வரலாற்று உண்மைகளை இலக்கியங்களில் உள்ள வரலாற்று உண்மைகளை மறைப்பது தவறு; மாற்றிக் கூறுவதும் தவறு. இது சரித்திர ஆராய்ச்சிக்கு முரண்பட்டதாகும். இக் கருத்துடன் தான் தொல்காப்பியத்தில் உள்ள பல உண்மைகளை இக் கட்டுரையில் எடுத்துக் காட்டுகிறோம்.

நிலக்கிழவர்களின் ஆட்சி

தொல்காப்பியம் தோன்றுவதற்கு முன்பே தமிழகத்தில் நிலக்கிழவர்கள் ஆட்சி நிலைத்திருந்தது. பெருநிலக்கிழவர்களே குறுநில வேந்தர்கள் என்ற பெயருடன் விளங்கினர். இக் குறுநில வேந்தர்களும், இவர்களை அடக்கியாண்ட முடி மன்னர்களும் கலைகளையும், தொழில்களையும், அறிஞர்களையும் காப்பாற்றி வந்தனர். கலைஞர்கள், கவிஞர்கள் அனைவரும் இந்த நிலக்கிழவர்களை நம்பியே வாழ்க்கை நடத்தி வந்தனர்; தங்கள் கலைகளையும் வளர்த்து வந்தனர்.

“கூத்தரும், பாணரும், பொருநரும், விறலியும்
ஆற்றிடைக் காட்சி உறழத் தோன்றிப்
பெற்ற பெருவளம் பெருஅர்க்கு அறிவுறீ இச்
சென்று பயன்எதிரச் சொன்ன பக்கமும்”

என்பது தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், புறத்திணை இயல், 30-வது சூத்திரம்.

“கூத்தர், பாணர், பொருநர், விறலி என்பவர்கள், வழியிலே தம் போன்ற இரவலரைக் கண்டு, தாம் பெற்ற செல்வத்தைப்பற்றி, அச்செல்வம் பெருதவர்களுக்கு எடுத்துக்கூறி, தாம் செல்வம் பெற்ற வள்ளல்களிடம்

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரஞர்

அவர்களும் சென்று செல்வம் பெறும்படி கூறும் பகுதியும்” என்பதே இதன் பொருள்.

கூத்தர்-கூத்தாடுவோர்; பாணர்-இசை பாடுவோர்; யாழ் வாசிப்போர்; பொருநர்-புகழ்ந்து பாடுவோர்; விறவி-இக்கலைகளிலே தேர்ந்த பெண்கள். கலையிலே வல்ல பெண்களுக்கு, பாடினி, பாணினி என்ற பெயர்களும் உண்டு. இவர்கள் பெரும்பாலும் ஒரே வகுப்பினர். கலையே இவர்கள் தொழில்; நிலக்கிழவர்களைப் புகழ்ந்து போற்றி அவர்கள் அளிக்கும் பொருள்களைக் கொண்டு உயிர் வாழ்வதே இவர்களுடைய வாழ்க்கை. இவர்கள் தமிழ் நாடெங்கும் சுற்றுவார்கள்; கொடைத் தன்மையுடைய வள்ளல்களிடமெல்லாம் போவார்கள்; தங்கள் கலைத் திறமையைக் காட்டுவார்கள்.

கலை வளர்ச்சி, தொழில் வளர்ச்சி

கலை வளர்ச்சி உச்சநிலையிலேயிருந்தது; யாழ், மத்தளம், குழல் போன்ற இசைக் கருவிகள் எல்லாம் தமிழ்நாட்டிலே செய்யப்பட்டு வந்தன.

நாடகங்கள் கூட நடக்கப்பட்டன. கூத்தர்கள் இருந்தனர் என்பதனால் இவ்வுண்மையைக் காணலாம்.

“நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்”

என்பது தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், அகத்திணையியல், 56-வது சூத்திரம். நாடக வழக்கம், உலக வழக்கம் என்று இரண்டு வழக்கம் உண்டு என்பதை இச் சூத்திரத்தால் உணரலாம்.

நாடகம் என்பது ஒரு புனைந்துரைக் கதையை நாடகமாக நடத்துவது. இல்லாதவனைத் தலைவகை அதாவது

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரனார்

கதாநாயகனாக வைத்து எழுதப்படுவது; மக்கள் வாழ்க்கையைச் சித்திரிக்கும் பல நிகழ்ச்சிகளை அமைத்து எழுதி நடிக்கப்படுவது. இதுவே நாடக வழக்கம்.

உலகிலே நடைபெறும் பல உண்மைகளை எடுத்துக் கூறுவது உலகியல் வழக்கம்.

சிற்பத் தொழிலே அக்கால மக்கள் சிறந்திருந்தனர். சிறந்த பாதுகாப்புள்ள கோட்டைகளைக் கட்டியிருந்தனர். அக் கோட்டைகளைப் பகைவர் நெருங்க முடியாதபடி பல வகையான பாதுகாப்புக்களை அமைத்திருந்தனர். இவ்வுண்மையைத் தொல்காப்பியத்தில் உள்ள பல சூத்திரங்களிலே காணலாம்.

“முழுமுதல் அரணம் முற்றலும் கோடலும்.”

இது தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், புறத்திணை இயல், 8-வது சூத்திரம்.

“எல்லாப் பாதுகாப்பும் அமைந்த கோட்டைச் சுவரை முற்றுகையிடுவதும் கைப்பற்றுவதும்” என்பது இதன் பொருள். முழுமுதல் அரணம்-எல்லா வகையான பாதுகாப்பும் பொருந்திய கோட்டைச் சுவர்.

ஆறுகளுக்குக் கல்லணை கட்டி நீரைத் தேக்கி நிலங்களுக்குப் பாய்ச்சினர். இவ் வழக்கம் அக்காலத்திலிருந்தது.

“வருவிசைப் புனலைக் கற்சிறை போல.”

இது தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், புறத்திணையியல், ஏழாவது சூத்திரத்தின் பகுதி. “வருகின்ற வேகமுள்ள வெள்ளத்தைக் கல்லணை தேக்கி நிற்பதுபோல” என்பது இதன் பொருள்.

தொல்காப்பிய காலத்தில் இரும்பு, பொன் முதலிய உலோகங்கள் தமிழ்நாட்டிலே வழங்கியிருந்தன; அவைகளால் கலன்களும் அணிகளும் செய்யும் கலையைத் தமிழர்கள் அறிந்திருந்தனர்.

“வாள் மலைந்து எழுந்தோன்” (தொ. பொ. புறம், 5)

“வாளால் போர் செய்து எழுந்தவன்”. இதனால் வாள் இருந்ததைக் காணலாம்.

“கணையும் வேலும் துணையுற மொய்த்தலின்.” (தொ. பொ. புறம், 13)

“அம்பும், வேலும் ஏராளமாகக் கூடியிருத்தலால்.” இது அம்பும், வேலாயுதமும் இருந்தனவென்பதைக் குறித்தது.

பொன்னிலிருந்து பிறந்த “பொற்பு” என்ற சொல், தொல்காப்பியத்தில் காணப்படுகின்றது. அணிகலன்களைக் குறிக்கும் “இழை” என்ற சொல்லும் காணப்படுகின்றது.

இரும்புக் கருவிகளும், பொற்கலன்களும் இருந்தன என்பதை விளக்க இவைகளே போதும்.

தேர்ப்படை, யானைப்படை, குதிரைப்படை முதலிய படைகள் தொல்காப்பிய காலத்தில் இருந்தன. இவைகளும் அக்காலத் தமிழர்களின் உயர்வை விளக்குதற்கு உரிய சான்றுகளாம்;

உழவுத் தொழிலின் உயர்வு

தமிழ்நாடு நீர்வளம் நிறைந்த நாடு; வற்றாத நீர்ப் பெருக்குள்ள நதிகள் பாயும் நாடு; மலைகள் நிறைந்து மழைவளம் குறையாத நாடு. இத்தகைய நீர்வளமுள்ள நாடுதான் நிலவளத்திலும் சிறந்திருக்கும். நீர்வளமும் நிலவளமும் சிறந்த நாட்டில்தான் உழவுத்தொழில் பெருகும்; உணவுப்பொருள் குவியும்.

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரனார்

தொல்காப்பிய காலத்திற்கு முன்பே தமிழர்கள் சிறந்த விவசாயிகளாக இருந்தனர். விவசாயம் வளர்ச்சியடைந்திருக்கும் பகுதியில்தான் நாகரிகம் வளர்ச்சியடையும்.

நீர்வளமும் நிலவளமும் நிறைந்த நிலப் பகுதிக்கு மருத நிலம் என்று பெயர் வைத்தனர் தமிழர். இந்த மருத நிலத்திற்கு வேந்தன் என்பவன் தெய்வம் என்று கூறினர். வேந்தன் என்றால் இந்திரன் என்று பொருள் கூறுவோர் உண்டு.

நால்வகை வகுப்புப் பிரிவுகள் தொல்காப்பிய காலத்திலே நிலைத்திருந்தன. அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் என்பன அப்பிரிவுகள். இப்பிரிவுகள் பிறப்பினால் ஏற்பட்டவையல்ல; தொழில் காரணமாகத் தோன்றியவை. உழவுத் தொழில் உயர்ந்து நின்ற மருத நிலத்திலேதான் இப்பிரிவுகள் முதல்முதல் தோன்றின.

இந்த நால்வகைப் பிரிவினருக்கும் உரிய தொழில்கள் இவையிவையென்பதைத் தொல்காப்பியம் விளக்கமாகக் கூறுகின்றது.

நால்வகை வகுப்பினர்

“நூலே கரகம் முக்கோல் மணையே
ஆயுங் காலை அந்தணர்க்கு உரிய”

(தொ.பொ.மர. 66)

“பூணூல், தண்ணீர்க் குண்டான், முக்கோல் ஆசனம் இவை அந்தணர்க்குரியவைகள்” இவ்வாறு தவ முயற்சியிலே ஈடுபட்டிருப்போர் அந்தணர்.

அரசன் இல்லாத சமயத்தில் அரசாளும் உரிமையும் அந்தணருக்கு உண்டு, இதனை,

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரனார்

“அந்த ணுளர்க்கு அரசவளாவு இன்றே”

என்பதனாற் காணலாம். அந்தணர்கள் அரசு செய்வதற்கும் உரியவர்கள் என்பதே இதன் பொருள்.

மக்கள் நன்மைக்காக உழைக்கும் இரக்கமுடையவர்கள்-அறிவுடையவர்கள்-கற்றவர்கள்-தவம் புரிகின்றவர்கள்-அந்தணர்கள் என்று எண்ணப்பட்டனர்.

“படையும், கொடியும், குடையும், முரசும்,
நடைநவில் புரவியும், களிறும், தேரும்,
தாரும் முடியும், நேர்வன பிறவும்,
தெரிவுகொள் செங்கோல் அரசர்க்கு உரிய.”

“ஆயுதம், கொடி, குடை, முரசு வாத்தியம், சிறந்த நடையை யுடைய குதிரை, யானை, தேர், மலர்மலை, முடி பொருத்தமான வேறு பல பண்டங்கள் தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட செங்கோலையுடைய அரசர்க்கு உரியனவாகும்.” இவை அரசர்க்குரிய அங்கங்களாகும்.

“அந்த ணுளர்க்கு உரியவும் அரசர்க்கு
ஓன்றிய வருஉம் பொருளுமார் உளவே.” (ஷு 68)

“அந்தணர்க்கு உரியவைகளும் அரசர்களுக்கு உரியனவாக வருதலும் உண்டு.

இதனால் அரசர்களாகும் உரிமை அந்தணர்களுக்கும் இருப்பதுபோல, அப்தணர்களாகும் உரிமை அரசர்களுக்கும் உண்டு என்பதைக் காணலாம்!

“வைசிகன் பெறுமே வாணிக வாழ்க்கை” (ஷு 73)

“வைசிகன் வாணிகம் செய்யும் வாழ்க்கையைப் பெறுவான்.”

“மெய்தெரி வகையின் எண்வகை உணவின்
செய்தியும் வரையார் அப்பா லான” (ஷு 74)

‘உண்மை. தெரிந்த வகையினால் எட்டு வகையான உணவுத் தானியங்களை உண்டாக்கும் செய்தியும் வைசிகனுக்கு உண்டு.’”

“கண்ணியும் தாரும் எண்ணினர் ஆண்டே” (ஷே 75)
“வைசிகர்ச்சும் அரசரைப்போல மலரும் மாலையும் உண்டென்று கருதினர்.”

இந்த மூன்று குத்திரங்களால் வைசிகர்க்கு—அதாவது வணிகர்க்கு, வியாபாரம் உண்டு, விவசாயம் உண்டு, அரசரிமை உண்டு என்பதைக் காணலாம்.

வாணிகர் நேரடியாக நிலத்தில் உழும் விவசாயிகளாக இருக்கவில்லை; நிலத்திற்குரியவர்களாக இருந்தனர் என்பது குறிப்பிடத் தக்கது.

“வேளாண் மாந்தர்க்கு உழுதுண் அல்லது இல்லென மொழிப் பிறவகை நிகழ்ச்சி” (ஷே 76)

“வேளாளர்க்கு உழுதுதுண்பதைத் தவிர வேறு தொழில்கள் இல்லையென்று மொழிவார்கள்.”

“வேந்துவிடு தொழிலிற் படையும் கண்ணியும் வாய்ந்தனர் என்ப அவர்பெறும் பொருளே.” (ஷே 77)

“அரசர்கள் கொடுத்தால் படைக்கலமும் மாலையும் வேளாளர்கள் பெறக்கூடிய பொருள்கள் என்று கூறுவார்கள்.”

இவைகளால் வேளாளர்க்கு உழுதொழில் உண்டு; அரசு புரியும் தொழிலும் உண்டு என்பதைக் காணலாம்.

மேலே காட்டியவைகளைக்கொண்டு அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் என்ற பிரிவுகள் தொல்காப்பியர்

காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் இருந்தன என்பதில் ஐயம் இல்லை.

தொழில் காரணமாகவே இப்பிரிவுகள் ஏற்பட்டன; பிறவி காரணமாக அன்று. இந் நால்வகையினருக்குள் கொள்வினை கொடுப்பினை இருந்தன. எத்தகைய ஏற்றத் தாழ்வுகளும் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை.

நால்வகைப் பிரிவுகள் தமிழர்களிடம் இருந்ததில்லை; ஆரியர் வந்த பின்னரே ஏற்பட்டவை; அவர்களாலே புகுத்தப்பட்டவை என்று கூறுகின்றனர் சில சரித்திர ஆசிரியர்கள் தமிழ்நாட்டின் பழய பண்பாட்டை அறிந்த சரித்திர ஆசிரியர்கள் இதை ஒப்புக்கொள்ளுவதில்லை. தமிழ்நாட்டின் தலை சிறந்த அறிஞர், காலஞ்சென்ற மறை மலை அடிகள் இதுபற்றிக் கூறியிருப்பதைப் பாருங்கள்.

“இந்திய நாட்டுக்குப் புறம்பே உறைந்த காலத்தில் ஆரியர் ஆடு மாடுகள் மேய்த்துக்கொண்டு, அவற்றைக் கொண்டு பிழைப்பவர்களாய் அவற்றின் மேய்ச்சலுக்குப் புல் நிலங்களைத் தேடித் திரிபவர்களாயிருந்தமையின், அவர்களுக்கு அந்நாளில் உழவுத்தொழில் இன்னதென்றே தெரியாது. மற்றும் அவர்கட்குமுன் இந்திய நாட்டில் இமயமலைச் சாரல் வரை பரவியிருந்த தமிழர்களோ, ஆரியர்களைப்போல் ஆடுமாடுகளை மேய்த்துக்கொண்டு அலைந்து திரியும் வாழ்க்கையில் இல்லாமல் நாகரீகத்தில் சிறந்து, தாம் தாம் சென்ற இடங்களில் ஆறுகளும் ஏரிகளும் உள்ள பக்கங்களில் நிலையாகக் குடியேறி உழவுத்தொழிலைச் செய்து, அதனால் செல்வம் பெருக்கி, நாடு நகரங்களை அமைத்துக் தமக்குள் அரசர்களை ஏற்படுத்தி, வறுமையின்றி உயிர் வாழ்ந்தவர்கள் ஆவர். இங்ஙனம் செல்வத்

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரூர்

தாற் சிறந்த நாகரீக வாழ்க்கையுடையவர்களுக்குள்ளே தான் பலவகைத் தொழிற்பிரிவுகளும், அத்தொழில் களைச் செய்யும் மக்கட்பிரிவுகளும் உண்டாகுமே யல்லாமல் நிலையான இருப்பிடம் ஏதும் இன்றி இன்றைக்கி ஓரிடத்தும், நாளைக்கு ஓரிடத்தும் அலைந்து திரியும் மக்கள் பால் அத்தகைய தொழில்களும் பிரிவுகளும் உண்டாக மாட்டா;”

‘ஜாதி வேற்றுமையும் போலிச் சைவமும்’ என்ற தமது நூலிலே இவ்வாறு கூறியுள்ளார்.

இதனால் ஆரியர்கள் இந்நாட்டிற்கு வருவதற்கு முன்பே இங்கு நால்வகை வகுப்புப் பிரிவுகளும், மற்றும் பல பிரிவுகளும் நிலைத்திருந்த உண்மையை உணரலாம்.

வட ஐரோப்பாவிலும், மத்திய ஐரோப்பாவிலும் தங்கி யிருந்த மக்களே ஆரியர் என்ற பெயருடன் பல நாடுகளுக்கும் சென்றனர். அவர்களில் ஒரு பிரிவினர்தான் கைபர் கணவாய் வழியாக இந்தியாவிற்கும் வந்தனர். அவர்கள் சென்ற மற்ற நாடுகளில் இந்தியாவில் இருப்பதுபோன்ற நால்வகை உருப்புக்கள் தோன்றவில்லை; நடைமுறையிலும் இல்லை; இலக்கியங்களிலும் இல்லை இந்தியாவில் மட்டும் இந்த நால்வகைப் பிரிவுகள் நடைமுறையிலும் எல்லா மொழி இலக்கியங்களிலும் காணப்படுகின்றன. இதனை நாம் நன்றாகச் சிந்திக்கவேண்டும்.

இந்தியாவில் - தமிழகத்தில் - ஆரியர்கள் வருவதற்கு முன்பே நால்வகைப் பிரிவுகள் இருந்தன. ஆகையால்தான் ஆரியர் இப்பிரிவுகளை ஆதரித்தனர்; தங்கள் இலக்கியங் களிலும் சேர்த்துக்கொண்டனர் என்று கூறுவதுதான்

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரனார்

பொருத்தமாக இருக்கும். ஆரியர்கள் நால்வகைச் சாதி வகுத்தனர் என்றால் அவர்கள் புருந்த மற்ற நாடுகளிலும் அப்பிரிவுகள் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும் அல்லவா?

மேற்கூறியவைகளைக்கொண்டு நால்வகைப் பிரிவு தமிழகத்திலே தாமே தோன்றியவை; விவசாய வளர்ச்சி காரணமாகத் தோன்றியவை—என்று எண்ண இடமுண்டு. மக்கள் எண்ணிக்கை குறைவாக இருந்த காலத்தில் இப்பாகுபாடு பொருத்தமானதுமாகும் இன்னார் இன்ன தொழிலைச் செய்யவேண்டுமென்ற கட்டுப்பாட்டை ஏற்படுத்திக்கொள்வதிலே தவறுமில்லை. அக் கட்டுப்பாடு தொழில் வளர்ச்சிக்குத் துணை செய்வதாகவே இருந்தது.

இன்னும் பல பிரிவுகள்

“அடியோர் பாங்கினும்” என்று தொடங்குகின்ற அகத்திணை இயல் சூத்திரம், “ஏவன் மரபின் ஏனோர்” என்று கூறும் அகத்திணை இயல் சூத்திரம் இவைகளால் அடிமைத் தொழில் செய்வோர் இருந்தனர்; பிறரை வேலை வாங்கும் தலைவர்கள் இருந்தனர் என்பதைக் காணலாம்.

தொல்காப்பியம் அகத்திணையியல், புறத்திணை இயல், மரபியல் ஆகியவைகளிலே, தொழிற்பிரிவுகள், தொழில் செய்யும் மக்கட்பிரிவுகள் இருந்தன என்பதற்கு ஆதரவாகப் பல சூத்திரங்கள் இருக்கின்றன.

தெய்வ வணக்கம்

தொல்காப்பிய காலத்திலே பல தெய்வங்களைத் தமிழர்கள் வணங்கி வந்தனர். ஒவ்வொரு நிலத்து மக்களுக்கும் தனித் தெய்வங்கள் இருந்தன. இதனை,

“மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்
சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்
வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்
வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும்”

என்ற அகத்தினை இயலின் ஐந்தாவது சூத்திரத்தால் அறியலாம். மாயோன், சேயோன், வேந்தன், வருணன் இவைகள் தமிழ் மக்களால் வணங்கப்பட்டு வந்த தெய்வங்கள்.

தெய்வம், கடவுள், தேவர் முதலிய சொற்கள் பல சூத்திரங்களில் காணப்படுகின்றன.

இறந்த வீரர்களுக்குக் கல் கட்டு, அக் கல்லிலே அவ் வீரர்களின் பெயரை எழுதி வைத்து வணங்குவது தமிழர் வழக்கம். இக்கல்லை முழுக்காட்டுவதும், அக்கல்லிலே அவ் வீரன் குடிகொண்டிருப்பதாக எண்ணுவதும் தமிழர் வழக்கம். இதைத் தொல்காப்பியம் புறத்தினை இயல், 63-வது சூத்திரத்திலேயே காணலாம். மக்கள்மீது தெய்வ ஆவேசம் வந்து ஆடுவதும் உண்டு. இதுவும் அச் சூத்திரத்தில் காணப்படும் உண்மை.

சூரியன், நெருப்பு, சந்திரன் முதலியவைகளையும் தெய்வங்களாகத் தமிழர்கள் வணங்கி வந்தனர்.

“கொடிநிலை கந்தழி வள்ளி என்ற
வடுநீங்கு சிறப்பின் மன்னிய மூன்றும்
கடவுள் வாழ்த்தோடு கண்ணிய வருமே.”

இது புறத்தினையியலின் 27-வது சூத்திரம். கொடி நிலை - சூரியன்; கந்தழி-அக்கினி; வள்ளி-சந்திரன். இம் மூன்றும் கடவுள் வாழ்த்தோடு சேர்த்து எண்ணப்பட்டு வரும்.

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரஞர்

இலக்கியம் எண்ணுள் என்ன?

இவைகள் பண்டைத் தமிழர்களிடம், தெய்வ வணக்கம்—அதுவும் உருவம் வைத்து வணங்கும் தெய்வ வணக்கம் இருந்ததை அறியலாம்.

தொல்காப்பிய கால மதம்

தொல்காப்பியத்தில் பல தெய்வங்கள் காணப்படுகின்றன. ஆனால் அக்காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் மதம் இருந்ததா? இருந்தால், என்ன மதம் இருந்தது? அம் மதத்தின் பெயர் என்ன? என்பதைத் தெரிந்துகொள்ள விரும்புவது இயற்கை.

தொல்காப்பியத்தைக் கொண்டு பார்த்தால் இப்பொழுது இருப்பது போன்ற மதங்கள் அப்பொழுது இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் மதத்திற்கு அடிப்படையான ஊழ்வினையிலிருந்தது, ஆன்மா வேறு, உடல் வேறு என்ற நம்பிக்கையிருந்தது.

எழுத்துக்களை உயிர் எழுத்து, மெய்யெழுத்து என்று பிரித்திருப்பதே, உயிர் வேறு, உடம்பு வேறு என்ற நம்பிக்கையைக் காட்டும்.

“உடம்பும் உயிரும் வாடியக் கண்ணும்”

என்பது பொருளியற் சூத்திரம். இவ்வாறே உடம்பு வேறு, உயிர் வேறு என்பதை உணர்த்தும் சூத்திரங்கள் பல வுண்டு.

ஊழ்வினையைப் பால் என்று உரைக்கின்றது தொல்காப்பியம். களவியல், இரண்டாவது சூத்திரத்தில் இதனைக் காணலாம். “ஆண் பெண் இருவர் தனியே சந்தித்துக் காதல் கொள்வதற்குக் காரணம் ஊழ்வினை” என்று சொல்லுகின்றது அச்சூத்திரம்.

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரனார்

மதத்திற்கு அடிப்படையான, உடல், உயிர், ஊழ்வினை, தெய்வங்கள், தெய்வ வணக்கங்கள் என்பவைகளைத் தவிர வேறு மதங்கள் காணப்படவில்லை.

வடமொழியும் தமிழும்

தொல்காப்பிய காலத்திலேயே வடமொழிக்கும் தமிழுக்கும் தொடர்பு ஏற்பட்டுவிட்டது. “அந்தணர் மறை” என்று வேதத்தைக் குறிப்பிடுவது தொல்காப்பியம்.

தமிழில் உள்ள சொற்களை-தமிழ்ச் செய்யுளில் வழங்கும் சொற்களை-“இயர்சொல், திரிசொல், திசைச்சொல், வட சொல்” என்று நான்கு வகையாகக் கூறுகின்றது. தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம், எச்சவியலின் முதற் சூத்திரத்திலே இதனைக் காணலாம்.

“இயற்கையாகப் பொருள் விளங்கும் சொல், திரிந்து வழங்கும் சொல், வேற்று நாட்டுச் சொல், வடமொழிச் சொல்—இவைகள் எல்லாம் செய்யுளில் சேர்ந்து வரலாம்” என்று கூறுகிறார் தொல்காப்பியர்.

தொல்காப்பியத்திலேயே வடசொற்கள் பல கலந்திருப்பதும் குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

திசை, பூதம், தெய்வம், பிண்டம், ஏது (ஹேது), பயம், மந்திரம், நிமித்தம், தாபம், அவிப்பலி, அமரர், மங்கலம், மாயம், காரணம், கருமம், கரணம், அந்தம், அந்தரம், பதி, மாத்திரை, அதிகாரம், வைசிசன் போன்ற பல வடமொழிச் சொற்கள் காணப்படுகின்றன.

தொல்காப்பியக் காலத்தில் தமிழர்களிடம் மொழி வெறுப்பில்லை என்பதையே இது காட்டும்.

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரனார்

இலக்கிய வளர்ச்சி

பண்டைத் தமிழர்கள் இலக்கியங்களை எவ்வாறு வளர்த்து வந்தனர் என்பதைத் தொல்காப்பியம் தெளிவாக விளக்கிக் கூறுகின்றது.

சிறந்த பல நூல்கள் தோன்றுவது இலக்கியம் வளர்வதற்கு வழி. எந்த மொழியில் சிறந்த பல இலக்கியங்கள் இருக்கின்றனவோ அந்த மொழியே இலக்கியச் செறிவுடைய மொழியாகப் பாராட்டப்படும்.

நூல்களை—அதாவது இலக்கியங்களை முதல்நூல், வழிநூல் என்று இரண்டு வகையாகப் பிரிக்கின்றது தொல்காப்பியம்.

முதல்நூல் என்பது ஒரு ஆசிரியன் தானாகவே இயற்றுவது.

“வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவின் முனைவன் கண்டது முதல்நூல் ஆகும்”

என்பது தொல்காப்பிய மரபியல், 91-வது சூத்திரம். “அறிவிலே சிறந்தவரால் ஆராய்ந்து எழுதப்பட்டது” முதல்நூல் என்பதுதான் இதன் கருத்து.

முதல்நூலைப் பின்பற்றி எழுதப்படுவது வழிநூலாகும். இதனை,

“வழியெனப் படுவது அதன்வழித் தாகும்”

என்று அடுத்த சூத்திரம் கூறுகின்றது.

இந்த வழிநூல் நான்கு வகைப்படும் என்று அதற்கு அடுத்த சூத்திரம் கூறுகின்றது.

1. முதல்நூலில் விரிவாக உள்ளதைச் சுருக்கி எழுதுதல்.

2. முதல்நூலில் சுருக்கமாக உள்ளதை விரிவாக எழுதுதல்.

3. விரிவாக உள்ளதைச் சுருக்கியும், சுருக்கமாக உள்ளதை விரித்தும் மக்களுக்கு விளங்கும்படி தொகுத்து எழுதுதல்.

4. வேறு மொழிகளிலே உள்ள நூல்களை மொழி பெயர்த்தல்.

“தொகுத்தல், விரித்தல், தொகைவிரி, மொழிபெயர்த்து அதர்பட யாத்தலொடு, அனைமர பினவே”

என்ற 94-வது சூத்திரத்தால் அறியலாம்.

இலக்கியம் வளரவேண்டுமானால் மொழிபெயர்ப்பும் இன்றியமையாதது என்பதைத் தொல்காப்பிய காலத்தவர் உணர்ந்திருந்தனர் என்ற உண்மையைக் காணலாம்.

சங்க காலத்திலே பூத புராணம், மரபுராணம் போன்ற நூல்கள் இருந்தனவென்று கூறப்படுகின்றன. பெயரைக் கொண்டு பார்த்தால் இவைகள் மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள் என்றே எண்ணலாம்.

கடைச் சங்க காலத்திற்குப் பின்னே தோன்றிய ஐம் பெருங் காம்பியங்களில் மூன்று காப்பியங்கள் மொழி பெயர்ப்பு நூல்கள்; இரண்டுதான் முதல்நூல்கள் சிந்தாமணி, குண்டலகேசி, வளையாபதி மூன்றும் மொழி பெயர்ப்புக் காவியங்கள்; சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை இரண்டுமே தமிழில் உள்ள முதல் நூல் காவியங்கள்.

தமிழறிஞர் சாமி. கிதம்பரஞர்

தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்னிருந்தே இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு மொழிபெயர்ப்பு முறை பின்பற்றப்பட்டு வந்திருப்பதைக் காணலாம்.

புதிய பாடல்கள்

செய்யுள் இலக்கணத்தை ஒட்டி எழுந்த பாடல்களையே தமிழ் மரபைச் சேர்ந்த பாடல்கள் என்று எண்ணுவோர் இருந்தனர். வெண்பா, ஆசிரியப்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா—இவற்றின் இனப் பாக்கள். இவைகளையே இலக்கணத்திற்கேற்ற பாடல்கள் என்று எண்ணி வந்த காலம் ஒன்றுண்டு. கடைச் சங்க காலத்திற்குப் பின்னே சுமார் ஐநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னேயுள்ள இடைக்காலத்தில் பெரும்பாலான புலவர்கள் இப்படித்தான் எண்ணி வந்தனர். சுமார் ஆயிரத்தைநூறு ஆண்டுகள் இந்த எண்ணத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட பாடல்களே தோன்றி வந்தன. இதனால் புதிய பாடல்கள் வளர்ச்சியடையவில்லை.

ஆனால், புலவர்கள் தங்கள் அறிவுத் திறமைக்கேற்ற வாறு புதிய முறையிலே பாடல் இயற்றுவதைத் தொல்காப்பியர் ஆதரித்துள்ளார்.

புதிய செய்யுட்களைக் கலந்து நூலியற்றுவதை விருந்து என்னும் பெயரால் குறிப்பிடுகிறார் தொல்காப்பியர்.

“விருந்தே தானும் புதுவது கிளந்த
யாப்பின் மேற்றே”

என்பது செய்யுளியலின் 231-வது குத்திரர்.

“விருந்து என்று சொல்லப்படுவது புதிதாகப் புனைந்து கூறப்பட்ட பாட்டினைப் பொருந்தியதாகும்” என்பதே இதன் பொருள்.

தமிழறிஞர் சாமி சிதம்பரனார்

தொல்காப்பியர் காலத்திலும் அதற்கு முன்னும் இத் தகைய பாடல்கள் இருந்திருக்க வேண்டும். பழய நூல்களிலே எட்டுத்தொகையைச் சேர்ந்த பரிபாடலில் உள்ள பாடல்கள் இந்த விருந்து என்னும் இலக்கணத்திற்குப் பொருத்தமான இலக்கியமாகும். ஆசிரியப்பா, வெண்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா ஆகிய நால்வகைப் பாடல்களின் உறுப்புகளும் கலந்தவை பரிபாடல்கள். இசையுடன், தாளத்துடன் பாடப்பட்டு வந்தவை.

காலத்திற்கேற்றவாறு புதிய மாதிரிகளிலே பாடல்களை எழுதுவது தவறல்லவென்பதே தொல்காப்பியர் கருத்து. தமிழிலே உள்ள சித்தர் நூல்களில் உள்ள பாடல்களிலே பலவற்றை இந்த விருந்தின் வகையிலே சேர்க்கலாம். பாரதியார் இந்த விருந்து பாடல்கள் பலவற்றை நாம் உண்டு மகிழும்படி அளித்திருக்கின்றார். இக் காலத்தில் இத்தகைய விருந்து பாடல்கள் பெருகி வருவது மகிழ்ச்சிக்குரிய செய்தி.

சமுதாய நிலைமை எப்படியிருந்தது?

(தொல்காப்பியர் காலத்திலே தமிழர்கள் அரசியல் துறையிலே சிறந்து நின்றனர்; போர்முறையிலே உயர்ந்து நின்றனர், காலத் துறையிலே நிகரற்று விளங்கினர்; நாடகங்கள், காவியங்கள், கவிதைகள் இயற்றுவதிலே கவலை செலுத்தினர்.

வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய வசதிகளையெல்லாம் செய்து கொள்ளுவதிலே வல்லவர்களாயிருந்தனர். நேர்த்தியான உடைகள் பெய்தனர்; அழகான அணிகள் செய்தனர்; ஊர்ந்து செல்வதற்கான ஊர்திகள் அமைத்தனர்; பத்திரமாக வாழ்வதற்கான பாதுகாப்புக்களையும் அமைத்துக்

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரனார்

கொண்டனர்; காதல் வாழ்க்கையிலே சிறந்து வாழ்ந்தனர்; அவர்களுடைய காதல் வாழ்க்கையைச் சிறப்பாக நடத்து வதற்காகவே அரசியலிலும், போரிலும் ஈடுபட்டனர்.

ஆயினும் அக்காலத்திலே தமிழர் சமுதாயத்திலே பல மூடப் பழக்கவழக்கங்களும் குடிகொண்டிருந்தன என்பதை மறுக்க முடியாது.

பெண்களுக்குச் சமஉரிமையில்லை; ஆண்மகன் பல மனைவிகளை மணந்துகொள்ளலாம்; விலைமகளிருடன் கூடிக் குலாவலாம் பெண் ஒருத்தி ஒருவனைத் தான் மணக்க முடியும்.

ஆண்மகன் மனைவியை இழந்துவிட்டால் மறுமணம் புரிந்துகொள்ளலாம். மனைவியையிழந்தவனுக்குத் தபுதாரன் என்று பெயர். அதாவது தாரத்தை இழந்தவன் என்று பெயர்.

கணவனையிழந்த பெண்கள் மறுமணம் செய்துகொள்ள உரிமையில்லை. கணவனுடன் உடன்கட்டை யேறவர்; அல்லது கைம்மை நோன்பு என்னும் தவத்தை மேற்கொள்ளுவார்கள். ஆதலால் கணவனை இழந்த பெண்ணுக்குத் தாபதி என்று பெயர் வைத்தனர். தவஞ் செய்பவன் என்பது இதன் பொருள்.

இவ்வாறு சமுதாயத்திலே பெண்ணடிமை நிலைத்திருந்தது. கடல் கடந்து செல்லும் உரிமைகூடப் பெண்ணுக்கு மறுக்கப்பட்டது.

பெண்களுக்கு இத்தகைய கட்டுப்பாடுகளிலிருந்தும் அவர்களிலே பல புலவர்கள் இருந்தனர், வீரப் பெண்மணிகள் இருந்தனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரஞர்

குறி கேட்கும் வழக்கம், சகுனம் பார்க்கும் வழக்கம் போன்ற மூட நம்பிக்கைகள் இருந்தன.)

தமிழர் நாகரிகம்

தொல்காப்பியர் காலத்தில் இதுதான் தமிழர் நாகரிகம், இது ஆரியர் நாகரிகம் என்று கூறுவதற்கு இடமில்லை. மண வாழ்வு ஒன்றிலேதான் வேற்றுமை காணப்படுகின்றது.

தமிழர்களிடம் கடவுள் நம்பிக்கை இருந்தது; பல தெய்வங்களை வணங்கி வந்தனர்; உருவ வணக்கம் இருந்தது; தெய்வங்களுக்குத் திருவிழாக்கள் செய்தனர்.

வினையிலே நம்பிக்கையுண்டு; சவர்க்க நரகங்களிலே நம்பிக்கையுண்டு; பாவ புண்ணியங்களிலே நம்பிக்கையுண்டு.

அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் என்னும் நால்வகை வகுப்புக்கள் இருந்தன. தொழில் காரணமாக இன்னும் பல பிரிவுகளும் இருந்தன. முல்லை, நெய்தல் குறிஞ்சி போன்ற நிலங்களிலே நால்வகைப் பிரிவிலே அடங்காத மக்கள் பலர் வாழ்ந்தனர்.

இக்காலத்திலே சிலர் தமக்குப் பிடிக்காதவைகளை யெல்லாம் தமிழர் நாகரிகம் அல்ல; ஆரியர்களால் புகுத்தப் பட்டவை என்று கூறுகின்றனர். தொல்காப்பியத்தை ஒரு முழு முதல் நூலாக வைத்துக்கொண்டு ஆராய்ந்தால் இவ்வாறு சொல்வதற்கு இடமில்லை.

ஆரியர் நாகரிகம் என்று கூறி எந்தெந்தக் கொள்கைகளை வெறுக்கிறார்களோ அவைகளிலே பல பண்டைத்

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரனார்

தமிழர்களிடமும் இருந்த நாகரிகமாகவே காணப்படுகின்றன. இதற்குத் தொல்காப்பியமே சான்றாகும்.

திருக்குறளிலே தமக்குப் பிடிக்காத கருத்துக்களை இடையிலே புகுத்தப்பட்டது என்று சிலர் சொல்லுவதைக் கேட்கிறோம். இதுபோலவே தொல்காப்பியத்திலும் தமக்குப் பிடிக்காத குத்திரங்களையெல்லாம் இடையிலே புகுத்தப்பட்டவை என்று கூறுவோர் உண்டு. இவர்கள் சொல்லுகிறபடி பார்த்தால்—இவர்கள் கருத்துக்கு மாறான குத்திரங்களையெல்லாம் எடுத்துவிட்டால்— தொல்காப்பியமே இருக்க முடியாது; புதிய தொல்காப்பியம் எழுத வேண்டியது தான்.

முடிவுரை

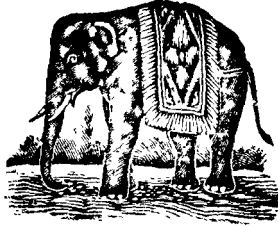
தொல்காப்பியம் ஒரு இலக்கண நூல். எழுத்திலக்கணம், சொல்லிலக்கணம், பொருள் இலக்கணம் என்று மூன்று பகுதியையுடையது அந்நூல். பொருளிலக்கணமே தமிழ்நாட்டின் நாகரிகத்தையும், தமிழர்களின் பழய வரலாம்றையும் அறிவதற்குப் பெரிதும் துணை செய்யும் பகுதியாகும்.

தொல்காப்பியத்தை நடுநிலைமையில் நின்று ஆராய்ந்தால் பண்டைத் தமிழரின் உண்மை வரலாற்றை உணர முடியும். இன்றுள்ள தமிழ் நூல்களில் அதுவே காலத்தால் முற்பட்ட நூல் என்பதை மறுப்போர் எவருமில்லை.

பொதுவாக நோக்கினால், தமிழர்கள் எக்காலத்திலும் எவரையும் வெறுத்ததில்லை. இனவெறி, மொழிவெறி, நாகரிக வெறியில்லாமலும் பலருடன் கூலந்து வாழும் சிறந்த தன்மையுடையவர்கள் தமிழர் என்பதைத் தொல்காப்பியத்தால் காணலாம். தமிழர் பண்பாட்டைத் தெரிந்துகொள்ள

விரும்புவோர்க்குத் தொல்சாப்பியம் ஒரு சிறந்த வழிகாட்டி; ஆதலால் தமிழர்கள் அதில் உள்ள உண்மைகளை உணர வேண்டும், உணர்ந்தால், இன்று நம்மிடையே நிலவும் பல தவறான கருத்துகள் மாண்டு மடியும் என்பது உறுதி.

இக் கட்டுரையிலே குறிப்பிட்டுள்ள ஒரு சில செய்திகளே தொல்காப்பியத்தின் போக்கு எப்படியென்பதை ஊகித்தறிய ஓரளவு இடந்தருமென்று நம்புகின்றோம்.)

11. ஒன்றெனக் காண்பதே தமிழன் உள்ளம்

“தமிழகத்தில்தான் முதல்மனிதன் பிறந்தான்; தமிழகத்தில் பிறந்தமனிதன் தான் உலகம் எங்கும் பரவினான். உலகத்திற்கு மனித குலத்தை அளித்தது தமிழகந்தான். ஆனால் அந்தத் தமிழகம் இன்று இல்லை; கடலிலே மறைந்துவிட்டது. அக் தமிழகத்தின் துண்டுதுணுக்குகள் மட்டும் இந்துமகா சமுத்திரத்தில் காணப்படுகின்றன” என்று கூறுகின்ற ஆராய்ச்சியாளர்கள் உண்டு.

“முதலில் பிறந்த மனிதன் தமிழன்; தமிழகத்தில் பிறந்த மனிதன் தமிழனாகத்தான் இருக்கவேண்டும். அவன் பேசிய மொழி தமிழ்மொழி அந்தத் தமிழ்மொழிதான் உலகம் எங்கும் பரவிற்று ஆகவே உலகிலே முதலில் பிறந்த மொழி தமிழ் மொழிதான்; ஏனைய மொழிகள் எல்லாம் தமிழ் பெற்றெடுத்த குழல்வதிகள் தான்” என்றும் இவ்வாராய்ச்சியாளர்கள் கூறுகின்றனர்.

“முதலில் மனிதன் தோன்றிய இடம் தமிழகம், முதலில் உலகில் பிறந்த மொழி தமிழ்மொழி” என்று கூறுவதிலே தமிழகத்துக்குப்பெருமைதான். தமிழனுக்குப் பெருமைதான் இதை நாம் மறுக்கவில்லை இந்த ஆராய்ச்சி உண்மையென்று உறுதிப்படுமானால் தமிழர்கள் அனைவரும் அளவு கடந்த ஆனந்தமடையவேண்டும்.

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரனார்

இன்றைய தமிழன்

இப்படிச் சொல்லுகின்ற தமிழர்கள் முதல்மனிதன் தமிழகத்தில் தோன்றினான்-முதல் மொழி தமிழ் மொழி- என்று சொல்லுகின்ற மக்கள் இன்று எப்படி நடந்துகொள்ளுகிறார்கள். என்பதைத்தான் நாம் கவனிக்கவேண்டும். தமிழனிடமிருந்து தான் மனிதவர்க்கம் பிறந்தது என்றால், தமிழன் எல்லா மக்களிடமும் அன்பு பாராட்டவேண்டும்; தமிழிவிருந்துதான் எல்லா மொழிகளும் பிறந்தனவென்றால் மொழிவெறுப்புக் கொள்கையை ஒதுக்கி வைத்துவிடவேண்டும். இன்றைய தமிழன் இதைச் செய்கின்றானா? அதுதான் இல்லை.

“தமிழகத்திலேதான் முதல்மனிதன் பிறந்தான்; இத்தகைய பழமை படைத்தது நமது நாடு. ஆதலால் நாம் வடவரோடு சேர்ந்து வாழமுடியாது, தமிழ் இனம் தனியினம் தமிழன் தனி அரசு பெற்றுவாழவேண்டும்: தமிழ் இனந்தான் திராவிடநாடு இனம்; திராவிடர்க்குத் திராவிட நாடு வேண்டும்; திராவிட நாடு பெற்றே தீருவேம்: யாரோடும் இணைந்து வாழ மாட்டோம்” என்று முழங்குகின்றான் இவனிடம் தமிழ்ப் பண்பு உண்டா?

உண்மையில் “மனிதர்கள் ஒரு குலம், தமிழனே உலக மனிதர்களின் தந்தை” என்று நம்புகின்ற எவனும் இப்படிப் பேசமாட்டான்.

முரண்பாடு

“தமிழே முதல்மொழி; அதிலிருந்துதான் ஏனைய மொழிகள் எல்லாம் பிறந்தன. இத்தகைய நமது புராதன மொழியைப் போற்றவேண்டும்: அதன் தூய தன்மையைக் காக்க

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரனார்

வேண்டும், ஆரிய மொழியால் தமிழ் கெட்டது: தமிழ்த் தாயின் தளிர்போன்ற மேனியிலே ஆரிய மொழிகளாகிய அம்மை வடுக்கள் பதிந்து விட்டன. ஆகையால் இந்தி மொழியை நாம் ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடாது; ஆங்கிலத்தைத் தான் ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும்; வாழ்க தமிழ் மொழி” என்று வாய் வலிக்கப்பேசுவோரைக் காண்கின்றோம். எவ்வளவு தமிழ்ப்பற்று!

இத்தகைய முரண்பட்ட பேச்சைத் தமிழகத்தில்தான் கேட்க முடிகிறது. தமிழகம் சமீபமொழி என்று சொல்லிக் கொள்கிறான். அதே சமயத்தில் தன்னைத்திராவிடன் என்று அழைத்துக்கொள்கின்றான். தமிழ்நாடு, தமிழகம் என்று சொல்லிக்கொள்ளாமல் திராவிட நாடு என்று சொல்லிக் கொள்கிறான்.

பேச்சுக்கும் செய்கைக்கும் எவ்வளவு வேற்றுமை! தமிழகத்தைப்பற்றியும், தமிழைப்பற்றியும் சொல்வது உண்மையாக இருந்தால் தமிழர்கள் எந்த நாட்டினரையும் வெறுக்கக் கூடாது; எம்மொழியையும் இழித்துப்பேசக்கூடாது. இப்படி நடப்பதுதான் சிறந்த பண்பாகும்.

தமிழகத்தில்தான் மனிதன் முதலில் பிறந்தான் என்பதும் தமிழ்மொழிதான் உலகில் முதலில் பிறந்த மொழி என்பதும் இன்னும் தீர்மானிக்கப்படாத செய்தி; முடிவுகட்டப்படாத விஷயம். ஆதலால் அதை நாம் விட்டுவிடுவோம்.

தமிழன் பண்பாடு

தமிழன் பண்பாடு எது? பண்டைத் தமிழன் எத்தகைய பண்பாட்டைப்பின்பற்றி வந்தான்? பண்டைப் பேரறிஞர்கள் எத்தகைய பண்பாடு உயர்ந்தது என்று கூறிவந்தனர்? என்ற உண்மையைக் காண்போம். இவ்வண்மையைக் கண்டறிந்

தால், இன்று பிரிவினை பேசுவோர் தமிழர் பண்பைப் பின் பற்றுகின்றனரா? மொழி வெறுப்பை விதைப்போர் தமிழர் பண்பாட்டை வளர்க்கின்றனரா? அல்லது சிதைக்கின்றனரா? என்ற உண்மையை உணரலாம்.

தமிழர்கள் எந்தக்காலத்திலும் மற்ற மனிதர்களை வெறுத்ததில்லை; நாட்டினால்— மொழியினால்— மதத்தினால் இனத்தினால்—வேற்றுமை பாராட்டும் தன்மை தமிழின் தன்மை அன்று; தமிழின் தன்மையும் அன்று, இவ்வுண்மையை நமது இலக்கியங்களிலே கண்டறியலாம்.

தமிழன் உலகை ஒன்றாகத்தான் பார்த்தான். உலக மக்களை ஒருகுலமாகத்தான் எண்ணினான். உலகம் நன்றாகவாழ வேண்டும்: உலக மக்கள் ஒன்றுபட்டு, அன்புடன் இன்புற்று வாழவேண்டும்—இதுவே தமிழர் கொள்கை.

“யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்

தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா

நோதலும் தணிதலும் அவற்று ஓர் அன்ன”

என்பது புறநானூற்றுப் பாட்டு “எல்லா ஊரும் நமது ஊர் தான்; எல்லா மக்களும் நமது மக்கள் தான் ஒவ்வொருவரும் அவரவர்கள் செய்கையால்தான் தீமையா நன்மையோ அடைகின்றனர், துன்புறுவதும், இன்புறுவதும் இதுபோலத்தான்” என்ற இப்பாடலைப் பாராட்டாத மக்கள் யாருமே இல்லை. தமிழனுடைய குறிக்கோளுக்கு-பண்பாட்டுக்கு— இப்பாடலையே உதாரணமாகச் சொல்லிப் பெருமைப்படுகின்றனர்.

சான்றுகள் இதோ

சும்மா பெருமைக்காகத் தமிழன் இப்படிப் பாடினான்? அல்லது உண்மையிலேயே தமிழன் இந்த முறையைப் பின்

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரனார்

பற்றி நடந்தானா? என்பதைப் பார்க்கவேண்டும், பண்டைத் தமிழர்கள் உண்மையிலேயே இப்படித்தான் வாழ்ந்தார்கள்; பல நாட்டினருடனும், பல மொழியினருடனும் கூடித்தான் வாழ்ந்தார்கள்: சொல்லியபடி நடந்துகாட்டினார்கள்: வீண்பெருமைக்காகச் சகோதரத்துவம் பேசவில்லை. இதற்கும் இலக்கியச் சான்றுகள் உண்டு.

பத்துப்பாட்டிலே பட்டினப்பாலை என்பது ஒரு பாட்டு அது கரிகாலசோழனைப் பாராட்டிக் கூடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் என்னும் புலவரால் டாடப்பட்டது. பட்டினம் என்பது காவிரிப்பூம்பட்டினம் ஏறக்குறைய இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்குமுன் காவிரிப்பூம்பட்டினம் எப்படியிருந்தது என்பதைப் பட்டினப்பாலையால் அறியலாம்.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின்வீதியிலே செல்வங்கள்நிரம்பியிருந்தன; அச்செல்வங்கள் பலவகைப்பட்டவை: பலநாடுகளிலிருந்துவந்தவை என்று கூறுகிறது பட்டினப்பாலை. அதைப் பார்த்தால் பழந்தமிழன் எப்படி வாழ்ந்தான் என்பதைக் காணலாம்.

“கடல் வழியே வந்து இறங்கிய சிறந்த குதிரைகள்: தரை வழியாக வந்த கருமையான மிளகு மூட்டைகள், இமயமலையிலே பிறந்த இரத்தினங்கள்: பொன்; மேற்கு, மலையிலே பிறந்த சந்தனம். அகில்; தெற்குக் கடலிலே பிறந்த முத்து; கிழக்குக்கடலிலே பிறந்த பவளம்: கங்கை நதி பாயும் நாடுகளில் பிறந்த செல்வங்கள்: காவிரிபாயும் பகுதிகளில் தோன்றிய செல்வங்கள்; இலங்கையிலே பிறந்த உணவுப் பண்டங்கள்; பர்மாநில தோன்றிய செல்வங்கள் — இவைகள் எல்லாம் நிறைந்து கிடந்தன; இவைகள் அரிய செல்வங்கள்; பெரிய செல்வங்கள்; இவைகள் ஒன்றோடு ஒன்று கலந்து

வீதியிலே காட்சியளித்தன” என்று கூறுகிறது பட்டினப் பாலை.

“நீரின் வந்த நிமிர்பரிப் புரவியும்,
காலின் வந்த கரும்கரி மூடையும்,
வடமலைப் பிறந்த மணியும், பொன்னும்,
குடமலைப் பிறந்த ஆரமும்; அகிலும்,
தென்கடல் முத்தும், குணகடல் துகிரும்,
கங்கை வாரியும், காவிரிப் பயனும்,
ஈழகதது உணவும், காழகத்து ஆக்கமும்,
அரியவும் பெரியவும் நெரிய ஈண்டி,
வளம்தலை மயங்கிய நனந்தலை மறுகின்.”

(பட்டினப்பாலை, 185—193)

கடலுக்கு அப்பால் உள்ள பிற நாடுகளுடன் தமிழர்கள் தொடர்பு வைத்துக் கொண்டிருந்தனர்; வடநாட்டினருடன் தமிழர் வியாபாரம் புரிந்தனர்; இலங்கையுடன் வியாபாரம் நடத்தினர்; பர்மாவுடன் வியாபாரம் செய்தனர்—என்ற உண்மையை இவ்வடிகள் குறித்தன.

சிந்தனைக்கு

பிரிவினைக் கூச்சல் போடும் தமிழர்கள் இதை ஆழ்ந்து சிந்திக்க வேண்டும்; பழந்தமிழர் பண்பாட்டைக் காணவேண்டும்; பாரத நாட்டை ஒரே நாடாகத்தான் பழந்தமிழர்கள் போற்றி வந்தார்கள் என்ற உண்மையும் இந்தப் பட்டினப் பாலை அடிகளிலே பொதிந்து கிடக்கின்றது.

அதே பட்டினப்பாலையில் சொல்லப்படும் மற்றொரு செய்தியும் குறிப்பிடத்தக்கது.

பல மொழி பேசும் மக்கள் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலே வாழ்கின்றனர்; நேச நாட்டு மக்கள் - வாணிகத்தின்

பொருட்டு வந்து குடியேறிய மக்கள்—பட்டினத்திலே வாழ்கின்றனர். அவர்களும் தமிழர்களும் எந்த வேற்றுமையும் இல்லாமல் ஒன்றாகக் கலந்து வாழ்கின்றனர்—என்று கூறுகிறது பட்டினப்பாலை;

“மொழிபல பெருகிய பழிதீர் தேளத்துப்
புலம்பெயர் மாக்கள் கலந்துஇனிது உறையும்
முட்டாச் சிறப்பின் பட்டினம்”

(214-216)

பல மொழிகளைப் பேசும் மக்கள்—குற்றமற்ற தேசத்திலிருந்து இடம் பெயர்ந்து வந்த மக்கள்—தமிழ் மக்களோடு ஒன்றாகக் கலந்து இன்பமுடன் வாழ்கின்ற அளவற்ற பெருமையை யுடைய பட்டினம்.

பல மொழியினருடன்—பல நாட்டினருடன் ஒன்றுபட்டு வாழ்வதைத் தமிழர்கள் ஒரு பெருமையாகக் கருதினர்; இந்த நிலை காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் இருந்ததை அந்நகரத்துக்கு ஒரு பெருமையாக எண்ணினர். இதுதான் பண்டைத் தமிழர் பண்பாடாகும். “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” என்னும் கொள்கையை இவ்வாறு நடைமுறையில் பின்பற்றி வந்தனர் தமிழர்.

வள்ளுவர் வாக்கு

உலக மக்களோடு ஒன்றுபட்டு வாழ்வதே சிறந்தது என்பதை வள்ளுவர் வலியுறுத்துகின்றார்.

“எவ்வது உறைவது உலகம், உலகத்தோடு
அவ்வது உறைவது அறிவு”

என்ற ஒரு குறளே இதற்குப் போதும். “உலகம் எவ்வாறு நடைபெறுகின்றதோ, அவ்வாறு உலகத்தோடு இணைந்து

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரனார்

நடப்பதே அறிவாகும்” என்பதே இதன் பொருள். உலக மக்களோடு இணையாமல் பிரிந்து வாழ்வதை வள்ளுவர் விரும்ப வில்லை; பண்டைத் தமிழர் எவரும் விரும்பவில்லை என்பதற்கு இதைவிட வேறு சான்று தேவையில்லை.

மணிமேகலையிலே ஒரு சிறுகதை உண்டு. அது ஆபுத்திரன் என்பவனைப்பற்றிய கதை. அவன் ஏழைகளுக்கு உணவிடுவதைத் தொழிராகக் கொண்டிருந்தான். மதுரையிலிருந்து இப்பணியைச் செய்துகொண்டிருந்தான். அப்பொழுது மதுரையிலும் சுற்றுப்புறங்களிலும் நல்ல மழை பெய்தது. நாடு செழித்துவிட்டது; ஆபுத்திரனிடம் உணவு கேட்டு வருவோர் எவரும் இல்லை. ஆபுத்திரன், “என் தொழிலைச் செய்ய முடிய வில்லையே, என்ன செய்வது!” என்று வருந்திக்கொண்டிருந்தான்.

இச்சமயத்திலே அந்நிய நாட்டிலிருந்து கப்பல் வழியாக வந்து இறங்கியவர்கள் ஆபுத்திரனைக் கண்டனர். “சாவக நாட்டிலே பஞ்சம்: மழைவளம் குறைந்துவிட்டது; மக்கள் பட்டினியால் மடிகின்றனர்; பலர் மடிந்தனர்”, என்றனர்.

“மாரீர் வங்கம் வந்தோர் வணங்கி

சாவக நல்நாட்டு, தண்பெயல் மறுத்தலின்

ணனஉயிர் மடிந்தது உரவோய்! என்றலும்.”

ஆபுத்திரன் அந்நாட்டுக்குப் புறப்பட்டான். கப்பலிலே அவன் செல்லும்போது, கப்பல் மணிபல்லவத் தீவிலே ஒரு நாள் தங்கிற்று. மறுநாள் கப்பல் புறப்படும்போது ஆபுத்திரன் உறங்கிவிட்டான் கப்பல்காரன் ஆபுத்திரனும் கப்பலில் ஏறிவிட்டான் என்று எண்ணிக்கொண்டு கப்பலை ஓட்டிக்கொண்டு போய்விட்டான். ஆபுத்திரன் விழித்து

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரனார்

எழுந்தபின் கப்பலைக் காணாமல் கலங்கினான். அந்தத் தீவிலே வாழ்வோர் யாரும் இன்மையால் உண்ணானோன் பிருந்து உயிர்விட்டான்.

மணிமேகலையிலே பாத்திர மரபு கூறிய காதையிலே இக்கதையைக் காணலாம். தமிழன் நாடு, இன, மொழி, மத வேறுபாடு கருதாதவன்; எந்த நாட்டு மக்கள் துன்புற்றாலும் அந்த நாட்டு மக்களுக்கு உதவவேண்டும் என்ற உயர்ந்த கொள்கையுள்ளவன் என்பதையே காட்டுகிறது.

‘யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்’ என்ற தத்துவம் இக்கதையிலும் அடங்கியிருப்பதைக் காணலாம்.

உலகம் வாழ

திருஞான சம்பந்தர் சைவ சமயத்தைப் பரவச் செய்வதையே நோக்கமாகக் கொண்டவர்; சமண மதத்தினரை வெறுத்தவர். அவரிடமும் பண்டைத் தமிழர் பண்பாடு பரிமளிப்பதைக் காணலாம்.

“வாழ்க அந்தணர், வானவர், ஆனிணம்;
வீழ்க தண்புனல், வேக்தனும் ஒங்குக;
ஆழ்க தீயஎல் லாம் அரன் நாமமே
சூழ்க வையக மும்துயர் தீர்கவே”

என்பது சம்பந்தர் பாட்டு. “எல்லா உயிர்களிடமும் இரக்கங்காட்டி அவைகளின் துன்பம் போக்கப் பணி புரிவோரை அந்தணர் என்று அழைத்தனர். இத்தகைய அந்தணர்கள் வாழவேண்டும்; வானவர் என்னும் உயர்ந்தவர்கள் வாழவேண்டும்; மக்களுக்கு நலம் தரும் பசுவினம் வாழவேண்டும்; தவறாமல் மழை பெய்யவேண்டும்; அரசாட்சி நல்லரசாக வாழவேண்டும்; தீமைகள் எல்லாம் ஒழிந்து

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரனார்

போக வேண்டும்; அரன் பெயர் எங்கும் விளங்கவேண்டும்: உலகம் முழுவதும் துன்பம் இன்றி இன்புற்று வாழ வேண்டும்” என்று வேண்டுகிறார் சம்பந்தர். இப்படி உலகமெல்லாம் வாழ நினைக்கும் உள்ளமே தமிழ் உள்ளமாகும்.

“யான்பெற்ற இன்பம் பெறுகஇவ்வையகம்”

என்பது தாயுமானவர் வாக்கு. இதுதான் தமிழன் உள்ளம் உலகம் எல்லாம் இன்பம் பெறுக என்று மிகுந்த உள்ளன் போடு உரைத்திருக்கும் இத்தொடர் நமது உள்ளத்திலும் அப்படியே ஒட்டிக்கொள்ளுகிறது.

எது சன்மார்க்கம்?

இராமலிங்கர், மனித குலத்தை வெறுப்பவர்களை—மற்ற மனிதர்களை இழிவாகப் பேசுகின்றவர்களை—கடுமையாகத் தாக்குகிறார்,

“உலகத்தில் உள்ள எல்லா மக்களையும் நேசிப்பது தான் சன்மார்க்கம்; மற்ற மனிதர்களைக் கண்டால் எந்தக் காரணமாக இருந்தாலும் சரி, வெறுத்துப் பேசுவது சன்மார்க்கத்துக்கு விரோதம். அப்படி வெறுப்பது துன்மார்க்கமாகும்” என்று அடித்துப் பேசுகிறார். அந்தப் பாடல் இதோ :

“சேய்போல் உலகத்து உயிரெயெல்லாம்

எண்ணிச் சேர்ந்து, பெற்ற

தாய்போல் உரைப்பர், சன்மார்க்க

சங்கத்தவர்; சாற்றும்எட்டிக்

காய்போல் பிறர்தமைக் கண்டால்

கசந்துஉள் கடுகடுத்தே

நாய்போல் குரைப்பர் துன்மார்க்க

சங்கத்தவர் நானிலத்தே.

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரஞர்

சன்மார்க்கத்தைப் பின்பற்றலும் கூட்டத்தார் உலக மக்கள் யாரையும், இன, மொழி, மத, நிற, நாடு காரணமாக வெறுக்க மாட்டார்கள்; தங்கள் பிள்ளைகளைப்போல எண்ணுவர்; பெற்ற தாயைப்போல அன்புடன் அவர்களிடம் பேசுவர். துன்மார்க்கக் கூட்டத்தினர் இதற்கு மாறாக நடந்து கொள்வர். பிறரைக் கண்டால் எட்டிக்காய் போல் நினைப்பர்; அவர்களை வெறுப்பார்கள்; மனத்தில் கடுகடுப்புடன் நாயைப்போல் குரைப்பார்கள்.”

இந்தப் பாடலிலும், யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்’ என்ற தமிழர் பண்பாட்டின் தத்துவம அடங்குயிருப்பதைக் காணலாம்.

சங்க காலம் முதல் இராமலிங்கர் காலம் வரையிலும் தமிழர் பண்பாடு இலக்கியங்களில் இடம்பெற்று வந்தது; தமிழர்களின் நடவடிக்கைகளிலும் மாறாமல் இருந்து நைந்தது. பாரதியின் வாக்கு

உலகத்தை ஒன்றாகக் காணும் தமிழர் பண்பாட்டிலே வளர்ந்தவர்தான் நமது பாரதியார். அந்தப் பண்பாடுதான் அவரை சோவியத் புரட்சியைப் பாரட்டிப் பாடத் தூண்டிற்று. “ஆகா வென்று எழுந்தது பார் யுகப் புரட்சி” என்று குதித்துப் பாடியது தமிழன் பண்பாடுதான்.

பெல்ஜியம் வீழ்ந்தபோது அதைப் பாராட்டிப் பாடியது ‘இத்தாலியின்’ சுதந்தரத்துக்காகப் போராடிய மாஜினியின் சபத்தைப் போற்றியது. இவைகள் எல்லாம் தமிழன் பண்பாடுதான்.

உண்மைத் தமிழன் உலகத்தைப் பிரிவுக் கண்கொண்டு பார்க்கமாட்டான்: ஒன்றாகத்தான் காண்பான். உண்மைத்

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரஞர்

தமிழன், தான் மட்டும் வாழ்ந்தால் போதும்; மற்றவர்கள் எக்கேடு கெட்டால் என்ன? என்று எண்ணநவ மாட்டான்; உலகம் எல்லாம் வாழவேண்டும் என்றுதான் நினைப்பான், உண்மைத் தமிழன் எந்த மொழியையும் வெறுக்கமாட்டான். எந்த மெரிழியாக இருந்தாலும் அதில் உள்ள நன்மைகளை எடுத்துக் கொள்ளுவான்.

தமிழன்வாக—தகுமன் வளர—தமிழ் மொழி வளம்பெற தமிழர்கள் பரம்பரையாகப் போற்றி வந்த பண்பாடு இது தான்.

பிரிவினைக் கூச்சல் வேண்டாம்

இந்தப் பண்பாட்டை அறியாதவர்களே பிரிவினைக் கூச்சல் போடுகின்றனர். மனிதர்களிடமும், மொழிகளிடமும் வெறுப்புக் காட்டுகின்றனர். பிரிவினை எண்ணமும் வெறுப்புக் குணமும் வளர்வதற்கு இடம் கொடுப்பவர்கள் யாராலும் அவர்கள் தமிழ் மனம் படைத்தவர்கள் அல்லர்; தமிழர் மனம் படைத்தவர்கள் அல்லர்.

தமிழகம்தான் முதல் மனிதனைப் பெற்றெடுத்தது, தமிழ்தான் எல்லா மொழிகளையும் ஈன்றெடுத்தது என்று பேசும் தமிழன், பிரிவினைக்கும், பிளவுக்கும், வெறுப்புக்கும் அடிகோலுவானாயின் அவனைப் பற்றி உலகம் என்ன நினைக்கும்? சிந்தியுங்கள்; எண்ணிப் பாருங்கள்; நன்றாகச் சிந்தியுங்கள்!

12. கன்னித் தமிழ்

பழமையிலே சிலருக்குப் பற்று; புதுமையிலே சிலருக்குக் காதல். சிலருக்குப் பழமையிலே வெறுப்பு; சிலருக்குப் புதுமையிலே வெறுப்பு. இரண்டும் தவறு. பழமையென்ப தால் மட்டும் ஒன்றுக்குப் பெருமையில்லை, புதுமையென்ப தால் மட்டும் ஒன்றுக்குச் சிறுமையில்லை. பழமையோ புதுமையோ—அதிலே பெருமைக்குரிய தகுதிகள்—தன்மைகள்—கவர்ச்சிகரமான அமைப்புகள்—பொருந்தியிருக்க வேண்டும். இவை பழமையாயினும், புதுமையாயினும் போற்றப்படும்; ஏற்றுக் கொள்ளப்படும்; பாராட்டப்படும்;

காலங் கடந்தது, பழமையானது என்பதற்காக மட்டும் ஒரு பொருளுக்கு மதிப்புக் கொடுப்போர் சிலர் உண்டு. ஒரு குட்டிச்சுவர்; அது நீண்ட காலமாக ஆடாமல் அசையாமல் நின்றுகொண்டிருக்கிறது. ஊரின் பக்கத்திலே, ஒரு கற்பாறைக் குன்று. அது, புல்பூண்டற்ற கற்பாறை; கரடுமுரடான கற்பாறை. இந்தக் குட்டிச்சுவரும், கற்பாறையும் நீண்ட காலத்தவை. இதற்காக அவற்றை எவரும் ஏற்றிப் போற்றமாட்டார்கள். அவற்றால் பயனில்லை, ஆதலால் அவற்றை மக்கள் பாராட்டுவதில்லை.

ஊரின் நடுவிலே ஒரு பூங்கா. அது பிஞ்சுப் பூங்கா இளம் வயது. அது பிறந்து ஐந்து ஆண்டுகள் இருக்கலாம்; அல்லது பத்தாண்டுகள் ஆகலாம். அந்தப் பூங்காவைச் சுற்றிலும் நிழல் தரும் மரங்கள்; இடையிடையே எத்தனையோ விதமான அழகுள்ள செடிகொடிகள்; குளிர்ந்த நிழல் தரும் கொடிகள் படர்ந்த கூண்டுகள்; வளைவுகள்;

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரஞர்

சிந்தையைக் கவரும் சிறந்த மலர்கள் எங்கும் பூத்துக் குலுங்கியிருக்கின்றன; ஆங்காங்கே அழகிய செயற்கை நீர் ஊற்றுக்கள்! எந்த மூலையிலிருந்து நோக்கினாலும் பச்சைப் பசேர் என்று கண்ணைக் கவரும்படி காட்சியளிக்கின்றது. இந்தப் பூங்காவை இளமையானது என்பதற்காக வெறுப் போர் எவரும் இல்லை.

வயதிலே முதிர்ந்த குட்டிச்சுவரைவிட, கரட்டுக் கருங் கற்பாறையைவிட—ஆண்டிலே இனைய இந்த அழகிய பூங்காவைத்தான் அனைவரும் விரும்புவார்கள்.

பயன் தரும் பழமை

பழமையானது, பயன் தருவது, என்றும் குன்றாத தன்மையுள்ளது, வாடாத வனப்பும் வாய்ந்தது—இத்தகைய பொருள்கள் எதுவாயினும் மக்களால் மகிழ்ச்சியுடன் போற்றப்படும்; எந்நாளும் பாராட்டப்படும்.

காலங்குறிப்பிட முடியாதது குற்றலத்து நீர்வீழ்ச்சியும், பொதியமலையும். பொதியத் தென்றலை இன்றும் இலக்கியங்கள் போற்றுகின்றன; அருவியும் அப்படியே.

குடமலையைச் சேர்ந்த 'நீலகிரி'யின் ஆயுளை அளவிட்டுச் சொல்ல முடியாது. வடநாட்டின்மேல் படையெடுத்துச் சென்ற சேரன் செங்குட்டுவன் நீலமலையிலே தங்கினான்; இளைப்பாறிச் சென்றான். இதைச் சிலப்பதிகாரம் சொல்லுகின்றது. பன்னூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பே நீலமலை சுகவாசத்திற்கான இடமாக இருந்தது.

பொதியத்தைப் போலவே இமயத்தையும் தமிழிலக்கியங்கள் பாராட்டியிருக்கின்றன. அதுவும் காலங் கடந்தது.

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரஞர்

காவிரி, தாமிரபரணி, கங்கை போன்ற ஆறுகளும் காலங்கடந்தவை. அவற்றை இலக்கியங்கள் போற்று கின்றன; கவிஞர்கள் புகழ்ந்து பாடியிருக்கின்றனர்.

குற்றாலத்து அருவி, அதன் பிறப்பிடமான பொதிய மலை, அந்த மலையிலே பிறந்தோடும் தாமிரபாணி, குடமலையின் பகுதியான நீலமலை, குடமலையிலே பிறந்துவரும் பொன் கொழிக்கும் காவிரி, வடவியமம், அதன் செல்வியான வளம் பெற்ற கங்கை—இவை எல்லாம் எத்தனையோ ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டவை; பழமைக்கும் பழமையானவை. அவை இன்றும் புதுமையாகக் காட்சி யளிக்கின்றன; மாநிலத்து மக்களால் கொண்டாடப்படு கின்றன.

இவ்வாறு பழமைக்கும் பழமையாய், புதுமைக்கும் புதுமையாய்ப் பொலிவுறும் பொருள்கள் என்றும் போற்றப் படும். இவை எந்நாளும் அழியாமல் நிற்பவை; நடப்பவை; இருப்பவை. இத்தகைய பழமையும் புதுமையும் பொருள் தியது, பல்லாண்டுகளாகப் பலராலும் பாராட்டப்படுவது, பயன் தருவது—நமது பண்டைக் கன்னிச் செந்தமிழ்.

தமிழின் பெருமை

செந்தமிழ் பழமைக்கும் பழமையானது; புதுமைக்கும் புதுமையானது; வடமொழி ஒரு காலத்தில் திருத்தமற்ற மொழியாக வழங்கிற்று; பின்னால்தான் திருத்தியமைக்கப் பட்டது. இப்பொழுதுள்ள வடமொழி திருத்தியமைக்கப் பட்ட மொழி. 'சமஸ்கிருதம்' என்றால் திருத்தியமைக்கப் பட்டது என்று பொருள். தமிழ், செந்தமிழாகவே பிறந்தது; செந்தமிழாகவே வளர்ந்து வருகின்றது. 'உலக வழக்கு

அழிந்து ஒழிந்து சிதையாமல்' ஓங்கி வளர்வது. இந்தச் சிறப்பை எண்ணித்தான் இதற்குக் 'கன்னித் தமிழ்' என்ற பெயரையும் வைத்தனர் ஆன்றோர்கள்.

தமிழர்கள் 'தமிழ்' என்று குறிப்பிடும்போது அதனோடு மற்றொரு சொல்லையும் சேர்த்து வழங்குவார்கள். பேசும் போது தமிழ் என்று தனியாகக் குறிப்பிட்டாலும் எழுதும் போது அதனுடன் ஒரு சிறப்புச் சொல்லை இணைத்தே எழுதுவார்கள். இது பழந்தமிழர் பண்பு. தமிழோடு இணைத்து எழுதுகின்ற அச்சொல் தமிழின் சிறப்பை—தன்மையை—விளக்குவதாகவே அமைந்திருக்கும்.

செந்தமிழ், பைந்தமிழ், தண்டமிழ், நற்றமிழ், இன்றமிழ், வண்டமிழ், தன்றமிழ், முத்தமிழ், தெய்வத் தமிழ் அன்னைத் தமிழ், கன்னித் தமிழ், அருந்தமிழ்.

செந்தமிழை இக்ககைய அடைமொழிகளோடு இணைத்தே சொல்லுவார்கள். இதைக்கொண்டே, தமிழர்கள் தங்கள் தாய்த் தமிழை எவ்வளவு அருமையாக, இன்னுயிரைப்போல் போற்றி வந்தனர் என்பதைக் காணலாம்.

இவற்றிலே கன்னித் தமிழ் என்னும் தொடர் மிகவும் அருமையானது; அழகானது; தமிழின் அழியாத தன்மையை அறிவிப்பது. உலகந் தோன்றிய காலத்திலே தோன்றியது; உலகம் உள்ள வரையிலும் உயிருடன் வாழ்வது தமிழ் என்னும் உண்மைப் பொருள் பொதிந்த தொடர். இத் தொடர் பொருட்செறிவுள்ள பொன்மொழியாகும்.

மணயாகாத பெண் கன்னிப் பெண் கன்விகையின் வணப்பு. என்றும் வாடாத மலர். அவள் அழகு, காண்போர் கண்ணையும் கருத்தையும் கவரும். அது பெண் தன்மை

குன்றாத பேரழகு. இவை மட்டும் அன்று; கன்னிகைக்கு மற்றொரு தனிச் சிறப்பும் உண்டு. அவள் யாருக்கும் அடிமைப்படாதவள்; வேண்டுமானால்—விரும்பினால்—அவள் பிறரைத் தனக்கு அடிமையாக்கிக் கொள்ளலாம்; அவள் யாருக்கும் அடிமையாகமாட்டாள்; தன்மையும், தூய்மையும் குன்றாமல் தலைநிமிர்ந்து அவளால் வாழ முடியும். இது கன்னிகைக்குள்ள ஒரு தனிச் சிறப்பும் பண்புமாகும்.

நலம் எல்லாம் நிறைந்தது

தமிழ்மொழியும் கன்னிப் பெண்ணைப்போல் விளங்குவது; கன்னிப்பெண்ணுக்குள்ள நலமெல்லாம் கனிந்து நிரம்பித் ததும்புவது. அழகிலே—இனிமையிலே—பயனிலே—எம்மொழிக்கும் அடிமையாகாத தன்மையிலே—தமிழுக்கு நிகரான மொழி தரணியில் வேறு ஒன்றுமேயில்லை. தமிழுக்கு நிகர்—சமம்—ஒப்பு—தமிழேதான்!

“என்றும் புலராது, யாணர்நாள் செல்லுகினும்
நின்று அலர்ந்து தேன்பிலிற்றும் நீர்மையதாய்க்—குன்றாத
செந்தளிர்க் கற்பகத்தின் தெய்வத் திருமலர்போல்”

நிற்பது திருவள்ளுவர் மொழி என்று கூறினர் ஒரு புலவர். ‘என்றும் வாடாது; எவ்வளவு நாட்களானாலும் அன்றலர்ந்தது போலவே காட்சியளிக்கும்; தேனைச் சிந்தும்: குறையாத, செழுமையான தளிர்க்கையுடைய கற்பக மரத்தின் மலர் இத்தகைய தெய்வத் தன்மையும் அழகும் நிறைந்தது. இது போன்றது வள்ளுவர் வாய்மொழி’ என்று திருக்குறளுக்குக் கூறிய இப் பாராட்டு, கன்னித் தமிழுக்கும் பொருந்துவதாம்.

“உன்—சீர் இளமைத் திறம் வியந்து
செயல் மறந்து வாழ்த்துதுமே.

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரனார்

உன்னுடைய சிறந்த கண்ணித் தன்மையைப் புகழ்ந்து எங்கள் செயலை மறந்து, உன்வசமாகி, உன்னை, 'கன்னித் தமிழே, என்று வாழ்த்துகின்றோம்.'"

இது மனோன்மனியம் என்னும் நாடகத் தமிழ்நூலை இயற்றிய பேராசிரியர் சந்தரம் பிள்ளை அவர்களின் பாட்டு இப்படி மனமார,வாயாரப் புகழ்ந்து தமிழ்த்தாயைவாழ்த்துகின்றார். அவர் தான்மட்டும் வாழ்த்துவதாகச் சொல்லவில்லை; தமிழர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து இறைஞ்சுகின்றோம், என்று பாடுகின்றார்.

கன்னித் தமிழே முத்தமிழ்

செந்தமிழை முத்தமிழ் என்று பாராட்டுகின்றோம். செந்தமிழ் எப்பொழுது முத்தமிழ் ஆயிற்றே! அதை அறிவாயார்? அதன் காலத்தைக் கணக்கிட முடியாது. தொல்காப்பியத்திலேயே முத்தமிழ் முழங்குகின்றது. தொல்காப்பியம் பழந்தமிழ் நூல்; இன்றுள்ள தமிழ் நூல்களிலே காலத்தால் முற்பட்டது தொல்காப்பியம் ஒன்றேதான். தொல்காப்பிய காலத்திலே தண்டமிழ்மொழி முத்தமிழாக வழங்கிய தென்றால், முத்தமிழ் பிறந்த காலத்தைக் கணக்கிடுவது எப்படி?

முத்தமிழ்—மூன்று வகையான தமிழ், மூன்று பிரிவான தமிழ், மூன்று இனமான தமிழ் என்று மட்டும் பொருள் சொல்லுவது பொருந்தாது. செந்தமிழின் சிறந்ததன்மையை அதன் ஒப்பற்ற பண்பை—மாகமறுவற்ற கன்னித் தன்மையைக் கண்டறியாதவர் சிலர் உண்டு. அவர்கள்தாம் செந்தமிழ், கருந்தமிழ், கொடுத்தமிழ் என்று குருட்டாம்போக்கிலே கூறுவர். முத்தமிழிக்குப் பொருள் இதுதான் என்று

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரஞர்

மொழிவர் இவர்கள் செந்தமிழின் கன்னித் தன்மையைக் கண்டுணராதவர்கள்.

முத்தமிழ்—மூன்று துறையில் பயன்படும் தமிழ் மூன்று வகையில் உதவி புரியும் தமிழ்; மூன்று வகைப்பட்ட மக்களுக்கும் அறிவும் இன்பமும் சுரக்கும் தமிழ். இதுதான் முத்தமிழின் பொருள். இந்த முத்தமிழ் இயற்றமிழ், இசைத் தமிழ், நாடகத்தமிழ் என்று மூன்று துறைகளில் பயன்படும் தமிழாகும்.

படிக்கும் தமிழ்

இயற்றமிழ் என்பது கற்றவர்கள் மட்டும் எளிதிலே பொருள் தெரிந்துகொள்ளும்படி நிற்பது, இயற்றமிழிலே பேங்க வழக்கில் இல்லாத சொற்களும் கலந்து வழங்கும். நினைத்தான் என்பது நாம் எப்பொழுதும் பேசும் தமிழ் இதற்கு மாறாக உள்ளினான், சிந்தித்தான், எண்ணினான், கருதினான், என்பன போன்ற சொற்களைச் சேர்த்தெழுவது இயற்றமிழ். இயற்றமிழைப் படிக்கும் தமிழ் என்று சொல்லிவிடலாம்.

கேட்கும் தமிழ்

இசைத் தமிழ் என்பது பண்ணேடு கூடியது. இசை-பண்; சங்கீதம், இசைக் கருவிகளின் துணைகொண்டோ, துணையில்லாமலோபாடும்படி அமைந்திருப்பது இசைத்தமிழ் படித்தவர்களின் உள்ளத்தையும் இசைத் தமிழ் கவரும், படிக்காதவர்கள் நெஞ்சையும் இசைத் தமிழ் இழுத்துக் கொள்ளும். சிறந்த செய்தினைச் செந்தமிழிலே இசையோடு இனைத்துப் பாடுவதன் வழியாக மக்கள் பலருக்கு அறநெறிகளைப் போதிக்கலாம், உயர்ந்த படிப்பில்லாத அரைகுறைப் படிப்பாளிகளும் இசைத் தமிழால் இன்பம் துய்ப்பார்கள்;

இனிய மல அரும்பொருள்களை அறிந்து அறிஞர்களாவார் கள். இசையோடு சேர்ந்த தமிழ், இசைத் தமிழ் இசைத் தமிழைக் கேட்கும் தமிழ் என்று இயம்பலாம்,

பார்க்கும் தமிழ்

நாடகத் தமிழ் என்பது ஒரு நிகழ்ச்சியைக் கண்ணாற் காணும்படி நடத்திக் காட்டுவதற்கு உதவுவது. பிறர் பேசியதை அப்படியே—அவரைப்போலவே—சொல்லிக் காட்டுவது. நடந்த ஒரு வரலாற்றை அல்லது புதிதாகப் புனைந்த ஒரு கதையை மற்றவர்கள் கண்டு சுவைக்கும்படி நடத்துக் காட்டுவதற்கு உதவுவது நாடகத் தமிழ், ஒருவரைப் பார்த்துப்பேசுவது, ஒருவரோடு ஒருவர் உரையாடுவது நாடகத் தமிழில் அடங்கும்; பாடிக்கொண்டு—பாட்டுக்குக் தக்கபடி தாளம் போட்டுக்கொண்டு—பாட்டின் பொருளை உறுப்புக் களின் சைகையால் ஊமைபோல் தெரிவித்துக்கொண்டு—ஆடுவதும் குதிப்பதும் நாடகமேதான். இதைநடனம் என்பர்; கூத்து என்பர். இந்த நாடகமும் கூத்தும் கல்வி கற்காதவர்களின் உள்ளத்தையும் கவரும்; அவர்களுக்கும் அறிவுரைகளையும்படிப்பினைகளையும் அளிக்கும், நடத்திக் காட்டும் இந்த நாடகத் தமிழைப் பார்க்கும் தமிழ் என்று உரைக்கலாம்.

இவ்வாறு உயர்ந்த படிப்பாளிகள், சிறிது கற்றவர்கள், கற்காதவர்கள் ஆகிய இம் முத்திரத்தாரையும் நல்வழிப் படுத்தவே செந்தமிழ் அன்னை முத்தமிழ் உருவாகி நிற்கின்றாள்.

இயற்றமிழிலே இசையும் உண்டு; நாடகமும் உண்டு இசைத் தமிழிலே இயலும் உண்டு; நாடகமும் உண்டு நாடகத் தமிழிலே இயலும் உண்டு; இசையும் உண்டு; இந்த மூன்று தமிழும் ஒரு மரத்தின் கிளைகள், ஆனால் இவற்றைப் பிரித்து வெட்டித் தள்ள முடியாது.

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரனார்

கன்னிப் பெண் எல்லோர் நெஞ்சையும் கவர்வது போலவே இந்த முத்தமிழும் அனைவர் உள்ளத்தையும் அள்ளிக் கொள்ளுவது. எல்லோர்க்கும் இன்பமும்; மகிழ்ச்சியும் அறிவும் ஊட்டுவது. கன்னித்தமிழின் இயல்புக்கு இந்த முத்தமிழ் அமைப்பும் ஒரு எடுத்துக்காட்டு, பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே செந்தமிழ் என்று பெயர் பெற்று நிற்கின்றது. இது போன்ற பெயர்—சிறப்பு—வேறு எம் மொழிக்கும் இல்லை.

காவியத்தில் கன்னித் தமிழ்

கவிதைகளால் இயற்றப்படுவன காவியங்கள். தமிழ்க் கவிதைகளிலும், கவிதைகளின் பொருள்களிலும் கன்னித் தன்மையுண்டு: கவிதைகளால் செய்யப்பட்ட காவியங்களிலும் கன்னித் தன்மையுண்டு.

‘ஆசிரியம் வஞ்சி வெண்பாக் கலியே
நால் இயற்று என்ப பாவகை விரியே.

ஆசிரிப்பா, வஞ்சிப்பா, வெண்பா, கலிப்பா என்று நான்கு பகுதியுடைய என்பர். இவையே பாடல் வகையின் விரிவாகும்.

தொல்காப்பியர் காலத்திலும் அவர் காலத்திற்கு முன்னும் இந்த நால்வகைப் பாடல்களையும் இவற்றின் பகுதிகளையுமே காவியங்கள் செய்வதற்குக்கருவிகளாகக் கொண்டனர் இந்த நான்கு வகைப் பாடல்களிலே மூன்று வகைப்பொருள்களை அமைத்துப் பாடி வந்தனர். அந்த மூன்று பொருள்கள் அறம், பொருள், இன்பம் என்பன. காவியங்களிலும், கவிதைகளிலும் இந்த முப்பொருள்களையே அமைத்துப்பாடி வந்தனர்.

இவ்வுலகிலே மக்கள் இந்த முப்பொருள்களைத்தான் முயற்சியால் அடைய முடியும். பொருள் தேடி, அறம் புரிந்து, இன்பம் துய்தது வாழ்வதே மக்கள் கடமை இதுவே மக்கள் வாழ்வின் குறிக்கோள் என்பதே தமிழர் கொள்கை. இலக்கியங்கள் இவற்றைப் பற்றித்தான் இயம்ப முடியும்.

“அந்நிலை மருங்கின் அறம் முதலாகிய
மும்முதற் பொருட்கும் உரிய என்ப”

என்று தொல்காப்பியம் எடுத்துக்கூறுகின்றது. அந்த மேலைச் சூத்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட செய்யுட்கள், அறம் முதலாகிய மூன்று சிறந்த பொருளையும் எடுத்துக் கூறுவதற்கு உரியன என்று கூறுவர் பெரியோர்.’ இதுவே இச் சூத்திரப் பொருள்.

தொல்காப்பியரால் கூறப்பட்ட அந்த நால்வகைச் செய்யுட்களிலிருந்து பிறந்தவைதாம் இன்றுவழங்கும் தமிழ்ச் செய்யுட்கள் எல்லாம் தொல்காப்பியர் குறித்த முப்பொருளைப் பற்றியே எல்லாத் தமிழ்தூல்களும் இயம்புகின்றன. அறம், பொருள், இன்பங்களைப்பற்றிக் கூறும் இலக்கியங்கள் தாம் சிறந்த இலக்கியங்களாக எண்ணப்படுகின்றன. இப் பொருள்களைக் கொண்ட பாடல்கள் உயர்ந்த பாடல்களாகப் பாராட்டப்படுகின்றன.

இத்தகைய கவிதையும் பொருளும் கொண்ட காவியங்களிலே தமிழ்க் காவிய அமைப்பு மிகவும் சிறந்தது. தமிழ்க் காவிய அமைப்பு ஒரு தனித் தன்மையுள்ளது; வடமொழிக் காவிய அமைப்புக்கு மாறானது.

காவியங்கள் எந்த முறையில் இயற்றப்படவேண்டும் என்பதைத் தமிழ்ப் புலவர்கள் செயலால் விளக்கியிருக்கின்

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரனார்

றனர். காவியம் செய்வதற்குத் தமிழ்ப் புலவர்கள் காட்டியிருக்கும் முறை இன்று எல்லோராலும் போற்றப்படுகின்றது. ஆனால் எந்தக் காரணத்தினாலோ காவியம் பாடிய தமிழ்ப் புலவர்களிலே பலர் தமிழர் முறையைக் கைவிட்டனர்; வடமொழிக் காவிய அமைப்பைப் பின்பற்றிக் காவியங்களை அமைத்து விட்டனர்.

காவியங்களுக்கு இலக்கணமாகத் தமிழிலே தோன்றிய காவியங்களைத்தான் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். தமிழிலே முனைத்தெழுந்தமுதற் காவியங்கள் இரண்டே இரண்டுதான். ஒன்று, 'கற்போர் நெஞ்சை அள்ளும் சிலப்பதிகாரம்' மற்றது, 'படிப்பவரைப் பரவசமாகும் மணிமேகலை.'

இவை இரண்டுமே தமிழிலே பிறந்த முதல் நூல்கள். கதை நிகழ்ச்சி தமிழ் நாட்டில் நடந்தது; கருத்து தமிழர்களிடையது; நாகரிகம் தமிழர் பண்பாடு; பாடியவர்கள் தமிழ் நாட்டிலே பிறந்த தமிழ்ப் பெரும்புலவர்கள்.

இக் காவியங்களே அரசர்கள் காணப்படுகின்றனர்; அமைச்சர்கள் காணப்படுகின்றனர். ஆனால் அரச குடும்பக்கதைகள் அல்ல. இக் காவியங்கள் பொதுமக்களின் வாழ்க்கையைச் சித்திரிப்பன. பணக்காரக் குடும்பங்கள், ஏழைப் பொது மக்கள், துறவிகள், பெண்கள், பட்டாளிகள்—இவர்களுடைய வாழ்க்கையை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. பண்டைத் தமிழகத்தின் பொதுநிலையை எடுத்துக் காட்டும் காவியங்கள் இவை. பொது மக்களின் வாழ்க்கையைச் சித்திரிக்கும் வகையிலே—சிறப்பிலே—சிலப்பதிகாரத்திற்கும், மணிமேகலைக்கும் நிகரான காவியங்கள் வேறு எவையும் இல்லை.

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரனார்

சீவக சிந்தாமணி, இராமாயணம், பாரதம், நைடதம், நளவெண்பா போன்றவையும் காவியங்கள்தாம். ஆனால் அவை அனைத்தும் அரச குடும்பக் கதைகள். அவற்றின் மூலக் கதைகள் எல்லாம் வடமொழியிலிருந்து எடுத்தவை; கதை நிகழ்ச்சிகளும் வடநாட்டில் நடந்தவை,

இன்றைய யுகம்

இன்று நடப்பது பொதுமக்கள் யுகம். அரச குடும்பங்களின் தனி அதிகார ஆட்சிக் காலம் மறைந்து வருகின்றது. கதைகளும், காவியங்களும் காலத்தின் சூழ்நிலையை ஒட்டியே பிறக்கும். அரச குடும்பக் கதைகளுக்கு இக்காலத்தில் மதிப்பில்லை. அரச குடும்பங்களின் வாழ்க்கையை—அரசர்களின் சர்வாதிகாரப் பெருமையை—அளவுகோலாகக் கொண்டு எழுதப்படும் கதைகளை இக்காலத்தினர் கண்ணொட்டுத்துப் பார்க்கமாட்டார்கள்.

அரசர்களைப் பாராட்டும் பழய காவியங்கள் அவற்றின் கவிச் சிறப்புக்காக, கவிதை இன்பத்தைக் கருதி மட்டுமே இன்று படிக்கப்படுகின்றன. அவற்றின் கதைகளுக்காகவோ கருத்துக்களுக்காகவோ படிக்கப்படுவதில்லை.

சிலப்பதிகார ஆசிரியர் இளங்கோவடிகளும், மணிமேகலை ஆசிரியர் சீத்தலைச் சாத்தனாரும் எதிர்காலத்தை எண்ணி அறிந்தவர்கள்; பேரறிஞர்கள்; பெரும்புலவர்கள். இப்படிப்பட்ட அறிஞர்களைத்தான் 'தீர்க்கதரிசிகள்' என்று சொல்லுவார்கள்.

பொதுமக்களைப் பற்றிப் பேசும் கவிதைகள், காவியங்கள் என்றும் நிலைத்திருக்கும். அரசர்கள் அழியலாம்; அரச குடும்பங்கள் மறையலாம்; அரசர் ஆட்சி மறைந்துவிட

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரனார்

லாம். ஆனால் பொதுமக்கள் என்றும் நிலைத்திருப்பவர்கள். இந்த உண்மையை உள்ளத்தில் கொண்டுதான் சிலப்பதி காரத்தையும், மணிமேகலையையும் எழுதினார்களோவென்று எண்ணவேண்டியிருக்கிறது.

காவிய அமைப்பில்கூட நமது செந்தமிழ்க் காவியங்கள் தலைசிறந்து விளங்குகின்றன. வடமொழி மூலக் கதையைத் தழுவின காவியங்கள் எல்லாம் எடுத்தவுடன் கதையைத் தொடங்குவதில்லை. கடவுள் வாழ்த்து, நாட்டுப் படலம், என்று பல படலங்களைப் பாடி முடித்த பிறகுதான் கதையைத் தொடங்கும். இது வடமொழிக் காவிய முறை. இந்த முறையைப் பின்பற்றியே சிலம்பையும், மணிமேகலையையும் தவிர ஏனைய காவியங்களெல்லாம் ஓடுகின்றன. புராணங்கள் யாவும் இந்த முறையைத் தழுவின செல்கின்றன.

இந்த முறையைச் சிலப்பதிகாரமும் மணிமேகலையும் பின்பற்றவில்லை. தெய்வங்களைப்பற்றி—நாட்டைப்பற்றி—நகரத்தைப்பற்றி—ஆற்றைப்பற்றி—அரசியலைப்பற்றித் தனியாக எழுதுவது சுவை தராது. அவற்றைப் படித்துக் கதையுலகை எட்டிப் பிடிப்பதற்கு முன், படிப்போர்க்குச் சலிப்புத் தட்டிவிடும்.

இப்படியில்லாமல் எடுத்த எடுப்பிலே கதையைத் தொடங்குவதுதான் சிறந்த முறை; படிப்போர்க்கு அலுப்புத் தட்டாத அழகான முறை. கதைப் போக்கின் இடையிடையே தகுந்த இடங்களில் கடவுள் இயல்பைக் கூறலாம்; நாட்டின் நிலைமையை நவிலலாம்; நகரத் தன்மையைச் சொல்லலாம்; ஆற்றின் வளத்தை அறிவிக்கலாம்; அரசியற் சிறப்பை உரைக்கலாம். இந்த முறையில் காவியத்தை

அரைப்பவர்களே சிறந்த புலவர்கள். இதுவே, உயிருள்ள காவியங்களின் உயர்ந்த தன்மை.

இத்தகைய உயர்ந்த அமைப்புடையதே சிலப்பதி காரம், மணிமேகலை. சிலப்பதிகாரத்தின் முதற்பகுதி மங்கல வாழ்த்துப் பாடல். மங்கல வாழ்த்து பாடலிலேயே கதை தொடங்கிவிடுகின்றது. கதாநாயகனும் கதாநாயகியும் அவர்களுடைய பெற்றோர்களும் அறிமுகம் செய்து வைக்கப்படுகின்றனர். கோவலன்—கண்ணகி திருமணம் முடிந்துவிடுகின்றது.

இதுபோலவே மணிமேகலையும் எடுத்தவுடன் கதையைத்தான் சொல்லத் தொடங்குகின்றது. மணிமேகலையின் முதற்காதை 'விழாவறை காதை' என்பது இது இந்திர விழா நடைபெறப் போகும் செய்தியைத் தெரிவிப்பது. வள்ளுவன் யானை மேல் ஏறிக்கொண்டு முரசறைந்து இந்திர விழா தொடங்கப் போகும் செய்தியை நகர மக்களுக்கு அறிவிக்கின்றான்.

இவ்வாறு காவிய அமைப்பில்—கருத்தில்—சிலப்பதி காரமும் மணிமேகலையும் சிறந்து விளங்குகின்றன. பொது மக்கள் போற்றும்படி வீறு பெற்று நிற்கின்றன. எவரும் எந்தக் காலத்திலும் இவ்விரு காவியங்களையும் போற்றித் தான் ஆகவேண்டும். இதுதான் கன்னித் தமிழின் சிறப்பு. காவிய நிலையிலும் கன்னித் தமிழ் உயர்ந்து நிற்கின்றது.

வடமொழிக் காவியங்களின் அமைப்பையும், தனித் தமிழ்க் காவியங்களின் அமைப்பையும் ஒப்பிட்டுப் பார்ப்போர் தாம் இந்த உண்மையை உணர்வார்கள்; செந்தமிழ்க் கன்னியின் சிறப்பைக் காண்பார்கள்.

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரஞர்

கருத்தைக் கவரும் கன்னித் தமிழ்

தமிழ் நாட்டிலே பன்னூரூண்டுகளுக்கு முன்னே பல மொழியினர் குடியேறினர். அவர்களிலே பலர் தமிழர்களாகவே உருமாறிவிட்டனர்; தமிழ்மொழியையே தாய்மொழியாகக் கொண்டுவிட்டனர்.

தமிழகத்திலே குடிபுகுந்த எந்த மொழியினராலும் தமிழின் கன்னித் தன்மையைக் கலைக்க முடியவில்லை; தமிழின் தனிச் சிறப்பைத் தகர்க்க முடியவில்லை. இதற்கு மாறாக எல்லோரும் செந்தமிழ்க் கன்னியின் சிறந்த புன்முறுவலிலே சிந்தையைப் பறிகொடுத்தனர்; அருந்தமிழ்க் கன்னியின் அழகு சிந்தும் நடையிலே அன்பு கொண்டனர்; அவளுடைய வளப்பையும் பண்பையும் வாயாரப் புகழ்ந்து வாழ்த்தும் அடியார்களாகத் திரும்பிவிட்டனர். இது வரலாறு கண்ட உண்மை.

தமிழகத்திலே புகுந்த சமணத் துறவிகளும், பவுத்தத் துறவிகளும் தமிழின் இனிமையைச் சுவைத்தனர். அவர்கள் செந்தமிழைப் பயின்று சிறந்த புலவர்களாயினர். தமிழ்க் குத் தொண்டு யுரிவதே தலைசிறந்த பணியென்று எண்ணினர்; பணியும் புரிந்தனர்.

சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, சிந்தாமணி, குண்டலகேசி வளையாபதி என்னும் ஐம்பெருங் காப்பியங்களும் சமண—பவுத்த மதங்களைப் பின்பற்றியவர்களால் செய்யப்பட்டவை. சீவக சிந்தாமணி வடமொழியின் மூலக் கதையை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தாலும் அது ஒரு சிறந்த தமிழ்க் காவியம். கம்பன் பாடல்களுக்கு இதுவே வழிகாட்டி. பெரிய புராணம் தோன்றுவதற்கு இதுவே தூண்டுகோல். அருந்தமிழ்ச் சிந்தாமணியின் ஆசிரியர் திருத்தக்கதேவர். இவர்

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரஞர்

சமண முனிவர். நன்னூல் போன்ற சிறந்த இலக்கணங்கள் சமணர்களால் செய்யப்பட்டவை. நாலடியார் போன்ற சிறந்த நீதிநூல்கள் சமண முனிவர்களால் பாடப்பட்டவை. வடமொழித் தொடர்புள்ள பாவி மொழியிலே பற்றுள்ள சமணர்கள் சிறந்த தமிழன்பர்கள் ஆனார்கள். இதற்குக் காரணம் செந்தமிழ்க் கன்னியின் அழகும் தூய்மையுந்தான்.

அரபு மொழியைப் புனிதமாகப் போற்றும் முஸ்லிம்கள்—தமிழ் நாட்டு இஸ்லாமியர்கள்—தமிழ்தான் தங்கள் தாய் மொழியென்பதை மறந்துவிடவில்லை. உமறுப் புலவர் பாடி இருக்கும் சீரூப்புராணம் இதற்குச் சான்று. இராஜ நாயகம் போன்ற வேறு பல இலக்கியங்களையும் முஸ்லிம் புலவர்கள் இயற்றியிருக்கின்றனர். உயர்ந்த தத்துவங்களைப் போதிக்கும் மஸ்தான்சாகிப்புடல் மிகவும் பிரசித்தமானது. இன்று முஸ்லிம்களிலே பல பெரும்புலவர்கள் இருக்கின்றனர். இப் புலவர்களிலே தனித் தமிழ் உணர்ச்சியுள்ளவர்கள் பலர். இன்று தமிழ் நாட்டு முஸ்லிம்கள் பெரும்பாலோர் தம்மைத் தமிழர் என்றே எண்ணுகின்றனர்; தமிழைப் போற்றுகின்றனர்.

தமிழகத்திலே கிறிஸ்துவ மதத்தைப் பரப்ப வந்த மேல் நாட்டு பாதிரிமார்களும் கன்னித் தமிழின் கடைக்கண் பார்வையிலே மயங்கினர்; தமிழைக் கற்றுத் தமிழ்ப் பணியிலே புகுந்தனர்.

இத்தாலி தேசத்தவரான வீரமாமுனிவர் தமிழிலே தேர்ந்த புலவர். தேம்பாவணி என்னும் சிறந்த காவியத்தைப் பாடியிருக்கின்றார். இது சிந்தாமணி போன்ற சிறப்புள்ளது. சதுரகராதி என்னும் பெயரில் முதன்முதல் தமிழில் அகராதி எழுத வழிகாட்டியவர் இவர்தான்

தமிழறிஞர் சாமி. நெதம்பரஞர்

இவரால் இயற்றப்பட்ட தமிழ் நூல்கள் பல. போப்பையர் என்று வழங்கப்படும் ரெவரண்ட் ஜி.யு. போப் என்பவர் ஆங்கிலேயர். உயர்ந்த தமிழ்ப் புலவர். இவர் தன்னைத் தமிழ் மாணவன் என்று அழைத்துக் கொள்வதிலே பெருமைப்பட்டார். திருக்குறள், நாலடியார், திருவாசகம் போன்ற சிறந்த இலக்கியங்களை ஆங்கிலத்திலே மொழி பெயர்த்தார்; தமிழின் சிறப்பை உலகெல்லாம் பரவச் செய்தார்; தமிழுக்கு இலக்கணமும் இயற்றியிருக்கின்றார்.

ரைட் ரெவரண்ட், ராபர்ட் கால்டுவல் என்பவர் அயர்லாந்து தேசத்தவர். இவரைக் கால்டுவல் ஐயர் என்று அழைப்பர். தமிழின் தனித்தன்மையை உலகறியச் செய்தவர்களிலே இவர் தலைசிறந்தவர். 'திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம்' என்ற நூலை ஆங்கிலத்திலே எழுதினார். 'தமிழ் உயர்தனிச் செம்மொழி. கன்னடம், தெலுங்கு, மலையாளம், துளுவம் இவை தமிழிலிருந்து பிறந்தவை. தமிழ் உள்ளிட்ட இவை ஐந்தும் திராவிட மொழிகள்' என்ற உண்மையை மெய்ப்பித்தார்.

இவ்வாறு செந்தமிழின் சுவையிலே சிந்தையைப் பறி கொடுத்த வேற்று மொழியினர் பலர். அன்று முதல் இன்று 'வரையிலும் கன்னித் தமிழ் யாருக்கும் அடிமைப்படவில்லை. தன் முன்னிலையிலே வந்த பல மொழியினரையும் தனக்குப் பணி செய்கின்றவர்களாக ஆக்கிக்கொண்டாள் தமிழ்த் தாய். சமணர்களை, புத்தர்களை, இஸ்லாமியர்களை, கிறிஸ்தவர்களையெல்லாம் தன் புகழ் பாடும்படி செய்தாள் தமிழ் அன்னை.

தமிழ்க் கன்னிகையின் முன்னே மத வேறுபாடுகள் கலகம் செய்யமாட்டா; மொழி வேறுபாடுகள் மோதிக்

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரனார்

கொள்ள மாட்டா; இன வேறுபாடுகள் எட்டி நிற்கும். அருந்தமிழ்க் கன்னியின் புகழ் பாடுவதிலே—அவளுக்கு அணிகலன்களைப் போட்டு அழகு செய்வதிலே—அனைவரும் வேற்றுமையின்றி ஒன்றுபட்டு நின்றனர் என்பதே செந்தமிழ்க் கன்னியின் சிறந்த வரலாறு.

“தேமதுரத் தமிழோசை உலகமெலாம்
பரவும்வகை செய்தல்வேண்டும்”

என்று பாடினான் பாரதி. இந்த முழக்கம் இன்று தமிழர் ஒவ்வொருவர் குரலாகவும் பரந்து வருகின்றது. தமிழ் நாட்டுத் தமிழர்கள் மட்டும் அல்ல; வெளிநாட்டுத் தமிழர்களும் இதை முழங்கத் தொடங்கி விட்டனர். சிறப்பாக, மலாய் நாட்டிலிருக்கும் தமிழர்கள் ‘தமிழ் எங்கள் உயிர்’ என்று ஊக்கமுடன் உரைக்கின்றனர். மலாயா நாட்டிலே ‘கன்னித்தமிழ்’ ஒரு சிறந்த இடத்தைப் பெரும், அங்குள்ள தமிழர்களை ஊக்குறும், உயர்த்தும், ஒன்றுபடுத்தும் என்பது உறுதி. தமிழைப் போற்றுவதால்—படிப்பதால்—வளர்ப்பதால் தான் தமிழர் வாழ்வு உயரும் என்பதைத் தமிழர்கள் மறக்கக்கூடாது. வாழ்க கன்னித்தமிழ்.

13. சிந்தையை அள்ளும் செந்தமிழ்

செந்தமிழ்—செவ்வையான தமிழ்; நல்ல தமிழ்; அழகான தமிழ்; என்றும் கன்னிப் பருவத்துடன் அழகு கணியும் தமிழ். செந்தமிழ் என்பதற்கு இவ்வளவு பொருள் உண்டு, இன்னும் பல சிறந்த பொருள்களும் உண்டு; இன்னும் பல சிறந்த பொருள்களும் சோல்லலாம்.

அழகு என்றால் பார்ப்பவர்கள் உள்ளத்தைக் கவரும் தன்மையென்று ஆன்றோர்கள் பொருள் கூறினர். தமிழுக்கு உள்ள அழகு படிப்பவர்களின் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்ளுவது தான். இந்தத் தன்மை தமிழின் இயற்கைப் பண்பு.

தமிழின் இயல்பை அறிந்தவர்கள்—அதன் ஆழத்தை அறிந்தவர்கள்—அதன் இனிமையைத் தெரிந்தவர்கள்—படிப்பவர்கள் சிந்தையைக் கவரும்படி எழுதுவார்கள். தமிழிலே இயற்கையிலேயே அழகு வளர்ந்து கிடந்தாலும், அதற்கு இனிமையூட்டி எழுதுவதற்கு ஒரு ஆற்றல் வேண்டும்; அறிவும் பயிற்சியும் வேண்டும்.

இக்காலத்திலே உள்ளங்கவரும் உரைநடை யெழுதுவதிலே வல்லவர்கள் சிலர் உண்டு. எழுதத் தெரிந்தவர்கள் எல்லோரும் உரைநடையிலே கட்டுரைகள் எழுதுகின்றனர். இவைகளிலே நம் கவனத்தைக் கவர்கின்றவை சிலவே தான்.

சிறந்த நூத்துக்களைச் செந்தமிழிலே நம் சிந்தையில் பதியும்படி எழுதுகின்ற கட்டுரைகளையும், கதைகளையும்

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரஞர்

யாரும் படிக்கத் தவறுவதில்லை; அறிவுப் பசியைத் தணிக்க அவைகள் அமுதமாகப் பயன்படுகின்றன.

நல்ல தமிழாக இல்லாவிட்டாலும், பேச்சு வழக்கிலே உள்ள கொச்சைத் தமிழாக இருந்தாலும் சரி; அல்லது கதம்பத் தமிழாக இருந்தாலும் சரி—கருத்துக்களும் கற்பனைகளும் நிறைந்த எழுத்துக்களாயிருந்தால் அவற்றையும் மக்கள் படிக்கின்றனர்; அவ்வெழுத்துக்களில் உள்ள கருத்தும் கற்பனையும் கற்போர் உள்ள த்தைக் கவர்கின்றன,

கருத்துக்கள் இல்லை; கற்பனைகளும் இல்லை; சொல்லப் படும் செய்திகளும் நமக்கு உடன்பாடில்லை; ஆனால் செந்தமிழில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது; பள்ளத்தில் பாயும் நீர் போல் பண்பட்ட உரைநடையாக இருக்கின்றது; நம் உள்ளத்தைக் கவ்விப் பிடிக்கும் இனிய சொற்றொடர்த் தொகுபாக மட்டும் இருக்கின்றது. பொருளின் பம் இல்லாவிட்டாலும் சொல்லிப்பங்கருதி இத்தகைய எழுத்துக்களையும் ஆவலோடு படிக்க முனைகின்றோம். இது செந்தமிழுக்கு உள்ள ஒரு சிறப்பு. கருத்தும் உயர்ந்தது; கற்பனையும் புதுடை; நடையும் ஆற்றுகிறீர்; அத்தனையும் இனிய செந்தமிழ் வாக்கியங்கள். இவ்வாறு அமைந்தவை, கதையாயினும் கட்டுரையாயினும், அவைகளை அனைவரும் விரும்பிப் போற்றுகின்றனர். ஒரு தடவை மட்டும் அன்று; பல தடவை அவைகளைப் படித்துச் சுவைக்கின்றனர்.

உரைநடை இலக்கியங்களுக்கு இக்காலத்தில் இத்தகைய மதிப்பு வளர்ந்திருக்கின்றது. இதே முறையில்—அமைப்பில்—செய்யுள்கள் இருந்தால் அவைகள் இன்னும் அதிக மதிப்பைப் பெறும் என்பதிலே ஐயம் இல்லை.

உரைநடைக்கும் செய்யுளுக்கும் ஒரு பெரிய வேற்றுமை உண்டு. உரைநடை எவ்வளவுதான் ஏற்றமுள்ளதாயிருந்

தாலும், எழில் உடையதாயிருந்தாலும், அதை அப்படியே மறவாமல் மனதில் வைத்துக் கொள்ள முடியாது. செய்யுள் அப்படியன்று. நல்ல செய்யுள்—செந்தமிழிலே அமைந்த செய்யுள்—அப்படியே நமது உள்ளத்தில் குடியேறிவிடும்; ஒரு எழுத்துக் கூடக் குறைவில்லாமல், உள்ளது உள்ள படியே நமது உள்ளத்தில் குடியேறிவிடும்; என்ன பாடுபட்டாலும் அதை அசைத்துப் பிடுங்கி அப்புறப்படுத்தவே முடியாது. இதுதான் பாட்டுக்கும் உரைக்கும் உள்ள பெரிய வேறுபாடு.

இந்த உண்மையை உள்ளத்தில் கொண்டுதான் பண்டைத் தமிழர்கள் தம் கருத்துக்களையும், கற்பனைகளையும், கண்ட காட்சிகளையும் செய்யுள் உருவிலே செய்து வைத்தனர்—அவைகள் அப் புலவர்களின் செல்வப் புதல்வர்களாக நின்று—வழித் தோன்றல்களாக நின்று—நம் முடன் கொஞ்சிக் குலாவுகின்றன. பழந்தமிழ்ப் புலவர்கள் உடைநடை எழுதும் வழக்கத்தைப் பின்பற்றவில்லை; செய்யுள் செய்யும் வழக்கத்தை மட்டும் வளர்த்து வந்தனர். இதற்குக் காரணம், தங்கள் கருத்துக்கள் மக்கள் மனதிலே அப்படியே பதிந்து நிற்கவேண்டும் என்பதுதான்.

செய்யுள் என்றால் மக்கள் வாழ்க்கையோடு இணைந்ததாக இருக்கவேண்டும்; மக்கள் வாழ்க்கை நிலையை எடுத்துக்காட்டுவதாக இருக்கவேண்டும், உள்ளத்தைப் படம் பிடித்துக் காட்டுவதாக இருக்கவேண்டும். உண்மைப் பொருளும், உயர்ந்த கற்பனைகளும், இனிய சொல்லாடல்களும் பொருந்திய பாடல்கள் எந்தக் காலத்திலும் அழியமாட்டா; சிந்தையைக் கவ்வும் செந்தமிழாகவே சிறந்து நிற்கும்.

சிறந்த தனிப் பாடல்கள் பல, தமிழிலே உண்டு. பல புலவர்கள் தங்கள் வறுமையால் வருந்தும்போது பாடியவை

நம் உண்டு; தாங்கள் உள்ளங் களித்திருக்கும்போது உந்
 துடன் பாடிய பாடல்களும் உண்டு; தங்களுக்கு உதவி
 த உத்தமர்களைப் புகழ்ந்து பாடிய பாடல்களும் உண்டு.
 கள் எல்லாம் தனிப்பாடல்கள் என்னும் பெயரிலே
 புகுகின்றன. இப்பாடல்களிலே நம் சிந்தையைக்
 யும் செந்தமிழ்ப் பாடல்கள் பல உண்டு. அப்பாடல்களை
 ந்து மகிழ்வது தமிழர் கடமை.

வறுமையால் வாடும் ஒருவன்; அவலைப் பசியைத் தாங்
 கொள்ள முடியவில்லை. கையிலே பொருளும் இல்லை;
 டமும் இல்லை; பணமும் இல்லை. இருந்தனவெல்லாம்
 து போய்விட்டன. தாமே வந்து உதவி செய்வோரும்
 லை. வேலை செய்து கூலிபெற்று வாழலாம் என்று
 தால் வேலையும்; கிடைக்கவில்லை. 'வேலை! வேலை!
 ' என்கும் அலைந்து திரிந்து முடிந்துவிட்டது.

யிர் வாழ்வதற்கு இனி மீதமாக உள்ள வழி ஒன்றே
 ற. அந்த வழி மிகவும் இழிவானது. மானத்தைத்
 கால்தான் அந்தக் காரியத்திலே நுழைய முடியும்,
 த்தைத் துறப்பதற்கோ மனமில்லை; ஆனால் சாவதற்கும்
 வில்லை. தரும சங்கடம் என்பது இதுதான்.

நான் மட்டும் அல்ல; தன்னை நம்பியிருக்கும் குடும்பமும்
 லீவண்டும்; அதற்கு மானத்தை விட்டாவது வாழ வழி
 லீவண்டும். பிறரிடம்—செல்வம் உள்ளவர்களிடம்—
 களுக்கு உதவும் இளகிய மனம் படைத்தவர்களிடம்—
 று பல்லைக்காட்டிக் கையேந்தி நிற்பதுதான் அந்த
 'கெட்ட வழி; வேறு வழியேயில்லை.

அந்த வழியைப் பின்பற்றத் துணிவு கொண்ட அவன்
 த்திலே, உடனே ஒரு சமாதானம் பிறக்கின்றது.

அவன் நெஞ்சத்திலே கிடந்த தெய்வ நம்பிக்கை சமாதானத்தை அவனுக்குத் தந்து அவனை செய்துகொள்ளாமல் தடுக்கின்றது. “பிறரிட காட்டி நின்று வயிறு வளர்க்கும் என்னைப் பிரமன் விட்டான். ஆகையால், எனது மானங்கெட்ட பெருநான் காரணம் அன்று; என்னைப் படைத்த பிரமன் காரணம்” என்பதுதான் அவன் மனதில் எழுந்த ஆர்

(“கல்லைத்தான் மண்ணைத்தான் காய்ச்சித்தான் குடிக்கத்தான் கற்பித்தானா?

இல்லைத்தான் பொன்னைத்தான் எனக்குத்தான் கொடுத்துத்தான் இரட்சித்தானா?

அல்லைத்தான் சொல்லித்தான் ஆரைத்தான் நோவத்தான், ஐயோ! எங்கும்

பல்லைத்தான் திறக்கத்தான் பதுமத்தான் புவியிற்றான் பண்ணினானே!”

வறுமையால் வாடி வதங்கும் ஒருவன் உள்ளத் படியே படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றது இப்பாட்டு. யிலே எழுந்த இச் செந்தமிழ்ப் பாட்டு நமது நெடு அப்படியே அள்ளிக்கொள்ளுகின்றது. இப்படி பொருளைப் பார்ப்போம் :

“என்னைப் படைத்த நான் முகன் நான் மான வாழ்வதற்கு வழி செய்திருக்கவேண்டும். பசி வந்த கல்லையோ; மண்னையோ சுஞ்சியாகக் குடிக்கவாவது ஏற்பாடு செய்தானா?

“அப்படி இல்லையென்றால், பொன்னை எனக்குக் கொடுத்து, ‘இதைக் கொண்டு வேண்டிய வாங்கிக் கொள்க’ என்றாவது காப்பாற்றினா? இல்லை.

ப துன்பத்தைத்தான் யாரிடம் சொல்லி,
 னாந்து கொள்ளுவேன்? ஐயோ! எங்குச்
 பல்லைத் திறந்து கொண்டி நிற்கும்படி
 ர், என்னை இவ்வுலகிலே படைத்து

ப்பாடலிலே அமைந்துள்ள பொருள். இப்
 பின் எண்ணத்தை அப்படியே எடுத்துக்
 மது உள்ளத்தைத் தொட்டு அசைக்
 பாட்டைப் படிப்பவர் இதை என்றும்

ரில் அமைந்திருக்கும் சொற்கள் எளிய
 ஒரு சில சொற்களுக்கு மட்டும் பொருள்
 தும்; பாட்டின் பொருள் முழுவதையும்
 கலாம்.

—துன்பதை நோவத்தான்—நொந்து,
 துமத்தான்—தாமரை மலரில் இருக்கும்
 —உலகில். தான் என்பவை அசைச்

இப்பாடலில் உள்ள சில அருஞ்சொற்கள்.
 வர் இராமச்சந்திர கவிராயர் என்பவர்.
 லே வாழ்ந்தவர். இவர்காலம் நூறு
 லாம். இவர் பாடிய கவையுள்ள பாடல்
 இவர் பல நாடக நூல்களை எழுதியிருக்

உள்ள

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரனார் அவர்கள்
எழுதிய தமிழ் ஆராய்ச்சி நூற்களில் சில

வள்ளுவர் வாழ்ந்த தமிழகம்

சிலப்பதிகாரத் தமிழகம்

பழந்தமிழர் வாழ்வும் வளர்ச்சியும்

சித்தர்கள் கண்ட விஞ்ஞானம்—தத்துவம்

பட்டினப்பாலை (ஆராய்ச்சி உரை)

நான்மணிக் கடிதை (பாட்டும் உரையும்)

கம்பன் கண்ட தமிழகம்

பதினெண் கீழ்க்கணக்கும் தமிழர் வாழ்வும்

மணிமேகலை கரட்டும் மனித வாழ்வு

தொல்காப்பியத் தமிழர்

பழந்தமிழர் அரசியல்

திருக்குறள் பொருள் விளக்கம்

வடலூரார் வாய்மொழி

அணைந்த விளக்கு (கவிதை நாடகம்)

ஆபுத்திரன் (கவிதை நாடகம்)

சாமி. சிதம்பரனார் புதுக்குறள்

சங்கப்புலவர் சன்மார்க்கம்

அணைந்த விளக்கு வசன நாடகம்

பத்துப் பாட்டும் பண்டைத் தமிழரும்

எட்டுத் தொகையும் தமிழர் பண்பாடும்